

Việt Cổ Di Tình

Contents

Việt Cổ Di Tình	2
1. Chương 1: Xuyên Qua	2
2. Chương 2: Cứu Người	5
3. Chương 3: Hút Độc	7
4. Chương 5: Sợ Sét Đánh	10
5. Chương 6: Bọn Buôn Người	15
6. Chương 7: Phẫn Nộ	18
7. Chương 8: May Mắn	22
8. Chương 9: Lầu Xanh	25
9. Chương 10: Rút Thăm	29
10. Chương 11: Đồng Hoàn	30
11. Chương 12: Tỳ Nữ	34
12. Chương 13: Chưa Toại Nguyên	35
13. Chương 14: Bị Ăn Đòn	42
14. Chương 15: Lành Vết Thương	46
15. Chương 16: Tiểu Thanh	49
16. Chương 17: Sợ Bóng Sợ Gió	53
17. Chương 18: Ngân Lang	58
18. Chương 19: Ăn Cắp	61
19. Chương 20: Trêu Chọc	66
20. Chương 21: Đi Cùng	72
21. Chương 22: Vân Trang	76
22. Chương 23: Đánh Mất Nụ Hôn	81
23. Chương 24: Lạnh Nhạt	86
24. Chương 25: Bị Thương	90
25. Chương 26: Tỉnh Lại	95
26. Chương 27: Tiểu Bạch	99
27. Chương 28: Trêu Chọc	104
28. Chương 29: Biểu Ca	109
29. Chương 30: Bức Cung	113
30. Chương 31: Tập Kích	118
31. Chương 32: Mỹ Nhân	122
32. Chương 33: Thương Tâm	126
33. Chương 34: Vách Núi Cheo Leo	131
34. Chương 35: Huyết Ngọc	139
35. Chương 36: Vết Sẹo	144
36. Chương 37: Thiên Không	149
37. Chương 38: Bình Phục	153
38. Chương 39: Ô Quả	158
39. Chương 40: Lời Tiên Tri	162
40. Chương 41: Rời Đi	165
41. Chương 42: Nói Rõ	169

42. Chương 43: Trở Về	172
43. Chương 44: Tạm Biệt	176
44. Chương 45: Kết Cục	181
45. Chương 46: Phiên Ngoại	185
46. Chương 47: Dịch	186

Việt Cổ Di Tình

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Việt Cổ Di Tình của tác giả Nguyệt Hạ Kim Hồ trên website đọc truyện online.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/viet-co-di-tinh>

1. Chương 1: Xuyên Qua

Diệp Thiện Thiện khẽ chớp hàng mi vừa dày vừa đen, chậm rãi mở mắt, uể oải giơ tay nhìn đồng hồ dạ quang. Đầu óc mơ màng nhớ lại ngày hôm qua trước khi ngủ xem dự báo thời tiết trên máy vi tính, hôm nay sẽ có đông, lật người định ngủ thêm một lát.

Tiếng bước chân quen thuộc từ dưới cầu thang vang lên, kế tiếp có tiếng gõ cửa.

“Thiện Thiện, dậy đi nào! Mẹ hầm một nồi canh gà Quý phi! thơm phức rồi đây!”

Không nhúc nhích.

“Khục...! Vừa rồi thầy Trương dạy vật lý gọi điện thoại đến nói...” Cố ý dụ dỗ!

Hài lòng nghe được mấy tiếng lầm bầm lầu bầu kèm theo tiếng kéo chăn trong phòng!

“Két”, cửa mở. Mái tóc vốn mềm mượt sau khi chui từ ổ chăn ra có thể biến thành một mớ bù xù hoang dại? Kinh dị!

“Nói gì ạ?” Giương đôi mắt tinh tường lên hỏi!

“Nói hôm nay con có tiết! Mau chải đầu, đầu tóc kiểu gì vậy?” Mẹ Thiện

Thiện thụt lùi một bước, vỗ vỗ ngực mấy cái.

“Con biết rồi!” Thọc bàn chải vô miệng, chuẩn bị đi đánh răng, đi được hai bước lại quay đầu lại.

“Mẹ, thực sự... con không thích thầy Trương!” Về mặt nghiêm túc.

“Mẹ biết!” Diệp Thiện Thiện thấy mẹ nháy nháy mắt, phỏng chừng bà chẳng biết gì hết! Đúng thế thật...

“Mẹ biết nữ sinh trong khối các con đông lắm, cạnh tranh quyết liệt, nhưng mà không sao hết, bảo bối Thiện Thiện của mẹ là số một, cố lên! Mẹ đi múc canh vô bình cho con, nhanh xuống nha!” Nói xong còn ôm cô khích lệ một cái, tắt tả xuống lầu.

Diệp Thiện Thiện vừa đánh răng vừa nhìn bóng mình trong gương. Má đỏ hây hây, lông mi dày, đôi mắt to sáng rõ phân rõ tròng đen tròng trắng, mũi cao thanh tú, môi hồng răng trắng, không phải hoa khôi thì cũng đứng hàng á khôi trong khối.

Nói tới thầy giáo Trương, cái thời đại này gái đẹp thì nhiều mà trai đẹp lại hiếm! Cứu vãn cho ngành giáo dục, bao nhiêu năm không kiếm ra được một thầy giáo làm thần tượng cho học sinh, đại diện cho bộ mặt ngành.

Trẻ tuổi đẹp trai, lịch sự nhã nhặn. Hiếm thấy hơn nữa là, tư thái lúc giảng bài rất ung dung, tác phong nhanh nhẹn. Rất nhiều nữ sinh trong khối yêu thầm thầy. Về tin vệt giữa cô và thầy Trương, thật tình cô cứ ù ù cạc cạc! Cố gắng nghĩ lại, có phải người ta hiểu lầm mình cái gì không? Nhớ hôm đó nữ sinh cả khối đều tham gia khóa phụ đạo của thầy, không lẽ mình cô không đi? Cô thừa nhận đi học lớp thầy Trương cũng là một kiểu hưởng thụ, giống như đi trên đường nhìn thấy người đẹp tự dừng muốn nhìn thêm vài lần ấy. Đến giờ cô còn mò chưa ra, là đứa bạn tốt nào đã bán đứng cô! Ngay cả mẹ cũng biết, còn cổ vũ cô tiến lên, hại cô dở khóc dở cười. Càng giải thích càng mờ ám! Một cái miệng làm sao cãi tới mấy cái.

Mở cửa ra, không khí ẩm ướt bốc vô mặt, mang theo một cơn gió thu khiến người run rẩy. Diệp Thiện Thiện kéo cao cổ áo bước ra đường cái, cẩn thận ôm bình giữ nhiệt đựng canh gà bên trong áo khoác, nhớ lời mẹ dặn lúc ra khỏi cửa, mỉm cười ấm áp.

Sao ba mẹ lại đặt tên cô là Diệp Thiện Thiện? Năm cô một tuổi, có vị cao tăng đắc đạo trên đường hóa duyên nhìn thấy, tiết lộ một chút thiên cơ, nói trong đời cô có một lần gặp phải nạn lớn, muốn thay đổi số mạng phải làm nhiều việc thiện. Sau người nhà đến miếu xin quẻ, rút hai lần đều được cùng

một chữ “Thiện”! Vì thế đặt cô là Diệp Thiện Thiện.

Mấy năm nay, cả nhà đều kiên trì ngày ngày làm từ thiện. Từ ủng hộ tiền bạc, đồ dùng cứu tế đến những việc đơn giản như nhường chỗ trên phương tiện giao thông công cộng, tất cả chỉ vì muốn hóa giải kiếp nạn theo lời cao tăng kia.

Bầu trời âm u, vắng vắng tiếng sấm rền, báo hiệu cơn dông sắp đến. Cây cối hai bên đường bị gió quét xào xạc, không ngừng lắc lư điên cuồng, dưới ánh sáng mỗi lúc mỗi tắt chẳng khác nào lũ quỷ đang múa may loạn xạ.

Người đi đường rất ít. Diệp Thiện Thiện ôm chặt bình giữ nhiệt trong lòng, rảo bước nhanh hơn. Gần trường có một bà cụ neo đơn, mỗi ngày cô đều đem bữa sáng cho bà. Bình giữ nhiệt hơi lớn nên cô không đem dù, trong lòng chỉ cầu trời chạy kịp trước khi mưa xuống.

Bình thường chỉ đi vài bước là tới, hôm nay dường như lại dài dằng dặc, trong lòng cứ thấy bồn chồn.

Trời càng lúc càng âm u, cứ như muốn sụp luôn xuống đất. Bầu trời mây đen cuộn cuộn, nháy mắt bốn bề trở nên mù mịt làm cô có cảm giác kỳ lạ.

Đột nhiên dừng bước, phát giác tim đập thình thịch muốn rung cả màng nhĩ.

Chung quanh yên tĩnh đáng sợ, trên đường không một bóng người, gió yên cây lặng, chỉ còn tiếng tim đập dồn như sấm nổ. Giống như điềm báo một điều gì đó, cảm giác sợ hãi ùn ùn kéo đến, tức khắc bao trùm lấy cô.

Bất thành linh, một tia chớp rạch ngang chân trời, chung quanh đang tối tăm không khác gì địa ngục tu la bất chợt lóe sáng! Diệp Thiện Thiện giật mình tỉnh táo trở lại, hầu như không kịp suy nghĩ, cầm đầu chạy về phía trước.

Một tiếng sấm đình tai nhức óc gần như nổ ngay trên đỉnh đầu Diệp Thiện Thiện, kể đó mưa trút xuống xối xả. Diệp Thiện Thiện đứng lại, hai chân run rẩy, cả người ảm Ứt. Thấy bà cụ đứng một mình dưới gốc cây trước cổng nhà, hình như đang chờ mình, cô vội vàng nhấc hai cái chân đã mềm oặt lên chạy qua.

“Bà ơi, trời mưa đừng đứng tránh dưới cây!” Mưa rơi làm giọng nói run run của cô trở nên rời rạc, ngắt quãng. Cô quên mất, tại bà cụ nghễnh ngãng. Đưa tay định gạt nước mưa lọt qua kẽ lá, bà ngẩng đầu nhìn thấy cô, tỏ vẻ mừng rỡ...

Mở miệng mấy lần mà nói không ra tiếng, Diệp Thiện Thiện còn định hỏi nữa, một tiếng sấm đùng đoàng kèm theo ánh chớp lóa mắt, biến gốc cây kia thành mồi lửa. Dưới màn mưa như trút, lửa cháy hừng hực, không còn thấy tăm hơi Diệp Thiện Thiện đâu nữa.

2. Chương 2: Cứu Người

Tiếng sấm nổ long trời lở đất làm Diệp Thiện Thiện tỉnh lại. Cả người từ trên xuống dưới đau nhức, ướt mềm. Những hạt mưa vừa to vừa nặng quất vào mặt làm hai má đau rát, cô nhớ hình như lúc đó sét đánh trúng mình, thế mà vẫn còn sống? Nói vậy cũng tức là cô đã thoát được kiếp nạn? Đưa tay cản nước mưa văng vào mặt, mắt khẽ nhúu, cảm thấy hơi khó chịu.

Nhìn màn mưa dày đặc dữ dội trong đêm đen, thiếu điều dội thẳng xuống mặt đất đã ngập nước. Bọt nước tung tóe cao dễ đến nửa thước, tiếng sấm gầm thét muốn thủng màng nhĩ. Mùi nước mưa trong không khí thấm vào lồng ngực, phảng phất mùi máu tanh kèm theo không lẫn vào đâu được. Vừa lúc một tia chớp nhá lên, cô nhìn thấy mấy xác chết mất đầu mặc đồ đen nằm cách mình mấy bước chân, mắt tay cụt chân đủ cả, nước mưa tuyền một màu đỏ chói mắt.

“Á!” Hoảng hốt nhảy dựng lên, nếu không phải cô đeo bình giữ nhiệt trên người thì suýt chút nữa đã làm rớt. Chung quanh tối đen trở lại. Cô run rẩy đưa tay sờ soạng sau lưng. Một bức tường lạnh buốt! Khẳng định là vừa rồi mình dựa vào tường này mới tỉnh. Chậm chạp cựa quậy cơ thể tê rần, chậm chậm nương tường đi tới, vừa sợ hãi vừa bất lực, đầu óc không ngừng lặp lại câu hỏi, đây là đâu? Không lẽ cô chết rồi? Chỗ này không phải là địa ngục trong truyền thuyết chứ?

Không biết đã đi bao lâu, có cảm giác bức tường này dài vô tận. Cố gắng không để ý đến việc hai chân đã nhũn ra, cô ép mình đi nhanh hơn, không dám nghĩ đến mấy cái xác cụt tay cụt chân kia.

Mưa nhỏ dần, nhỏ dần. Tiếng sấm cũng đi càng lúc càng xa. Lúc này đã có thể nhìn thấy ánh sáng le lói trong bóng đêm. Chỗ này hình như là một cái thôn, trông rất lạc hậu. Xác chết người già, trẻ nhỏ, đàn ông, đàn bà rải đầy trên mặt đất. Một hồi giết chóc đẫm máu cực kỳ tàn nhẫn, trong đó còn có xác mấy người áo đen không đầu tay cầm kiếm. Diệp Thiện Thiện vừa sợ vừa nghĩ, rốt cuộc đây là chỗ nào? Không phải là vượt qua không gian, thời gian rồi chứ?

Lạnh căm căm, lòng bàn chân tê cóng, hình như mũi đụng vô cái gì đó. Kế đó một bàn tay lạnh toát chụp cổ cô, cả người dựng tóc gáy, người hay quỷ đây? Trong bóng tối chỉ nhìn thấy một đôi mắt lạnh lẽo vô tình. Cổ bị siết chặt, đau đớn! Diệp Thiện Thiện ra sức gỡ cái tay ác ôn đang bóp cổ mình,

trong lúc hoảng loạn hình như chân đạp trúng thứ gì đó bèn lấy hết sức đạp một cái. Áp lực trên cổ giảm nhẹ, trong lòng mừng rỡ. Không dè một bóng đen nhào tới trước mặt, tránh không kịp bị đè ngã ngửa ra đất. May mà trời mưa nên đất cũng mềm bết, bằng không chấn động nào là cái chắc! Rên rỉ mấy tiếng, đẩy người đang đè mình ra. Không biết người này còn sống hay đã chết, có điều tay vẫn dính chặt trên cổ cô. Chỗ bị tóm đau rát. Thảm rồi! Nhất định là bầm tím cho coi.

Dốc hết sức bình sinh mới gỡ được cái tay đó ra, lách người đứng dậy. May thật, bình giữ nhiệt trước ngực không bị đè bể, bụng cũng chỉ quặn lên một lúc rồi thôi. Dưới ánh sáng mờ mờ nhìn thấy cái người mình vừa gỡ tay ra, cả người đầy máu, chết rồi sao?

Run rẩy đưa tay sờ mũi anh ta, còn thở! Ngắm lại vừa rồi cái người ác độc này muốn bóp chết cô, lòng không khỏi lạnh lẽo! Suy nghĩ lại, hiện tại xác chết đầy đất, kiểu gì thì anh ta cũng là người sống! Với lại hành vi của anh ta vừa rồi chỉ là phòng vệ, nói cho cùng cũng là do mình đụng người ta trước. Không chừng anh ta tưởng mình là kẻ địch cũng nên!

Chỗ rẽ có cánh cửa. Đẩy ra, bên trong là căn phòng nhỏ chứa đồ lật vật, còn có cỏ khô. Quyết định mang anh ta tới chỗ này trước, miệng vết thương ngâm nước lâu sẽ loét. Diệp Thiện vừa lùi vừa kéo, mất một hồi mới đặt được người lên đồng cỏ khô. Một bó củi dựa vào góc tường bên trái, chiếm cứ phần lớn căn phòng, bên phải là hai thùng gỗ lớn, chứa đầy nước trong vắt. Chủ nhân căn phòng này ắt hẳn lành ít dữ nhiều!

Lấy hết sức nhấc một thùng nước lên đem lại chỗ đồng cỏ. Cái thùng nước này nặng quá đi! Chân nặng nề đạp trên nền đá, lắc la lắc lư đi đến cạnh đồng cỏ, thả thùng nước xuống nền nhà thật mạnh. “Rầm!”, tiếng động dội lại trầm trầm nhưng trong trẻo. Nghi hoặc lấy chân chọt chọt mấy cái, phát hiện phía dưới cỏ có một phiến đá vuông vức, cực kỳ nhẵn bóng, ngoài ra không có gì lạ cả.

Sinh nghi nhìn tới nhìn lui, cuối cùng vẫn quyết định rửa vết thương dùm người kia trước. Bốc một mớ cỏ trên sàn, mắt liếc qua góc tường. Ở đó có một cái vòng sắt giống như tay nắm cửa, trông rất tầm thường, tiện tay kéo một cái. Phiến đá vuông thụt xuống, lộ ra một cái cửa hầm tối om. Diệp Thiện Thiện ngây người, không ngờ chó ngáp phải ruồi, cái phòng chứa củi xoàng xĩnh này mà cũng có hầm ngầm? Đi xuống thăm dò. Ánh sáng mờ mờ! Lấy hết can đảm men theo cầu thang đi xuống, hắng giọng kêu mấy lần “có ai không?”. Không có tiếng đáp lại! Tay quờ quạng trong không khí, không

cẩn thận đã trúng thứ gì đó. Nháy mắt thứ đó bốc cháy, Diệp Thiện Thiện nhảy dựng lên. Nhìn kỹ lại, hình như là một cái ống tròn, cầm trên tay rất nhẹ, hơi hơi giống giấy bồi... Không lẽ đây là bột lửa trong truyền thuyết? Thông qua ánh lửa, đảo mắt một vòng. Cái hầm ngầm này không lớn lắm, có một giường đơn. Cạnh giường đặt một cái bàn gỗ, trên bàn có một đĩa dầu đèn. Thắp đèn sáng, bên cạnh có một cuộn giấy bản. Tuy rằng trên giấy viết nguệch ngoạc mấy chữ cổ nhưng vẫn còn đọc được.

Giờ tý đến đây

Hai ta vui vẻ

Ta đợi người đến!

Xem ra là chỗ bí mật vùng trộm XX. Bất quá, hiện giờ chỗ này trái lại rất an toàn, có thể đem người kia xuống đây dưỡng thương. Tuy không biết vì sao có nhiều người chết đến thế nhưng lẽ hưng thủ biết còn người thoát chết, chẳng phải cả cô cũng bị giết? Vội vàng chạy lên, lấy hết sức lực bú sữa lòng người kia xuống. Cái eo mảnh mai suýt nữa thì bị anh ta đè gãy, không tiếp xúc thùng nước xuống. Lúc đó mới vươn tay kéo nắp đáy cửa hầm lại. Yên tâm được rồi!

3. Chương 3: Hút Độc

Xé áo choàng anh ta ra, cầm đèn lại gần xem miệng vết thương, Diệp Thiện Thiện hoảng hồn. Lưng rõ ràng bị đâm bởi một thứ vũ khí sắc nhọn, giờ máu vẫn còn chảy. Miệng vết thương trên bả vai trái sâu đến tận xương. Chân phải không biết bị thứ gì đập trúng, da thịt nát bấy, không gãy xương đã là kỳ tích rồi. Trước ngực rách mấy lỗ trông rất kinh khủng, trắng nhách vì ngâm nước mưa. Lật người lại, Diệp Thiện Thiện trợn tròn hai mắt, hít sâu một hơi! Chính diện xem như bị thương nặng, còn vết thương đằng sau thật sự có thể chết người!

Năm món ám khí hình củ ấu ghim trên lưng theo năm vị trí, góc độ khác nhau, ghim sâu vào thịt chỉ còn thò ra một góc. Vùng da xung quanh vết thương có màu tím nhợt nhạt, đang lan rộng ra. Ám khí có độc!!!

Thế mà anh ta vẫn còn sống? Không tin nổi!!! Nếu không loại bỏ độc tố, nhất định anh ta sẽ chết. Còn nếu rút năm cái món đoạt mạng này ra thì ắt là đi đời nhà ma ngay tại chỗ. Diệp Thiện Thiện cắn môi lưỡng lự, cổ vũ bản thân cho đỡ sợ, quyết định cứu người cứu đến cùng. Múc nước trong thùng súc miệng, tay run rẩy lấy hết sức rút mũi ám khí thứ nhất, máu đen theo đó vọt ra. Sau khi lau xong, kê miệng vào vết thương mà hút, mùi tanh hôi xộc vào mũi hại cô thiếu điều nôn mửa, mãi đến khi máu hút ra có màu đỏ trở lại mới ngừng. Mỗi lần rút một mũi ám khí lại thăm chừng hơi thở một lần, thực sự không ổn định, may mà anh ta vẫn kiên cường sống sót. Diệp Thiện

Thiện mừng rỡ hết sức. Nếu nửa chừng anh ta chết, tất cả những việc cô làm này giờ coi như công cốc!

Quai hàm vừa sưng vừa nhức do hút độc. Súc sạch sẽ một miệng đầy máu độc xong, cô lau rửa những vết thương còn lại. Thấy vết thương nặng vậy mà anh ta vẫn còn sống, không khỏi cảm khái sinh mệnh quả nhiên rất kiên cường. Còn lại chỉ trông vào bản thân anh ta, cô đã cố hết sức rồi!

Qua quýt cởi bỏ quần áo ướt trên người anh ta, xé một ít ra trải giường bằng bó miệng vết thương. Lôi được trong cái rương dưới gầm giường ra mấy bộ đồ bằng vải thô, tìm thấy một bộ khá rộng. Thay đồ xong, đỡ anh ta lên giường, phải tạ trời là cái giường này không cao lắm, bằng không cô chỉ có nước để anh ta nằm dưới đất.

Diệp Thiện Thiện cởi sạch quần áo vừa ướt vừa lạnh, vắt vào một góc phòng cùng đồng đồ dính máu kia, mặc một bộ đồ vải khác vào, sức cùng lực kiệt nằm phịch xuống cạnh người kia. Ôn trời đây là cái giường đôi! Thăm dò thử hơi thở của anh ta, rất chậm, nhưng vẫn cố sức hô hấp, tốt quá! Nhắm mắt lại, bắt giấc tiến vào mộng đẹp.

Giấc mơ rất lộn xộn. Rất nhiều khuôn mặt lướt qua như chiếu phim vậy.

Tiếng sấm chớp lôi cô ra khỏi mộng, cảm giác lạ lẫm tứ phía bủa vây, ngực chua xót không sao nói được, ứa nước mắt. Trong đầu nảy sinh một ý tưởng mơ hồ, càng lúc càng rõ dần. Cô đã chết, nhưng sống lại ở một nơi khác! Có lẽ sẽ không thể trở về...

Mơ mơ màng màng, lại thiếp đi.

Giật mình tỉnh lại lần nữa. Đăm đăm nhìn bóng tối hồi lâu, thở dài!!! Cố gắng tự nhủ, đã đến đây thì an tâm ở lại, đã không chết thì chỉ có thể sống tiếp mà thôi!!! Đưa tay sờ mũi người nọ, tâm tình thả lỏng. Khoảnh khắc này đây, cô thực lòng hy vọng anh ta có thể sống, đừng vứt cô ở cái chỗ tối thui này! Cảm giác này thật tệ!

Không rõ trời đã sáng chưa?!! Vừa định lấy đồ đánh lửa, tiếng ầm ĩ vang lên, có người vào phòng cúi. Tim Diệp Thiện Thiện đập thành thịch, cô nghe được tiếng nói chuyện.

“Để hẩn chạy mất?” Giọng nói vừa âm trầm vừa lạnh lẽo.

“Quả thực chưa tìm thấy xác!” Một người khác cố tình hạ âm lượng xuống.

Tiếng bước chân đảo một vòng, càng lúc càng tới gần đồng cỏ. Nháy mắt tìm Diệp Thiện Thiện vọt lên tới cổ họng, run lấy bấy niệm A di đà Phật!

“Không phát giác được gì!” Cái người cố ý hạ giọng lên tiếng.

“Kiểm của hẩn?” Lại là giọng nói lạnh lẽo đó, “Hẩn trúng năm mũi truy hồn

đỉnh của ta, phỏng chừng giờ này độc đã phát tác, chắc chắn không chạy xa được! Phái người đuổi theo, không được bỏ sót hướng nào!” Kế đó lại cười nham hiểm, “Lần này hẳn ta có mọc cánh cũng khó thoát!” Hạ giọng nói tiếp “Nếu hẳn còn sống trở về, đầu của ta và người đều khó giữ. Huống chi sẽ không có cơ hội như vậy lần nữa, biết chưa?”

“Thuộc hạ đã rõ, những xác chết ở đây phải xử trí thế nào?”

Trầm mặc giây lát: “Không được để người sống! Tìm chỗ lấp xác, lại phóng hỏa làm cho chết không đối chứng. Sau đó phái người thả ra tin tức, nói là... rõ chưa?”

“Điều kế, thuộc hạ đi làm ngay!”

“Được!”

Tiếp đó vang lên tiếng chân bỏ đi. Diệp Thiện Thiện buông lỏng tâm tình. Vừa rồi bọn họ tìm người chắc không phải là... suy luận logic cho thấy anh ta bị cái đám xấu xa giết người phóng hỏa truy đuổi ... vậy tương đương với “người tốt”!!!

Thế lửa bên ngoài lớn dần, lỗ khói lọt vào sẽ thấm lấm. Quan sát hồi lâu, cửa hầm vẫn kín như bưng. Diệp Thiện Thiện nhất thời cảm tạ đôi uyên ương yêu đương vùng trộm kia. Nếu bọn họ không xây cái hầm ngầm này... nếu cô không ngoài ý muốn phát hiện cửa hầm... ngấm lại mà sợ!

Thắp đèn, nhìn bốn phía coi có lỗ thông hơi không?!! Phát hiện bức tường bên phải giường có ba cái lỗ, còn rỉ ra chút nước, Diệp Thiện Thiện mừng rỡ dựa vào một lỗ hít lấy không khí trong lành. Chắc chắn lỗ đá này thông với bên ngoài phòng củi, bằng không lọt vào không phải nước mà là khói. Đi một vòng rồi quay lại giường, đặt đèn xuống, thăm dò hơi thở của người đó. Mạnh hơn hồi nãy, kéo chắn lên đắp cho anh ta. Thấy bàn tay rớt ra ngoài chắn, cô dừng tay lại nhìn. Bàn tay rất đẹp! Ngón tay thon dài, xương đốt ngón tay vừa phải, móng tay hồng hào sáng bóng lúc này kết hợp nước da trắng bệch, lại khiến Diệp Thiện Thiện cảm thấy... nói không nên lời! Nhịn không được cầm tay anh ta lật tới lật lui nghiên cứu... không có thiên lý mà! Tay một người đàn ông sao lại khiến cho người ta nghĩ tới hai chữ “gợi cảm” được chứ??? Hơn một phần thì béo, thiếu một phần lại gầy, độ dài ngắn hoàn toàn là tỉ lệ vàng². Cơ tay rất nhạy cảm, chỉ mới đụng chạm vuốt ve đã cứng rắn lên. Nhớ lại lúc anh ta bóp cổ mình, căn bản không nhìn ra ngón tay kia lại thanh tú đến vậy, lại còn là vũ khí giết người! Di chuyển ngọn đèn lên phía trên, đột nhiên cô muốn biết bộ dáng của người này. Lúc mới gặp, mặt anh ta toàn máu là máu.

Gạt tóc rối trên mặt ra, Diệp Thiện Thiện sững sờ! Xấu sao? Không phải! Gương mặt này thuộc kiểu: nhìn lần thứ nhất thì không thể dời mắt đi chỗ khác, nhìn lần thứ hai đã muốn trầm luân, điển hình cho kiểu gián tiếp giết người! Gương mặt kiểu này có lực sát thương dữ dội nhất, hơn nữa sức hấp dẫn duy trì rất lâu.

Diệp Thiện Thiện lắc đầu, dứt khoát thổi tắt đèn, lần mò nằm lại xuống giường. Lắng nghe tiếng lửa cháy phía trên phòng củi, không biết cháy tới bao lâu mới dừng, bây giờ ngoại trừ ngủ còn có thể làm gì? Trong óc lại hiện ra mới rồi... Một hồi lâu, Diệp Thiện Thiện đưa tay bịt mắt, lắc đầu lia lịa, sức ngấm của khuôn mặt kia cũng quá lớn đi!

Không rõ đã qua bao lâu! Mãi đến khi Diệp Thiện Thiện bị đói tỉnh dậy. Cô vỗ vỗ cái bụng teo tóp, muốn dùng cách ngủ giải quyết cơn đói, nhưng cái dạ dày càn quấy không buông tha cô. Được rồi! Quyết định đứng dậy ăn một chút. Mở bình giữ nhiệt ra, tầng trên có bốn cái bánh bao nhỏ, tầng dưới có nửa bình canh gà, đến giờ vẫn còn nóng. Vừa ăn bánh bao vừa không ngừng chảy nước mắt, không biết tại sao chỉ muốn khóc. Nghĩ nghĩ trong đầu, không biết ở nhà ra sao? Mẹ có nhớ cô không? Sẽ khóc giống cô sao? Khổ sở nửa ngày, vang lên tiếng bụng kêu. Không phải của cô! Nhìn tới nhìn lui, cuối cùng mắt dời tới người kia, anh ta... đói bụng?

Đây là hiện tượng tốt, đói khát chứng tỏ anh ta có chuyển biến tốt! Kê miếng lót gối cho anh ta, cạy miệng ra, dùng muỗng múc canh gà chậm rãi đút. Sợ anh ta bị sặc nên cô không dám đút quá nhanh. Mới đầu anh ta vẫn thụ động uống canh, dần dần đã có thể vươn lưỡi chạm thìa theo bản năng. Uống chừng non nửa bát, Diệp Thiện Thiện bắt buộc mình ngừng lại. Đồ ăn không nhiều lắm, không biết có thể chống đỡ bao lâu, phải tiết kiệm một chút!

Ngơ ngẩn nhìn canh gà trong bình giữ nhiệt, Diệp Thiện Thiện nghĩ bụng: ngàn dặm xa xôi xuyên qua thời không mang theo nó, kết quả lại là chuẩn bị cho người này?!!

4. Chương 5: Sợ Sét Đánh

Bị tiếng sấm nặng nề thức tỉnh! Trong bóng tối, Diệp Thiện Thiện mở to mắt. Cô nghe được tiếng thổ dốc dồn dập, nặng nhọc. Vươn tay mò tìm đồ đánh lửa, thấp sáng đèn, quay đầu nhìn chỗ phát ra tiếng động.

Giật mình nhìn thấy mặt anh ta xanh lè, đôi mắt sung huyết ngập đầy sợ hãi và phẫn nộ, cả người run rẩy, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi rõ trên mu bàn

tay. Lưỡn lợ một chút, vươn tay ra, muốn nhìn xem anh ta bị làm sao?

“Cút ngay!” Gầm lên giận dữ, trong đêm tối nghe cực kỳ điếc tai, hại Diệp Thiện Thiện choáng váng té xuống giường. Xoa mông bò dậy, vừa muốn hỏi anh ta mắc chứng gì thì phát hiện chân đã bị gát ra, chặt vật đứng dậy. Da thịt một bên chân anh ta gần như nát bấy, có thể đứng lên đã là kỳ tích, thế mà còn kéo cái chân bị thương lê được hai bước! Quần áo sau lưng thấm đầy máu đã ngả dần sang màu nâu sẫm.

Lúc này bên ngoài một tiếng sấm nổ rền vang, lỗ tai Diệp Thiện Thiện ong ong hết lên. Hai chân anh ta nhũn ra quỳ rạp xuống đất, từng giọt mồ hôi bằng hạt đậu lăn xuống trán, thống khổ rên rỉ. Đường như lấy hết sức lực toàn thân mới nhấc được đầu lên, phần nộ, không cam lòng, hết hơi khản giọng phát ra một tiếng rên rỉ cố nén.

Chẳng lẽ độc phát tác? Bộ dạng thống khổ như vậy? Thấy anh ta không trụ vững ngã ngửa ra sau, Diệp Thiện Thiện vội vàng dang tay ôm lại! Ôm vào tay thấy dinh dính, lạnh lạnh.

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, tôi đỡ anh lên giường! Làm sao mà chảy máu nhiều như vậy chứ? Nhất định là miệng vết thương lại nứt ra rồi!” Cảm giác được thân thể anh ta khê run, Diệp Thiện Thiện luồn hai tay dưới nách, định đỡ anh ta dậy, ai dè dưới nách cũng đầy máu loãng. Chết người! Rốt cuộc đã chảy bao nhiêu máu đây?

Sấm sét lại điên cuồng gầm gừ, oanh tạc. Diệp Thiện Thiện cảm thấy thắt lưng bị một đôi tay cứng như sắt siết chặt, một thân mình run lẩy bẩy dán sát vào người, thậm chí vùi đầu vào ngực cô, động tác này...? Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong óc. Chẳng lẽ... thằng nhãi này sợ sét đánh! Diệp Thiện Thiện đỡ khóc đỡ cười, ác ma mà lại sợ sét đánh? Bất đắc dĩ giơ tay xoa xoa đầu, lần mò bịt lỗ tai anh ta lại, miệng không ngớt tụng niệm tào lao y như đang dỗ em bé:

“Đừng sợ... đừng sợ... bé ngoan đừng sợ... à... ời...”

“À ời... trước cổng có một cây nho, lá xanh non vừa nảy mầm... à ời...”

“Ồc sên cõng cái vỏ thật nặng trên lưng, bò từng bước từng bước một ...”

“Nương nương màu hồng... ôi ôi, thuyền trưởng cướp biển la hét... a a...”

“...”

Tụng nhạc thiếu nhi lung tung cả lên! Nghe hô hấp rối loạn của anh ta trước ngực, hơi thở ẩm áp dán vào người, chỉ cách một lớp quần áo. Nói ra thật ái muội!

Tiếng sấm đi xa! Vừa định mở miệng, sức nặng trên lưng đột nhiên nhẹ

bằng, ngực bị người ta néo một cái! Diệp Thiện Thiện vội vàng lấy hai tay che ngực, sững sốt. Định mở miệng mắng anh ta “đồ dê xồm!” lại bị nói một câu làm Diệp Thiện Thiện thiếu chút nữa cắn lưỡi!

“Người là con gái sao? Ngực hình như không được lớn!” Giọng khàn khàn! Giấu cọt!

“Ai mượn anh lo?” Nửa ngày, không phục quăng trả một câu! Mắt mũi kiểu gì vậy? Cô đây ngực kiểu dáng chuẩn nhất, không lớn quá cũng không nhỏ quá, vừa đẹp! Thế mà lại bị anh ta cười nhạo! Tức quá!

Lạnh lùng hừ một tiếng: “Đỡ ta!”

Đây là giọng điệu nhờ người khác sao? Giống mệnh lệnh thì đúng hơn! Diệp Thiện Thiện mấp máy miệng không ra tiếng mấy lần, cuối cùng vẫn nhận mệnh đỡ lấy cánh tay có vẻ khá nhất của anh ta. Hừ gì mà hừ? Cô không thêm chấp nhặt bệnh nhân mà thôi! Hừ!

Ngồi trên giường, thử cởi áo ngoài của anh ta ra. Áo choàng gần như nhuộm máu, có chỗ còn dính vào thịt. Diệp Thiện Thiện nhìn da dẻ máu thịt bầy nhầy, nước mắt suýt trào ra. Âm thầm tự xem thường mình. Quá mềm lòng! Nhìn thấy người khác chịu tội, mình cũng khổ sở theo! Trước kia bạn học còn nói cô, toàn đem đau đớn của người khác đi ngược đãi bản thân!

Cô đã cẩn thận hết mức có thể rồi nhưng vẫn đụng phải miệng vết thương. Liên tục nhìn mặt anh ta, ngoại trừ sắc mặt càng lúc càng trắng bệch ra cơ hồ không có biểu tình gì hết. Sau rốt, có lẽ anh ta không muốn phiền phức, còn phối hợp tự lui tay ra khỏi ống tay áo nữa. Bằng không Diệp Thiện Thiện còn phải lo lắng, làm sao lấy ra mà không làm rách da thịt, lại ít chảy máu nhất!

Xé một bộ quần áo thành mấy dải to bản, dùng vải vụn thấm khô máu chảy trên người anh ta, sau đó mới lấy mấy dải vải khi nãy quấn lên vết thương nặng nhất trên lưng. Quấn tới thắt lưng, mặt Diệp Thiện Thiện thường xuyên ịn lên ngực anh ta, có khi đụng phải vết thương trên vai. Đến lần thứ N hỏi câu “đau không”, cầm bị tóm lấy một cách tàn bạo, bị bắt đối mặt với cặp mắt âm u giận dữ.

“Không đau một chút nào! Người cầm miệng lại!” Giọng càng khàn khàn hơn trước, lại càng cau kỉnh.

Diệp Thiện Thiện thở hồng hộc bấu tay anh ta. Không tính toán với cái tên biến thái này, đau chết anh đi cho rồi! Tay cũng không tăng thêm lực!

Giương mắt nhìn anh ta đang ngó mình, hai hàng lông mày nhíu chặt, lại không đành lòng, tay bắt giác lỏng ra! Ai kêu anh ta là bệnh nhân làm chi!

Thiệt tình là mắc nợ anh mà! Lầm bầm trong miệng, cô không phát hiện; ác ma nhìn đến đôi môi nõn nà của cô hết há ra rồi lại ngậm vào, chân mày càng lúc càng nhíu chặt, dời mắt đi chỗ khác!

Bằng bó toàn bộ vết thương xong, tìm bộ đồ thay cho anh ta. Xong xuôi anh chàng ngả đầu vào gối ngủ, gương mặt tái nhợt không còn chút máu! Diệp Thiện Thiện lo lắng nghĩ, có khi nào ngủ một giấc rồi ngủ luôn, không tỉnh lại nữa không?

Mở cửa hầm chui ra ngoài. Nhà cửa bị cháy chỉ còn lại bốn bức tường đen sì. Chỉ một cây đuốc đã biến cả thôn trang trở nên hoang tàn hết sức, sau trận dông ngày hôm qua trông lại càng thê thảm! Diệp Thiện Thiện đi hơn nửa thôn cũng không tìm được đồ ăn. Tình cờ phát hiện trên núi phía sau thôn trang nhìn từ xa thấy đỏ rực. Vì thế đi lên núi, đến gần hóa ra là cây táo chín. Vui sướng ăn liền một trái, ngọt không thể tin được luôn. Nghĩ bụng vạt áo khá dài, hái mười mấy trái không thành vấn đề. Trên đường về đi ngang qua khe núi, nhìn thấy nước suối trong vắt như gương, uống mấy ngụm, vừa ngọt vừa mát. Vô tình nhìn bóng mình phản chiếu trong nước. Trời ạ! Cái bà điên này là ai? Lúng ta lúng túng nhúng mái tóc dài xuống nước, lấy tay chải tóc, tiện thể rửa sạch mặt mũi, tay chân luôn. Xong xuôi mới lắc la lắc lư đem táo ra rửa!

Đóng lại cửa hầm, trèo xuống thang. Chân vừa chạm đất, năm ngón tay đã tóm lấy cái cổ thon mềm của cô!

“Đi đâu?” Câu hỏi lạnh như băng.

“Đi hái táo!” Giơ giơ mấy trái táo lên.

“Đi bao lâu rồi?”

“Anh ngủ là tôi đi.” Im lặng một hồi, bàn tay đang ở trên cổ dời qua bả vai.

“Đỡ ta về giường!” Giọng nói mệt mỏi.

Dịu anh ta nằm lại. Nhìn thấy máu lấm tẩm rịn ra lớp vải quần trên lưng, người này sống như vậy có mệt mỏi quá không? Từng giây từng phút đều phải đề phòng có người hại mình.

“Ăn đi!” Nhét một trái táo vào tay.

Không buồn ăn, ánh mắt âm u bất định nhìn cô! Lòng dạ Diệp Thiện Thiện trong sáng, thẳng thắn nhìn anh ta!

“Anh yên tâm ăn đi! Không có độc! Huống hồ nếu tôi hại anh, chẳng phải tự làm hại mình?” Nói xong quơ quơ bàn tay có một nốt đỏ lên, bỗng nhiên phát hiện đã biến thành hai nốt! Kinh hoảng hét lên “á!” Hai chấm đỏ như máu nhìn thực khủng khiếp!

“Chùng nào anh mới giải độc cho tôi?” Nhớ tới mạng nhỏ bây giờ không còn nằm trong tay mình!

“Đợi ta khỏe hẳn đi!” Hoàn toàn là nói cho có chuyện.

“Cái gì? Chờ anh khỏe lại tôi đã tiêu đời rồi!” Diệp Thiện Thiện sợ hãi la lên!

“Nếu người khiến ta tin người tuyệt đối không có ý đồ gì khác, có thể cho người thuốc giải!” Thông thả nói, mắt nhìn chăm chăm Diệp Thiện Thiện!

“Tôi có mưu đồ với anh? Có mưu đồ với thằng nhóc mới nghe sét đánh đã sợ làm gì hả?” Diệp Thiện Thiện hét to, mãi đến khi người nào đó mặt đen thui mới vội vàng đổi giọng, “Bằng không anh dùng nhiếp hồn thuật thử xem? Tôi nhất định dốc sức phối hợp!”

Thấy mắt anh ta đột nhiên biến đổi khó lường, lập tức đường hoàng ngênh đón ánh mắt đó. Mặc kệ trong đôi mắt đó có bao nhiêu tàn nhẫn, vô tình, Diệp Thiện Thiện không thể né tránh. Đây là cơ hội chứng minh cô trong sạch.

Hắn không dùng nhiếp hồn thuật, nhìn cô nửa ngày đột nhiên khép miệng lại:

“Lá gan của người không nhỏ!”

“Gan tôi... nhỏ xíu à!” Anh ta có ý gì?

“Từ xưa tới nay, nữ nhân nhìn thẳng nam nhân là đại bất kính...” Hắn sa sầm mặt nhìn Diệp Thiện Thiện.

“Vậy sao? Thế đàn ông nhìn phụ nữ thì thế nào?” Nhìn mặt anh ta, bây giờ giống như tấm gỗ màu đen vậy.

“Bình thường!” Khóe môi nhếch lên, cười mà như không cười.

“Nam tôn nữ ti?” Thăm rồi thăm rồi! Xã hội cũ đại gian đại ác!

“Thì ra người biết?” Ngược lại hắn hơi ngạc nhiên, nhíu mày.

“Phụ nữ ở nơi này... cái đó... địa vị rất thấp sao?” Diệp Thiện Thiện dè dặt hỏi.

“Người nói xem?” Hắn lạnh lùng hỏi lại.

“Ví dụ như... nếu nhìn thẳng mặt đàn ông thì thế nào?” Cũng không tính là lỗi nặng chứ? Chỉ nhìn thôi mà!

“Nhẹ thì đẩy vào thanh lâu, nặng thì... loạn côn đánh chết!” Một trận gió lạnh buốt thổi qua...

“Vì... vì sao?” Diệp Thiện Thiện lú lẫm.

“Ngoài phu quân ra, nhìn thẳng nam nhân khác bị coi là... dâm dăng!” Kề sát lỗ tai cô, không mau không chậm nhả từng chữ một.

“Bất công! Dựa vào cái gì nam nhìn nữ thì bình thường? Nữ nhìn nam lại bị nói dâm dăng??” Diệp Thiện Thiện hét như con mèo bị đập trúng đuôi, hét rầm lên!

“Công bằng ? Từ xưa tới giờ nữ nhân yếu đuối, nam nhân mạnh mẽ, hay là...” Nhìn chằm chằm ngực Diệp Thiện Thiện “Người không phải nữ nhân...?”

Thật sự là cái này mà cũng nhin thì còn có chuyện gì không nhin được nữa!!!

“Tôi là hàng thật giá thật, giả cho đổi lại! Không tin anh...!” Liếc qua thấy ánh mắt hứng thú của anh ta! Khó nhọc nuốt câu còn lại vô bụng, mắc gì phải chứng minh cho anh ta xem? Tên khỉ này đâu phải không biết phân biệt nam nữ, chẳng qua cố tình giấu cợt cô! Rầu rĩ vòng qua anh ta, leo lên giường trùm chăn kín đầu. Trong lòng chua xót khổ sở, cảm giác nhớ nhà ập đến, hốc mắt nóng nóng. Thế giới nam tôn nữ ti, tương lai mờ mịt, người trúng kịch độc... Rốt cuộc cô phải làm thế nào?

5. Chương 6: Bọn Buôn Người

Bình tĩnh khỏi cơn ác mộng, tim đập thình thịch liên hồi, mồ hôi lạnh toàn thân chảy ròng ròng! Bóng tối càng làm cô thêm sợ hãi. Một bàn tay to tóm lấy cánh tay cô, Diệp Thiện Thiện theo bản năng giãy ra kịch liệt... nghe được một tiếng rủa nhỏ giận dữ!

“Thật là... đáng chết!”

“Anh nói ai?” Vốn tưởng nhận được câu xin lỗi, kết quả nghe được hai chữ “đáng chết”!

“Nói người!” Nghiến răng nghiến lợi.

“Nói tôi? ...Anh, cái người này, thật sự không có nhân tính mà!” Diệp Thiện Thiện nổi khùng! Tính cô lúc rời giường cũng rất dễ lên cơn! Vả lại mơ thấy mình toàn thân thối rữa sắp chết, còn không phải tại anh ta hạ độc?

“Nhân tính?” giọng nói lạnh như băng, “Ta không cần nhân tính! Cũng như ta không cần phí lời với người!” Phảng phất mang theo sát khí.

Diệp Thiện Thiện tức giận ngồi dậy: “Giọng điệu này của anh là sao? Tôi mới không cần phí lời với anh á! Cứu anh còn bị cái đồ biến thái nhà anh hạ độc! Thật không biết, lúc đầu tại sao tôi lại cứu cái đồ máu lạnh này nữa? Ác... ma?” Chữ “ma” còn chưa ra đến miệng, cổ liền bị một bàn tay siết lại, càng bóp càng chặt. Diệp Thiện Thiện ra sức gỡ cái tay kia ra nhưng uổng công vô ích, lỗ tai đầy rẫy cơn thịnh nộ như u hồn địa ngục...

“Nếu không phải muốn biết ai đứng đằng sau người, người nghĩ rằng ta có thể cho người ở đây to mồm, giảng giải nhân tính vĩ đại cỡ nào à? Chẳng lẽ người không biết, ta giết người dễ như trở bàn tay? Hả?”

Diệp Thiện Thiện cảm giác máu xông lên đỉnh đầu, hô hấp khó nhọc làm ngực chướng đau không chịu nổi. Bàn tay vô tình trên cổ không ngừng dùng sức, đau đớn kịch liệt làm ý thức cô mờ dần. Trời ơi! Cô sắp chết! Có lẽ ông trời nghe được kêu gào trong lòng cô, bàn tay ma quỷ kia ngay lúc này hơi thả lỏng. Diệp Thiện Thiện nhân cơ hội vươn chân ra sức đạp một cái. Nghe được một tiếng kêu đau đớn tức giận, áp lực trên cổ yếu đi. Hai tay cô dùng sức gạt ra, xoay người lăn xuống giường, chật vật mở cửa hầm, chạy trốn ra ngoài.

Trèo lên hẻm núi, từ trên cao nhìn về phía sơn trang, trong lòng nghĩ cú đạp sau cùng kia không biết có làm anh ta bị gì không? Cũng không rõ bị đá có nặng hay không? Bây giờ ra sao? Tiếp theo lại tự giấu mình, cô lúc ấy thiếu chút nữa bị ác ma bóp chết, giờ còn ở đây lo lắng anh ta chết sống ra sao! Thật tình là tự mình đánh bại mình mà! Đang chìm đắm trong suy nghĩ, khước mắt thu vào một hình ảnh: đằng xa, một đám người áo trắng đang chạy như bay về phía sơn trang, chớp mắt đã chiếm cứ toàn bộ sơn trang. Diệp Thiện Thiện vội đến sau một gốc cây, ló đầu ra lo lắng nhìn sơn trang. Không nhớ lúc đi ra có đóng cửa hầm không? Lỡ không đóng thì nguy rồi! Cô còn chưa ngốc đến nỗi cho rằng mặc đồ đen là người xấu, đồ trắng là người tốt! Xem nhóm người này khí thế hùng dũng, bộ dạng “lai giả bất thiện”, trong lòng không yên! Tiếp đó cô nhìn thấy đám người áo trắng tập trung lại nhắm vào một chỗ. Diệp Thiện Thiện trợn mắt, vị trí đó... hình như là phòng chứa củi! Không xong rồi!

Đương lúc tìm vọt lên đến cổ họng, từ trên cao nhìn xuống âm thầm lo lắng thì sau lưng vang lên tiếng bước chân. Diệp Thiện Thiện theo bản năng xoay người, đâm đầu vào một miếng vải trắng, chụm kín mặt cô. Một mùi hương khác thường xộc vào phổi, tức thì cả người mất hết sức lực. Nghe được có người nói chuyện.

“Đến xem náo nhiệt lại bắt được mỹ nhân, ha ha!” Một giọng nói chót nhả.

“Xem ra tin tức Lưu Vân trang bị giết là thật! Hồngбет! Người của Vân Ân Điện đến đây!” Một tên đồng lõa khác nói.

“Đi mau! Bị bọn chúng bắt được, mạng nhỏ liền xong đời!”

Diệp Thiện Thiện cảm thấy trước mắt tối thui. Bị nhét vào một cái túi lớn, sau đó bị người khiêng lộn ngược đầu xuống, dạ dày lộn tùng phèo một trận, hôn mê bất tỉnh...

“Chủ thượng! Đã soát hết mười dặm chung quanh Lưu Vân trang, không có

tung tích bất kỳ kẻ nào!” Một bạch y nhân quỳ một gối xuống trước mặt ác ma trong hầm ngầm.

“... Thật không có?” Giọng nói âm trầm tức giận!

“Thuộc hạ hộ chủ đến chậm, xin chủ thượng trách phạt!” Bạch y nhân cúi đầu thỉnh tội!

“Trách phạt?” Ác ma nghiêng đầu quét mắt nhìn bạch y nhân đang cúi đầu thấp hết cỡ, chậm rãi nói: “Tìm một nữ nhân tên Diệp Thiện Thiện, tìm không ra thì đem đầu tới gặp ta!”

“Dạ!” Giống như ma quỷ, thoáng cái đã không thấy tăm hơi.

Một bạch y nhân khác tay cầm một bình sứ, mở nút gỗ, đổ ra một viên thuốc màu đỏ sậm. Tức khắc, trong hầm mùi thơm ngát xông vào mũi, tỏa hương bốn phía! Nhanh chóng đưa thuốc vào miệng ác ma. Nhai thuốc, chốc lát, khí sắc ác ma tốt hẳn lên. Nhắc cánh tay trái bị thương lên xoay xoay một cách tự nhiên, ánh mắt lạnh lẽo vô tình khôi phục, khoe miệng khe khẽ, “... Trúng Cốt Hồng, ta ngược lại muốn xem ngươi trốn được đi đâu?”

Diệp Thiện Thiện vỗ cái đầu đau âm ỉ, rên lên tỉnh lại. Lọt vào mắt là một đôi mắt vừa to vừa tròn lại tràn ngập quan tâm! Chủ nhân ánh mắt thấy cô tỉnh, trong mắt lộ ra vui sướng, miệng há ra rồi ngậm lại, để lộ hàm răng đều đặn trắng bóc.

“Ngươi tỉnh rồi?” Tiếng nói nhỏ nhẹ.

“Ừ... đây là... chỗ nào?” Diệp Thiện Thiện ngồi dậy, ý thức rõ nét dần, hình như là bắt cóc tống tiền? Quét mắt nhìn chung quanh, dọa cô nhảy dựng. Bỏ quá cho cô, gần đây thật sự quá nhiều chuyện sợ hãi! Trong căn phòng tan hoang không chịu nổi, cả một cái ghế dựa cũng không có, bốn vách tường sơ sài, ngồi có, chồm hồm có, mấy chục người, hơn nữa... tất cả đều là những cô gái trẻ...

Ánh mắt đảo một vòng, cuối cùng trở lại trên mặt cô gái nhìn thấy lúc đầu.

Thật là một người đẹp thẹn thùng e lệ, có điều sắc mặt hơi tái!

“... Ta cũng không biết đây là đâu, ta bị bọn chúng bắt tới, ngươi... cũng vậy à?” Ngập ngừng hỏi thăm, thấy Diệp Thiện Thiện lơ đãng gật đầu. Tiếp đó khe khẽ:

“Ta là Nhan Hương Nhi, ngươi tên gì?”

“Diệp Thiện Thiện...” Thuận miệng đáp, cô thấy không ít cô gái quần áo xộc xệch, còn có mấy người cứ nhỏ giọng nức nở. Người nào người nấy tinh thần ủ rũ, dường như đã bị đầy dọa đến không ra hình người nữa!

“Hương Nhi, các cô ấy... làm sao vậy?” Lấy tay chỉ chỉ, kinh ngạc hỏi.

“Ta cũng không biết! Ta bị bắt vào không lâu, người cũng bị ném vào!”

“Bị ném vào đây?” Diệp Thiện Thiện thò tay sờ sau lưng. Chẳng trách lưng đau eo nhức! Nhìn theo ngón tay Hương Nhi, thấy một cái túi rách to dùng dùng để bọc cô!

“Bọn chúng bắt chúng ta làm gì?” Bắt nhiều con gái như vậy, không phải là băng nhóm lưu manh chứ? Thời cổ đại cũng có cái này? Diệp Thiện Thiện cầu nhàu.

“Chúng là bọn buôn người! Chuyên môn bán nữ nhân đến nhà chứa ...”

Hương Nhi ngập ngừng nói, “Trước kia ta có nghe người ta nói, không nghĩ tới mình cũng sẽ bị bắt!” Nói xong đôi mắt đỏ lên, chảy nước mắt!

“Ôi... Cô đừng khóc, chúng ta có thể nghĩ cách chạy trốn!” Diệp Thiện Thiện an ủi, cô không quen nhất là nhìn người khác khóc!

“Vô dụng! Người xem...” Tay chỉ vào cánh cửa gỗ mục nát duy nhất trong phòng. Nhìn qua khe hở phía dưới có thể thấy được bên ngoài có hai người, bốn cái chân to!

“Ta nghe nói, nếu phát hiện ai phản kháng hoặc là có dấu hiệu đào tẩu, sẽ bị... bị...” Mặt Hương Nhi trắng bệch nói không nên lời!

“Sẽ thế nào?” Nàng càng nói không nên lời, Diệp Thiện Thiện lại càng muốn biết, tuy trong lòng cô đã lờ mờ đoán được.

“Sẽ... Sẽ bị mười mấy tên đàn ông... cái đó... mà chết! Chết rồi còn bị treo trên tường ngoài kia, để người ta nhìn...” Run rẩy, nói xong nước mắt lại tràn ra!

“Thật là lũ biến thái!” Diệp Thiện Thiện rửa mắt! Nhìn các cô gái sứt đầu mẻ trán chung quanh, biểu tình phản kháng một chút cũng không có, vẻ mặt nhẫn nhục chịu đựng làm Diệp Thiện Thiện càng thêm khổ sở. Thế giới nam tôn nữ ti như vậy, muốn cô sống thế nào đây?

Đang lúc bồn chồn không yên, trong lòng hỗn loạn, cánh cửa gỗ mục nát kia lại “bị thương nặng” lần nữa. Người tới một cước đá văng cửa. Tiếng động cực lớn làm những nữ tử trong phòng run rẩy cả người, vẻ mặt tuyệt vọng.

Cánh cửa bị sức mạnh thật lớn đá bay mấy mảnh gỗ vụn, trông càng khó coi. “Rắc rắc”, tiếng động dường như báo hiệu, vận mệnh mà những nữ tử trong phòng sắp phải đối mặt.

6. Chương 7: Phần Nộ

Cái gã dùng chân đạp cửa bước vào đầu tiên, vừa lùn vừa béo, mặt tròn, mắt hình tam giác ngược, mũi miệng phình to, hình dạng muốn quai dị bao

hiệu là có bấy nhiêu. Một gã khác theo sau tiến vào, cao, mặt gầy, tướng

mạo bình thường nhưng hai hàng lông mày cách xa hai mắt cho thấy tên này nham hiểm mưu ma chước quỷ! Hai tên bước vào rồi đứng lại. Gã béo ục ục tro tráo quét cặp mắt tam giác tối om vào các nữ tử trong phòng. Cái miệng rộng ngoác cười nham hiểm, lộ ra hai hàm răng vàng xỉn, làm người ta muốn ói! Hương Nhi vội vàng kéo Diệp Thiện Thiện lùi vào một ngách không ai để ý.

“Ngồi nhìn cái gì? Tất cả đứng lên!” Giọng đã nhỏ còn bèn nhọn, Diệp Thiện Thiện cực kỳ khó chịu. Những nữ tử chung quanh kinh hoảng đứng dậy, miễn cưỡng xếp thành hàng. Hầu như tất cả đều cúi đầu phát run. Bắt đầu từ mấy nữ tử gần nhất, cách hai hàng vẫn còn thấy được những mảnh y phục rách nát không ngớt run rẩy.

Gã béo lùn bắt đầu đi đi lại lại. Đến trước mặt một nữ tử thân hình đầy đặn, ánh mắt dâm dăng, nói với gã cao gầy, giọng chói tai: “Triệu ca, người xem, ngực con ả này, mẹ nó, thật là lớn!”

Cái đồ chó đẻ này, chữ người cũng không khác gì đám lưu manh hiện đại! Xem ra mấy lời bắn thủ đều thông dụng từ cổ chí kim, không phân biệt lịch sử.

Gã cao gầy cười “khà khà” hai tiếng, đôi mắt như hai ngọn đèn pha bắt đầu tìm tòi trong đám người.

Gã béo một tay xé áo nữ tử, để lộ bộ ngực trắng nõn rất to. Hai bàn tay vừa mập vừa bự nắm lấy, xoa nắn vụn vụn như nhào bột, thậm chí dùng sức kéo đầu núm. Đau đớn làm nàng ta nhin không được rên lên, trong tiếng rên rĩ mang theo vài phần nức nở. Gã béo nghe nàng rên la càng lúc càng không kiên nhẫn, ra sức vụn thêm vài cái. Ngay lúc nàng ta la đau, gờ tay tát nàng ngã lăn xuống đất, tức giận quát:

“Con đi! Khoái kêu như vậy? Tao ày kêu đã đời, người đâu!”

Hai tên vạm vỡ tiến vào, mang theo nụ cười dâm dục tóm lấy nữ tử ngã dưới đất, ngực lúc này đã biến thành màu tím đen tha đi ra ngoài. Trong phòng yên lặng đến độ nghe được tiếng kim khâu rơi xuống đất, tiếp đến ngoài cửa vang lên tiếng hét thảm thiết, kèm theo tiếng cười dâm dăng của hai gã ác ôn. Tiếng kêu thét thảm thiết không ngừng, tiếng một gã đàn ông vừa thở dốc vừa nói với tên còn lại: “Con ả này rên rĩ đúng là tuyệt cú mèo, đến đi! Tiếp tục kêu!” Nói xong, tiếng bàn tay cọ xát vang lên từng chập, cùng với tiếng kêu gào đầy tuyệt vọng, đau đớn đến khản giọng.

Gã béo đắc ý lúc lắc đầu: “Đây là kết cục của việc làm tao không hài lòng.” Nói xong thò tay vào bóp mông một nữ tử khác, bắt đầu vụn vụn.

Diệp Thiện Thiện tức giận ngút trời, máu nóng bốc lên đỉnh đầu. Quả thực là một đám cầm thú! Súc sinh! Cô nghiêng chặt mấy ngón tay, ráng kèm chế. Dùng thứ thủ đoạn hạ lưu này để đối phó với các cô gái yếu đuối tay không tác sát làm máu huyết cô sôi trào, đầu vầng mắt hoa! Hương Nhi phát hiện cô khác thường, liên tục kéo chéo áo cô, Diệp Thiện Thiện nhìn đến mức mặt đỏ phừng phừng.

Gã béo còn đang lải nhải mấy câu mắc ói, tên họ Triệu giơ tay vỗ vai gã: “Ngưu Tử, thu tay lại, còn chuyện quan trọng phải làm! Muốn chơi thì để lần sau!” Nói xong quét mắt nhìn Diệp Thiện Thiện bên này, “Hôm nay vừa vào hai đứa, lại đây!”

Cả người Hương Nhi run run nhích lại gần Diệp Thiện Thiện. Diệp Thiện Thiện không động đây, ngược những cô gái khác tự động tản ra, cô lập hai người ở chính giữa. Lòng Diệp Thiện Thiện dâng lên cảm giác lạnh lẽo. Cô không trách họ, tất cả các cô gái trong phòng này đều đáng thương, không ai giúp được ai, bởi vì tự thân mình còn không giữ được.

“Chắc chắc... hôm nay thu hoạch không ít nha. Hai ả này đẹp như tiên ấy, bắt nhiều nữ nhân rồi mà vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt đẹp như vậy. Để đại gia ta thử trước!” Cái gã béo lùn kêu Ngưu Tử nói rồi thò mấy ngón tay nhóp nhép ra định sờ mặt Diệp Thiện Thiện.

“Đừng chạm vào tao!” Diệp Thiện Thiện lửa giận ngút ngàn. Trong tình huống này rốt cuộc bất kể hậu quả, bộc phát, lớn tiếng đến nỗi ngấn thịt trên mặt Ngưu Tử cũng rung lên! Chung quanh vô số ánh mắt kinh ngạc dồn vào người Diệp Thiện Thiện! Không thể tưởng được, tiểu nữ nhân này cũng lớn mật quá rồi!

“Triệu ca, con nhỏ này tính khí còn nóng nảy thật! Ngưu gia ta hôm nay lại thích cay...” Kinh ngạc qua đi, Ngưu Tử bắt đầu cười giả tạo, cảm thấy thay đổi khẩu vị cũng không tệ! Bàn tay múp míp vươn ra chụp vào ngực Diệp Thiện Thiện.

Diệp Thiện Thiện lúc này tỉnh táo rất nhiều, nhất thời hối hận không thôi, không phải đã biết lấy trứng chọi đá sao? Mặc kệ bị hành hạ thế nào, ở cái thế giới nam tôn nữ ti này người thiệt thòi nhất vẫn là mình. Dù trong đầu đã có ý nghĩ nhất gan, nhưng khoảnh khắc nhìn bàn tay mập ù đó thò tới, bản năng vẫn khiến cô chặn lại. Thương thay cho cô! một người xuyên qua đến một thế giới lạ, không cách nào xoay chuyển được mà còn muốn giữ gìn tôn nghiêm của người hiện đại. Cô hầu như có thể đoán được, kết cục của mình sẽ rất thảm.

Không ngoài dự đoán, Ngưu Tử bị chặn tay liền bày ra bộ mặt cứng đờ, hung dữ nói:

“Con đàn bà thôi, có vài phần tư sắc đã tưởng mình là mỹ vị rồi sao? Mẹ nó, lão tử hôm nay không xé xác mày thì...” Nói xong vung cánh tay mập lên mang theo tiếng gió vu vu. Diệp Thiện Thiện sợ đau giơ tay lên ôm đầu, nghe được tiếng Hương Nhi đứng bên hít sâu. Nhắm mắt lại, cảm thấy lần này sống chết gì cũng trốn không thoát, nhưng ngoài dự đoán, không thấy đau! Giương mắt nhìn... Gã cao gầy kêu Triệu ca đang giữ tay Ngưu Tử. “Triệu ca! Sao ngươi cản ta?” Ngưu tử giận dữ hét to, vấn đề này... Diệp Thiện Thiện cũng rất muốn biết!

Họ Triệu liếc Diệp Thiện Thiện một cái, cúi đầu nói nhỏ vào tai Ngưu Tử mấy câu. Nghe xong Ngưu Tử uể oải không thôi, con mắt tam giác hung hăng trừng Diệp Thiện Thiện! Diệp Thiện Thiện như lạc trong mây mù. Tình huống gì đây?

Sau khi tên cao gầy ra khỏi phòng, Ngưu Tử đến gần Diệp Thiện Thiện, hung tợn quát: “Con đàn bà thôi! Mày tin tao có thể giết mày không?!” Nói xong ra tay cực nhanh, dùng sức véo hông Diệp Thiện Thiện. Đau đớn làm nước mắt cô tràn ra khóe mi, Diệp Thiện Thiện cố nén không để nước mắt chảy ra, hai chân gần như không đứng vững được. Hương Nhi thấy vậy đưa tay đỡ lấy cô, Ngưu Tử thuận tay sờ soạng hông Hương Nhi, nàng hoảng kinh nhảy giật ra trốn sau lưng Diệp Thiện Thiện! Đôi mắt to tràn đầy sợ hãi.

Đau buốt như kim châm qua đi. Diệp Thiện Thiện cảm thấy thắt lưng bị vặn đến rời ra, run rẩy từng cơn, mồ hôi rịn ra chớp mũi. Trong lòng căm giận uất ức nghĩ, tên béo chết tiệt này, mày là do người sinh ra sao? Thật muốn thò tay véo thịt béo trên người gã, xem gã đau hay không đau?

Họ Triệu không biết tiến vào khi nào. Đằng sau có ba người, trong đó hai người tướng mạo vạm vỡ, lưng giắt trường kiếm, chính giữa là một nữ nhân chừng ba mươi tuổi, vẫn còn quyến rũ. Lúc đi, phong thái khoan thai, thướt tha như liễu. Chỉ thấy con trâu mập kia cười toe, mặt đầy ham muốn, có thể nhận ra được sức hấp dẫn của nàng ta với nam nhân! Trâu mập đơn đả lại gần, nịnh nọt:

“Diễm tỷ tới lúc nào vậy? Cũng không báo cho Ngưu Tử một tiếng, Ngưu Tử nhớ Diễm tỷ, nhớ đến đau lòng mấy bận luôn!”

Diễm tỷ lạnh lùng thân nhiên nở nụ cười: “Đã đến từ sớm, nhìn thấy mấy con nhỏ bị mày tra tấn chết đi sống lại mấy lần luôn!” Giọng nói thanh thoát

như chim xanh.

“Diễm tử nói gì vậy? Ngưu Tử nếu không dạy dỗ đám tiện nhân này dằng hoàng, làm sao dám đưa qua cho tử? Có ả nào đưa qua mà không ngoan ngoan đâu?”

“Ngowan thiệt là ngoan, nhưng bị chúng mày đầy đọa mất hết tinh thần. Một đám tượng gỗ làm sao mang lại niềm vui cho đàn ông?” Nói xong mắt nhìn bọn Diệp Thiện Thiện chòng chọc.

“Diễm tử, hôm nay mới đến hai con nhỏ, đáng vẻ xinh đẹp, có vừa mắt tử không?!” Họ Triệu nhìn mặt đoán ý, chỉ vào Diệp Thiện Thiện và Hương Nhi.

Diễm tử nhích chân, đánh giá Diệp Thiện Thiện cùng Hương Nhi một lượt từ đầu tới chân, nửa ngày không lên tiếng! Trâu mập thấy thế bước lên phía trước cười lấy lòng, chỉ vào Diệp Thiện Thiện.

“Con dĩ nhỏ này còn chưa được dạy dỗ kỹ, ngang bướng khó dạy, tử xem này...” Chỉ vào Hương Nhi bên cạnh nói: “Ả này cũng rất dịu dàng xinh xắn, tính tình ngoan ngoan...”

“Đợi mày dạy dỗ tốt rồi, sợ là người sống cũng bị mày ép chết!” Không nóng không lạnh tạt cho trâu mập một gáo nước. Kế đó quay sang Diệp Thiện Thiện, nhìn từ trên xuống dưới, mở miệng hỏi:

“Tên gì?”

7. Chương 8: May Mắn

“Diệp Thiện Thiện!” Không phải cô cứng đầu cứng cổ không biết thân phận, mà sự thật là cô không quen cúi đầu trả lời! Tuy không biết Diễm tử này là đen hay trắng, tốt hay xấu, nhưng vừa rồi nghe chị ta bắt bẻ con trâu mập kia mấy câu, ít ra cô cũng có cảm tình.

“Vừa rồi ở ngoài cửa nghe trong phòng có người la to...” Nói rồi ngừng lại một lát, nhìn Diệp Thiện Thiện chăm chăm, “Gan lớn cũng không sai, nhưng nói chuyện với người có địa vị cao hơn người, không cúi đầu là sai rồi, nhớ kỹ chưa?”

Diệp Thiện Thiện nghe theo, cúi đầu trả lời: “Nhớ kỹ rồi!”

Nhập gia tùy tục, cô cũng không hi vọng người ta không hài lòng, ít nhất cũng có thể bằng mặt không bằng lòng! Không phải cúi thấp đầu thôi sao?

Diệp Thiện Thiện cô vẫn nói chuyện được mà! Giúp người làm việc tốt, mình cũng gặp chuyện tốt thôi!

Thấy Diệp Thiện Thiện đã chịu nghe dạy dỗ, vừa lòng quay sang Hương

Nhi: “Người tên là gì?”

“Nhan Hương Nhi!” Hương Nhi cúi đầu nói nhỏ.

“Cô này ngược lại, lịch sự tao nhã!” Diễm tỷ thông thả đi qua đi lại giữa hai người, chậm rãi nói:

“Bộ dạng đều làm người ta thích, nhưng hôm nay, trong hai người các người ta chỉ có thể mang đi một. Các người nói ta nên đem ai đi thì tốt đây?” Diệp Thiện Thiện cúi đầu nghĩ bụng, không biết Diễm tỷ nói câu này có ý gì?

“Ta có một cách.” Diễm tỷ nhìn hai người, “Ta đếm tới ba, ai mở miệng nói đi theo ta trước, ta liền chọn người đó. Vậy coi như cho các người cơ hội, cũng tính là công bằng.”

Trong lúc Diệp Thiện Thiện và Hương Nhi hai mặt nhìn nhau, Diễm tỷ đã bắt đầu đếm “một”. Lòng Diệp Thiện Thiện rối như tơ vò, cái gọi là cơ hội này chính là dấn lên trên nỗi đau của người khác. Bất luận ai mở miệng trước đều sẽ đẩy đối phương xuống thẳng địa ngục. Diệp Thiện Thiện biết bỏ qua cơ hội này sẽ hối hận, nhưng giờ phút này cô thực sự không làm được, chỉ biết thần thờ bị động chờ Hương Nhi, hi vọng nhanh nhanh chấm dứt cái gọi là công bằng này. Diễm tỷ đếm tới “ba” rồi ngừng lại.

“Hóa ra hai con nhỏ này đều muốn lưu lại? Xem ra tự ta nhiều chuyện rồi đây?!!” Diễm tỷ nói về tiếc nuối.

“Không phải!” Diệp Thiện Thiện nhìn Hương Nhi. Đầu Hương Nhi cúi thấp, tóc dài che hết nửa khuôn mặt, không biết suy nghĩ điều gì. Ít ra một trong hai người có thể rời khỏi cái chỗ quỷ quái này, Diệp Thiện Thiện không muốn đánh mất cơ hội, tranh thủ mở miệng.

“Không phải?” Diễm tỷ nhìn chằm chằm Diệp Thiện Thiện, tò mò hỏi lại.

“Diễm tỷ... mang Hương Nhi đi đi!” Câu này nói hết sức khó khăn nhưng cuối cùng cũng thốt ra được. Cô nhìn ra nghi vấn trong mắt Diễm tỷ cùng ánh mắt giật mình của Hương Nhi, không rõ vì sao Diệp Thiện Thiện lại quyết định như vậy. Thực ra Diệp Thiện Thiện nhớ tới Cốt Hồng trong lòng bàn tay mình, nghĩ bản thân không còn sống được bao lâu, đổi lấy một mạng của Hương Nhi cũng thực đáng giá!

“Không...” Hương Nhi kích động nói, “Để ta ở lại...” câu này nói rất nhỏ, gần như thì thầm nhưng Diệp Thiện Thiện vẫn rất cảm động. Hai người bọn họ xem như vừa mới quen, trước vẫn còn xa lạ, vào giây phút liên quan đến lợi hại thiệt hơn của bản thân, cô ấy có thể nói ra những lời này chứng tỏ tâm địa thiện lương.

Diễm tỷ đảo mắt xem xét vài lần, khẽ cười rộ lên: “Ta có thể hiểu là, tình

cảm tử muội của các người rất sâu nặng sao?”

Trâu mập nhào lại cười nói: “Bà cô Diễm ơi! Vẫn là Hương Nhi ngoan ngoan nghe lời, ả kia không chịu nghe dạy dỗ, lỡ đâu có gì sơ xuất...”

Diệp Thiện Thiện nghĩ bụng, e là thằng mập chết tiệt này đã xem mình là cái đinh trong mắt, Hương Nhi đi rồi, chắc chắn sẽ tra tấn cô gấp bội. Nếu vậy chi bằng cắn lưỡi tự sát cho sướng!

“Mày yên tâm, tao tự nhiên sẽ quản giáo nghiêm, bắt quá...” ánh mắt hàm ý sâu xa của Diễm tử đảo qua một lượt, “Tao muốn mang cả hai đứa này đi...” Lời này lọt vào tai Diệp Thiện Thiện như thiên sứ xuống trần. Thậm chí vừa rồi cô còn cố lấy dũng khí suy nghĩ xem, cắn lưỡi tự sát chết đau hơn hay lao đầu vô tường đau hơn?

“Xưa nay Diễm tử luôn có mắt hơn người. Lần này lại muốn lấy hai đứa, thực sự vượt ngoài dự kiến của ta và Ngưu Tử. Nhưng tử cũng biết, hai đứa này dung mạo quả thật trong cả trăm mới chọn được một, về mặt giá cả...” Gã họ Triệu mở miệng, như lão già lọc lõi tận dụng thời cơ muốn nâng giá tiền!

“Kiểm hàng giao tiền, lần này tự nhiên sẽ làm chúng mày vừa lòng!” Nói xong đưa mắt nhìn hai gã vô sĩ tùy thân, một tên lập tức vút cho họ Triệu một cái túi gấm. Họ Triệu mở ra nhìn, mặt mày liền hớn hở, cong lưng cúi gập người như con tôm.

“Diễm tử lúc nào cũng nổi tiếng ra tay rộng rãi!”

Lúc đi ngang qua con trâu mập, mặt gã tuy cười nhưng lại mang theo một chút không cam lòng, đã không từng trị được hai con nhỏ đẹp đẽ này còn bị ả họ Diễm chế nhạo! Trong bụng nổi đóa.

Diệp Thiện Thiện cùng Hương Nhi còn chưa đi xa liền nghe được một tiếng động thật lớn. Cô nhìn Hương Nhi, Hương Nhi nhìn cô. Hai người cùng nghĩ, cánh cửa gỗ thân kinh bách chiến sắp tàn phế kia rốt cục có thể yên nghỉ được rồi.

Sau này hỏi qua Hương Nhi, vì sao lúc ấy lựa chọn ở lại? Hương Nhi nói, Thiện Thiện, muội đắc tội con trâu mập kia, lưu lại chắc chắn phải chết, còn ta có lẽ có cơ hội sống. Huống hồ lúc ấy muội có tình nghĩa với ta trước, ta làm sao chỉ nghĩ ỉn?

Diệp Thiện Thiện nghe xong, cảm động rơi nước mắt. Trên đời người tốt vẫn còn. Người bạn tốt này chắc chắn cô kết giao rồi.

Hương Nhi từ nhỏ đã mất mẫu thân, phụ thân là thầy đồ dạy học, trước đó không lâu cũng mắc phải bệnh nan y. Hôm đó, nàng đang đau lòng rơi lệ

trước mộ phụ thân thì bị bọn trâu mập bắt được. Hối thân thể Diệp Thiện Thiện, cô áp a áp ứng, lao tâm khổ tứ suy nghĩ, cảm thấy nói một chuyện kéo thêm N chuyện, rất phiền toái. Nói thật Hương Nhi chưa chắc đã tin, cuối cùng, chỉ nói đơn giản sau khi mắc phải quái bệnh không còn nhớ được chuyện gì! Vấn đề gì cũng rũ bỏ không còn một mảnh, ngược lại sự việc đơn giản đi nhiều!

Đi theo Diễm tỷ cùng hai gã võ sĩ, dọc đường đi đều trầm mặc. Tâm lý Diệp Thiện Thiện từ lúc bị bắt hoảng sợ đến lúc may mắn rời đi đều phai nhạt dần trên con đường dài dằng dặc, chỉ còn lại nỗi sợ hãi và nghi hoặc không rõ vận mệnh tương lai ra sao, thậm chí nghĩ đến ác ma người đầy vết thương kia, đáy lòng còn cảm thấy có chút quen thuộc. Anh ta là người đầu tiên cô gặp khi xuyên qua đến đây. Tuy thiếu chút nữa đã chết dưới bàn tay ấy nhưng con người cô chỉ nhớ người tốt, không nhớ người xấu, cũng không hận. Huống hồ anh ta sống chết chưa rõ, từ nay về sau biển người mênh mông, hai bên cách biệt một con đường.

8. Chương 9: Lầu Xanh

Vương triều Đại Kiền, Khôi Hương lâu nổi tiếng giàu có (Diệp Thiện nghĩ muốn bề đầu cũng không nhớ ra trong lịch sử có triều đại nào là Đại Kiền?!!) bao gồm Bán Thân, Bán Hàng, Nhã Các. Toàn bộ được bố trí theo phong cách salon.

Bán Thân, nghe tên biết nghĩa, liên tục bán thân để thu lợi nhuận. Đây là tầng dưới cùng của Khôi Hương lâu, dành cho tầng lớp bình dân có chút tiền đến mua vui, tầm hoa vãn liễu!

Bán Hàng, ý tứ mở rộng trên mặt chữ. Ở Khôi Hương lâu, đề cập đến thành phần có chút nhan sắc, giá mua bán được công khai niêm yết với bên ngoài. Một vài thương gia, quý tộc có tiền mua về làm tiểu thiếp hoặc tỳ nữ, thỏa mãn cơn nghiện hàng tươi.

Nhã Các là nơi cao giá nhất trong Khôi Hương lâu. Số lượng bên trong không nhiều lắm nhưng đều là trang tuyệt sắc, lại còn là gái trinh. Giá cao khiến người ta lú lờ, không phải ai cũng được thấy mặt. Thứ giao dịch cao cấp này chỉ nhằm vào Đại Kiền thập cung tam phái lưỡng điện, hơn nữa công phu giữ bí mật cũng ngang ngửa không kém.

Thập cung tam phái lưỡng điện là trụ cột của Đại Kiền. Thế lực hùng mạnh

này trải dài từ nam chí bắc Đại Kiền, đứng đầu là Vân Ẩn Điện, Phong Hoa điện, kế đến là Thanh Vân phái, Tử Sơn phái, Thủy Mộc phái. Cuối cùng là thập đại cung làm nền móng, hình thành một kiểu bố trí giống như tam giác vàng, cực kỳ cường thế chiếm cứ Đại Kiền.

Lầu xanh cổ đại trông ra sao? Trong đầu Diệp Thiện đại khái có chút ấn tượng. Chẳng qua là người đầy sơn phấn, nước hoa thơm lừng, oanh oanh yến yến, khách khứa nườm nượp không ngớt.

Nhưng tình cảnh trước mắt làm Diệp Thiện Thiện cùng Hương Nhi ghen hòng nhìn trần trối.

Hai người bị tòa nhà bốn tầng xây dựng cực kỳ khéo léo nguy nga hoa lệ này dọa ngây người. Hương Nhi tuy là người Đại Kiền nhưng từ nhỏ đã là khuê nữ, không biết chuyện bên ngoài. Mặc dù có nghe người ta bàn tán nhưng chưa bao giờ thấy tận mắt. Diệp Thiện Thiện ngơ ngẩn nhìn công trình mang phong cách cổ xưa, vàng son rực rỡ này. Kính trọng đối với người xưa dào dạt như nước sông tuôn trào không ngớt, bọn họ dùng cách nào để xây? Tay sao? Cao như vậy? Đúng là kỳ tích mà!

Diễm tỷ thấy hai người đứng ngẩn tò te trước cửa, mặt không khác gì nhà quê lên tỉnh, cười nói: “Còn không đi vào?” Lúc đó cả hai mới hoàn hồn trở lại.

Cúi đầu bước vào cánh cửa chạm trổ hoa văn. Lầu một lớn kinh người, kiểu dáng thống nhất, bình phong rực rỡ muôn màu đủ chủng loại hoa văn trang trí. Khung cảnh sáng rực tuyệt mỹ này thế nhưng phần lớn đây rầy thứ dục vọng nguyên thủy nhất của con người. Những góc kín đáo... bên trong bình phong... tuy vẫn nhìn thấy nguyên xi màn lụa mỏng như cánh ve nhưng cũng ngăn trở không ít cảnh xuân, song lại kích thích tìm kiếm, bạo lực điên cuồng. Trên bàn, trên thảm trải sàn, nam nữ làm chuyện cầu thả không một chút thẹn thùng, trổ hết tài năng khiêu khích đùa bỡn, thậm chí còn ngấm ngầm tranh đua. Da thịt trắng nõn đông đưa, mang theo hơi thở đàn ông ồ ồ, đàn bà buông tuồng phô bày cơ thể hoặc đau đớn khóc rên, làm trò hề, hết như cả trăm bức tranh khiêu dâm tụ lại cùng một chỗ vậy!

Diễm tỷ coi như không thấy, bước đi thật chậm, dường như muốn Diệp Thiện Thiện cùng Hương Nhi nhìn cho rõ. Song nét mặt Diệp Thiện Thiện rất bình thường, lúc trước tụ tập cùng bạn bè không phải chưa từng xem phim sex, lúc ấy cảm thấy thô鄙 vô cùng! Nhưng hôm nay so sánh với đám người tục tĩu hết chịu nổi này, ngược lại còn được tính là nghệ thuật thân thể.

Trái lại Hương Nhi đỏ bừng cả mặt, nhắm mắt không dám nhìn song vẫn tò mò. Một hồi mặt lại trắng bệch, nghĩ đến về sau bản thân cũng không khác gì họ, nháy mắt cứ như ngũ vị lộn nhào, vừa sợ vừa xấu hổ, giận dữ!

Diệp Thiện Thiện đi ngang qua một đôi nam nữ đang lẩn lộn trên thảm. Gã đàn ông vừa hung hăng vừa mạnh bạo. Một bên vận động, một bên cười dâm dăng với Diệp Thiện Thiện và Hương Nhi, dùng ánh mắt như lột trần cả hai từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới! Hương Nhi chịu không nổi ánh mắt biến thái đó, trốn ra sau lưng Diệp Thiện Thiện. Diệp Thiện Thiện bị gã nhìn chòng chọc đến nổi da gà, thật muốn đập một đập lên cái mặt biến thái đó. Gã kia hình như đoán được ý đồ của cô, lật người một vòng thay đổi vị trí đôi bên, nằm ở dưới, một mặt ra sức, một mặt nháy nháy cặp mắt buồn nôn với Diệp Thiện Thiện.

Coi như mày trốn mau! Diệp Thiện Thiện nghĩ thầm, cùng Hương Nhi lên lầu hai. Lầu hai là khu buôn bán. Đập vào mắt là một nhóm các cô gái trần truồng, chỉ cần người mua giao tiền đặt cọc là có thể đi lên chọn lựa. Cái này có thể coi như mua bán xác thịt. Tuy không khó coi như lầu một, song nhìn các cô mặt đỏ tai hồng, một đám công tử bột đứng giữa hàng sờ đông sờ tây, thử cảm giác, xem dáng người, coi lớn nhỏ, Diệp Thiện Thiện tuyệt vọng muốn hét lên, con gái ở Đại Kiền này còn có nhân quyền sao? Chọn súc vật bất quá cũng cỡ đó mà thôi?!!!

Suy sụp tinh thần đi lên lầu ba. Lầu ba rất ít người, rõ ràng không cùng một kiểu với hai lầu dưới. Hai tầng lầu phía dưới, lầu một bố trí bình thường, khách hàng phức tạp. Lầu hai người ít hơn một nửa, nhưng người mua không ngớt. Hai lầu này đều dùng bình phong hoặc rèm kéo che chắn.

Ngược lại lầu ba chia thành phòng, ngăn bằng đá và gạch. Một dãy phòng màu trắng bình thường, bài trí tương đối lịch sự tao nhã. Bốn vách tường treo đầy các bức tranh sơn thủy, hoa điệp, thủy mặc. Thảm lông màu đỏ, đặt chân lên cảm giác mềm mại. Mấy chiếc bàn bát tiên xếp đặt khéo léo, ẩm chén mang phong vị cổ xưa. Mùi đàn hương như có như không xộc vào mũi, hít vào lồng ngực càng thêm dễ chịu.

Quan trọng hơn là, hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc thưởng thức trà, đọc sách, đi lại... ước chừng sáu bảy người đẹp, nói “người đẹp” vẫn chưa diễn tả trọn vẹn khái niệm “đẹp”, phải nói chính xác là hai chữ... “tuyệt sắc”! Vả lại... họ có mặc quần áo!

Các người đẹp này thấy Diễm tỷ đồng loạt buông đồ trong tay, mỉm cười duyên dáng khéo léo, xếp thành một hàng, cúi đầu nhún người.

“Bái kiến Diễm tỷ!” Giọng nói nhẹ nhàng có, mềm mại có, trong trẻo có, quyến rũ có, thật sự là dư âm vẫn vương ba ngày không dứt! Hương Nhi mở to mắt nhìn ngây ngốc, thiếu chút nữa đã tưởng tiên nữ trên trời giáng trần! Diệp Thiện Thiện ngược lại cẩn thận quan sát.

Đứng thứ nhất bên trái: rèm mi cong dày, gương mặt trứng ngỗng, ngũ quan hài hòa, dáng người đầy đặn. Bên hông có túi thêu chữ, Đường Hương Tuyết.

Đứng thứ hai từ trái qua: khuôn mặt hơi dài nhưng phối hợp với ngũ quan cổ điển tạo cảm giác dễ thương, khóe mắt lông mày chớp động một cách tao nhã. Bên hông cũng có một túi thêu, Hoa Bích.

Thứ ba từ trái qua: làn da trong mát như nước, mắt to sinh động, khóe miệng đầy ý cười, dáng người gầy không hết một vòng ôm. Túi thêu bên hông, Ngọc Tư.

Cô thứ tư bên trái: mặt tròn trẻ con, hàm răng đều đặn, má lúm đồng tiền vừa sâu vừa mềm mại, cái trán trơn bóng trắng nõn, lông mi như rèm quạt nhỏ. Túi thêu bên hông, Y Khê.

Người thứ hai từ phải sang: mặt trái xoan đúng chuẩn, mặt mày thản nhiên song tràn đầy khí chất yên tĩnh, lỗ tai nhỏ nhắn, phong thái nổi bật. Túi thêu có hai chữ, Diễm Y.

Diệp Thiện Thiện đưa mắt nhìn người cuối cùng. Tán thưởng! Cô gái này đẹp nhất trong sáu người. Trông khá diễm dúa, lông mày vừa cong vừa đẹp, đôi môi mọng quyến rũ khe míu khiến người mê đắm không thôi. Sắc mặt hồng hào vui vẻ, xinh đẹp rạng ngời, mái tóc dài như mây buông nhẹ sau đầu, duyên dáng rủ xuống. Cổ đẹp như bạch ngọc, dáng người cực kỳ nóng bỏng, ngực lớn eo thon mông nở. Diệp Thiện Thiện nghĩ bụng, may là mình không phải đàn ông, nếu không hồn cũng bị câu mất, quả thật là báu vật nhân gian. Tuy Đại Kiền là đất nước nam tôn nữ ti nhưng con gái đẹp sống vẫn dễ chịu hơn nhiều, tuyệt sắc lại càng chiếm ưu thế. Xem ra cổ kim đều giống nhau, bất kể cái gì cũng phải nói chất lượng.

Diệp Thiện Thiện còn đặc biệt cẩn thận nhìn kỹ túi thêu của cô ấy, trên mặt túi có ba chữ Mạc Nhược Thu.

Diễm tỷ hỏi bọn họ mấy câu tầm phào thường ngày xong liền kêu các cô tản ra, về lại phòng mình. Lúc này, hai ma ma chừng hơn năm mươi tuổi đi tới chào Diễm tỷ. Diễm tỷ trở cô và Hương Nhi, nói:

“Dẫn hai người này đi tắm rửa. Thuận tiện kiểm tra hạ thân, đổi lại quần áo, dọn dẹp cho gọn rồi dẫn bọn họ quay lại đây.”

Hai ma ma “vâng” một tiếng, một người tóm lấy Hương Nhi, một người giữ chặt Diệp Thiện Thiện, lôi cả hai đi đến hai gian phòng đằng sau.

9. Chương 10: Rút Thăm

Ma ma xụ gương mặt chữ điền dài sọc, đẩy Diệp Thiện Thiện vào một căn phòng nhỏ giống như phòng tắm. Đưa tay lột quần áo Diệp Thiện Thiện, nhắm mắt, bắt màn lâm tắm: “Sao Diễm chủ tử lại đem con nhãi này lên lầu bốn chứ? Cả người bẩn thỉu như đứa ăn mày...” Diệp Thiện Thiện cười gượng, có thể tưởng tượng được bộ dạng mình bây giờ. Tóc như tổ chim, mặt cũng không biết có sạch hay không, người lại càng bẩn. Đã lâu không tắm rửa, mùi cơ thể đương nhiên không dễ ngửi chút nào! Lấy hết quần áo xong, ma ma múc một gáo nước lạnh, không nói tiếng nào đã xối xuống đầu cô, làm Diệp Thiện Thiện hóa đá. Ướt như chuột lột chắc cũng chỉ cỡ này thôi? Kế đó dùng một tấm vải rất thô chà xát tới lui trên người cô, tắm rửa miễn phí? Vậy cũng quá bạo lực rồi! Vừa định nói để tôi tự làm! Chợt nghe giọng ma ma bực bội cảnh cáo cô đừng lộn xộn! Bất đắc dĩ đành để mặc bà ta loay hoay. Tự hỏi, đối lại là mình, phải tắm rửa ột con nhóc bẩn thỉu, nhất định cũng nổi khùng.

Tắm rửa xong, ma ma dùng một tấm vải trắng dày, mềm lau khô nước đọng trên người Diệp Thiện Thiện, lộ ra da thịt trơn mềm mịn màng như nước. Ánh mắt hài lòng đánh giá Diệp Thiện Thiện, tựa hồ tán thưởng, tiếp theo lấy tay đo ba vòng của cô. Chiều dài, bề rộng cánh tay, bắp đùi, cẳng chân, thậm chí bàn chân dài, rộng, cao, thấp cũng không bỏ qua. Cùng với động tác nghiệm thân, sắc mặt ma ma cũng càng lúc càng tốt. Cuối cùng lấy tay nâng ngực Diệp Thiện Thiện lên, ước chừng nặng nhẹ, ánh mắt soi mói hình dạng lớn nhỏ cùng mức độ đẹp đẽ. Lúc này Diệp Thiện Thiện giống như trẻ sơ sinh, trần trụi đứng đó mặc bà ta điều khiển. Trong lòng khó chịu nói không nên lời, cảm giác bản thân không khác con heo chờ mổ, mặc cho người ta cân đo đong đếm. Ma ma vừa lòng dừng việc nghiệm thân lại, mặt hoàn toàn không còn vẻ mất kiên nhẫn lúc lột quần áo cô, lầm bầm: “Vẫn là Diễm chủ tử biết lựa người... Người chờ ở đây!” Nói xong xoay người đi ra ngoài! Diệp Thiện Thiện gạt mái tóc dài ẩm ướt, hai tay ôm ngực, cảm thấy hơi lạnh. Quan sát căn phòng này. Bồn tắm, khăn tắm, vật dụng tắm rửa toàn bộ đầy đủ, sắp xếp gọn gàng, bày biện chỉnh tề! Đang đánh giá, ma ma bước vào, tay cầm một bộ đồ trắng tuyền có viền, không nói không rằng, bắt đầu bao bọc toàn thân Diệp Thiện Thiện, từ trong ra ngoài. Nhìn vải dệt tinh xảo, nhẵn nhụi như vậy, không khỏi tán thưởng phương pháp may đồ tương đối cao siêu của người xưa, hơn nữa toàn bộ đều làm bằng tay! Mặc xong, dùng vải mềm khô ráo lau khô tóc Diệp Thiện Thiện ba bốn lượt, dùng lược gỗ chải mượt, xoa ra sau lưng. Sau đó lùi lại hai bước,

dựa vào tường, nửa ngày mới nói: “Vốn định trang điểm cho ngươi, xem ra không cần. Đi theo ta!” Giọng điệu rõ ràng khác hơn lúc đầu rất nhiều, điều này nói lên cái gì? Nói là, vốn liếng của các cô gái tốt hay xấu tương đương với giá trị lợi dụng cao hay thấp, mà giá trị này cũng ngang bằng với thái độ của người chung quanh đối với bạn! Đây là chân lý không thay đổi từ xưa tới nay! Đi theo sau ma ma vượt qua lầu ba, bước lên lầu bốn, lướt qua thăm, đi vào một phòng khách. Hai bên treo các bức tranh chạm khắc khác nhau, chính giữa là màn che mỏng bằng lụa trơn, giữa phòng đặt một chiếc ghế dài kiểu cổ rộng bằng nửa người nằm. Diễm tỷ lười biếng ngả người vào tay vịn, nhìn Diệp Thiện Thiện đang đi tới. Hương Nhi tới sớm hơn cô một bước. Mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt viền hoa, lịch sự tao nhã hào phóng tươi mát thoát tục, nhìn thấy Diệp Thiện Thiện mắt to lộ vẻ kinh ngạc. Diệp Thiện Thiện bắt chước cúi đầu khom người, nhỏ giọng: “Chào Diễm tỷ!” Một bên nháy mắt với Hương Nhi. “Con nhãi nhà ngươi học cũng nhanh lắm!” Diễm tỷ đi qua đi lại đánh giá một lát, bình thản mở miệng, “... Một người thanh tân thoát tục, một như đoá hoa mới nở. Quả thật là người đẹp như hoa!” Diệp Thiện Thiện cùng Hương Nhi cúi đầu không nói, biết nàng ta còn có câu kế tiếp. “Vốn dĩ, trong hai người các ngươi ta chỉ chọn một người làm việc cho ta, lúc ấy hai tỷ muội các ngươi có tình có nghĩa... thật tình làm ta cảm động!”

ngừng lại một chút. Tình cảm kích động gì đó dừng ở đây, chủ đề tới rồi đây! “Ta cũng chỉ nghĩ mình đang làm việc thiện, nhưng Khôi Hương lâu này không bao giờ làm chuyện mua bán lỗ vốn! Giá mua các người cao gấp mấy lần, tất nhiên tối thiểu các ngươi phải trả cái giá tương đương. mà các ngươi có giá ở chỗ ...

có làm tốt việc ta giao cho hay không!” Nói xong đứng dậy, xòe tay ra. Là một ống ngọc! Theo cử động, hai thẻ ngọc bên trong phát ra tiếng lanh canh nho nhỏ. “Ta là người thế nào? Xưa nay luôn công bằng, chỉ có công bằng mới khiến người ta cam tâm tình nguyện làm việc! Mà hiện tại đang có một chuyện cần một trong hai người các người hoàn thành!” Nói xong đi đến trước mặt Diệp Thiện Thiện cùng Hương Nhi, lắc ống ngọc nói: “Ồ đây có hai cái thẻ, một cái đầu có chấm đỏ, cái còn lại không có. Rút trúng chấm đỏ tức là ý trời. Ai rút trước?” Nói xong đưa ống ngọc đến trước mặt Diệp Thiện Thiện, rõ ràng muốn cô rút trước! Rốt cuộc là chuyện gì, giết người phóng hỏa hay lên giường trùm chăn cho ấm? Còn phải quyết định bằng rút thăm nữa? Diệp Thiện Thiện cầm đại lấy một cái, rút ra nhìn! Ặc ~ trúng rồi, trước giờ bốc thăm trúng thưởng đâu có may dữ vậy đâu, chấm đỏ trên thẻ nhìn rất bắt mắt! Lập tức nhìn cái thẻ còn lại trong ống, có khi nào cả hai đều có chấm đỏ, có ý đùa giỡn mình không ta? Song ống ngọc đã sớm dời đi, không nhìn được cái thẻ còn lại! Chỉ thấy gương mặt thấp thoáng nụ cười của Diễm tỷ.

“Hương Nhi, người xuống lầu trước đi!” Hương Nhi cúi đầu khom lưng, ánh mắt lo lắng nhìn cô một cái, vội vàng xoay người đi xuống! Diệp Thiện Thiện nhìn Diễm tỷ, chị ta đã quay lại ghế dài, trở vào một chỗ bên phải. “Ngồi đi!” Diệp Thiện Thiện cũng không khách khí làm gì, bước qua, bình tĩnh ngồi xuống. “Kỳ thật giữa người và Hương Nhi, ta xem trọng người hơn...” Diễm tỷ nói rất thật tình. Hay nhỉ! Còn kèm theo viên đạn bọc đường nữa! Hoặc là nghĩ ai kia nhìn không ra thủ đoạn lời kéo của người ta! “Người rất giống ta năm đó...” Diễm tỷ tiếp tục nói. Lời thoại cũ rích... Chẳng lẽ bà chị cũng xuyên qua á? “Trong mắt đều có chấp nhất, không cam lòng cúi đầu trước người...” Diễm tỷ hơi cảm khái, tựa hồ nhớ lại chuyện đã qua. Hai chữ chấp nhất này dùng cũng quá hiện đại đi! Nhưng mà... Diệp Thiện Thiện gào lên trong đầu: tôi đâu có chấp nhất, đó là thói quen mà!

“Hiện giờ có một cơ hội! Có thể giúp người thoát khỏi vận mệnh của mình...” Cảm tính qua đi, Diễm tỷ nhanh chóng trở lại chủ đề chính. “Cơ hội gì?” Diệp Thiện Thiện cuối cùng cũng mở miệng, bốn chữ “thoát khỏi vận mệnh” làm cơn sóng trong lòng cô sôi trào! Cuộc sống mặc người sắp xếp không thể nào tốt được! Ngay cả tự do cũng là một thứ xa xỉ. “Chỉ cần làm xong một việc, người chính là hoa khôi đẹp nhất Khôi Hương lâu, vinh hoa phú quý vàng bạc châu báu dùng không hết. Nếu không muốn lưu lại, có thể lựa chọn quý tộc, quan lớn để người ngồi lên ngôi chính thất, rời khỏi chốn trăng hoa này! Hoặc là, cho người tự do mà người muốn, trời cao biển rộng, không bị kiểm chế...” Diệp Thiện Thiện cụp mắt. Phía trước có hai lựa chọn. Một là kĩ nữ! Một là làm ả đàn bà ghen tuông! Bất quá lựa chọn thứ ba đối với cô mà nói quả thật rất có lực sát thương! Nhưng chuyện trong nhà chỉ có người trong nhà biết, thân trúng kịch độc không biết còn sống được mấy ngày. Nếu giờ nói cho chị ta biết mình không còn sống được bao lâu, có khi nào lập tức mất đi giá trị lợi dụng không? Diệp Thiện Thiện tuyệt đối không dám thử! Vì thế phối hợp hòa theo: “Chuyện gì cũng không qua được mắt Diễm tỷ!” Thuận miệng triết lý vài câu về tự do: “Sinh mạng rất đáng quý, tình yêu càng quý hơn, nhưng nếu vứt bỏ, cả hai đều vứt bỏ. Có điều chuyện này nhất định không đơn giản?” Diễm tỷ chậm rãi thưởng thức, mắt ánh lên nét kỳ quái nhìn Diệp Thiện Thiện...

“Bốn câu thơ này, từng chữ đều sâu sắc, thật khiến người kinh ngạc! Người có tài học như vậy, chẳng phải là bị mai một rồi sao?”

10. Chương 11: Đồng Hoàn

“Diễm tỷ hiểu lầm rồi! Thơ này không phải tôi làm! Chỉ là đã nghe người ta ca tụng qua!” Diệp Thiện Thiện tự nhận mình vẫn rất tôn trọng bản gốc!

“Nhưng đây là lần đầu tiên ta nghe!” Diễm tỷ vẫn chưa hỏi là ai làm.

“Muốn người giúp chuyện này nói đơn giản thì không đơn giản, nói khó cũng không khó!” Bất chước kiểu nói ba phải, chứng tỏ việc này không ổn!

“Trộm một món đồ!”

Thứ gì mà Khôi Hương lâu lớn như vậy lại không dùng tiền mua được, phải

kiếm người đi trộm?

“Diễm tỷ nói đùa à, tôi... giống ăn trộm lắm sao?” Diệp Thiện Thiện nghĩ bụng. Loại chuyện này tìm ăn trộm chuyên nghiệp thì xác suất thành công cao hơn mới đúng chứ?!

Diễm tỷ lườm cô một cái, cũng không trả lời mà tiếp tục nói, “Chắc người biết Vân Ẩn điện, là một trong hai đại điện có thế lực lớn nhất Đại Kiền!” Diệp Thiện Thiện thật tình không biết! Vì thế ngậm miệng vĩnh tai lên nghe.

“Vân Ẩn điện có một tấm bản đồ, ta muốn người lấy tấm bản đồ này cho ta!”

“Bản đồ? Để ở đâu? Làm sao mà trộm?” Diệp Thiện Thiện bất giác hỏi ra tiếng.

“Chỗ an toàn nhất có lẽ nằm ngay trong phạm vi chiếu cố của Thương Khung, đồ chắc ở trên người hắn!” Diễm tỷ đáp.

“Thương Khung là ai?” Diệp Thiện Thiện hỏi.

Diễm tỷ đảo mắt nhìn Diệp Thiện Thiện ngờ vực, “Thương Khung là điện chủ Vân Ẩn điện...” Về mặt giống như ai cũng biết tên tuổi người nọ mới đúng!

“Như lời Diễm tỷ vừa nói, thế lực Vân Ẩn điện rất hùng mạnh. Giờ lại để tôi đi trộm vật tùy thân gì đó của điện chủ... có hơi... quá coi trọng tôi không?” Là quá coi trọng cái mạng nhỏ này của cô! Diệp Thiện Thiện nghĩ bụng, để cho người ta tế đao, người ta còn ngại cổ cô nhỏ quá, cắt không được.

“Chuyện đó ta tự có sắp đặt riêng. Gần đây đang tìm một nha đầu thông minh, gan dạ một chút, vừa hay người lại xuất hiện! Cái này là trùng hợp! Về sau lại để ta nhìn thấy người có tình có nghĩa, ta rất thích, đó là cơ duyên! Con người ta luôn thăng trầm. Cho người hai lựa chọn, một là làm như ta nói, hai là... vừa rồi Tô ma ma nói với ta, rất hiếm khi gặp được xử nữ có thân hình tiêu chuẩn như người, hoàn toàn có thể ở lại Nhã Các nhưng Nhã Các đã đầy người rồi. Mới này Lưu Phong còn muốn giành người với ta! Hắn quản lý lâu một “Bán Thân”, hay là thanh thuần xử nữ nhà người trước tiên ở lâu một tôi luyện một chút?” Diễm tỷ cười nham hiểm!

“Đúng rồi! Quên nói cho người biết, tổng quản lâu một chính là cái gã liếc mắt đưa tình với người lúc chúng ta đi qua lâu một đó.” Diễm tỷ “tử tế” mở miệng nhắc nhở!

Liếc mắt đưa tình? Diệp Thiện Thiện nghĩ nghĩ... A!! Là cái tên lẩn lộn một vòng!! Nhớ lúc ở lâu một suýt nữa muốn giơ chân đá hắn...

“Hắn không có việc gì sẽ tiện tay chọn vài cô có chút nhan sắc để trao đổi

tình cảm.” Diễm tỷ nhấn mạnh.

“Huống hồ người không đi, vậy sẽ đến phiên Hương Nhi đi.”

Diệp Thiện Thiện bắt lực nghĩ, căn bản không cho người ta lựa chọn, cái này là biến thể của việc bức bách đây! Hôm nay rơi vào tình cảnh này, chỉ có thể đáp ứng rồi đi bước nào tính bước đó.

“Diễm tỷ có kế hoạch gì thì nói đi!” Mặt Diệp Thiện Thiện hiện ra hai chữ

“Khuất phục”!

Diễm tỷ hài lòng cười tươi, ngụ ý ta biết ngay người là đứa thức thời!

“Hai ngày trước, điện chủ Vân Ẩn điện Thương Khung lần đầu tiên phái người đến. Hắn chọn Thu Nhi đầu bảng Nhã Các.”

Cái cô Mạc Nhược Thu diêm dưa kia? Diệp Thiện Thiện nghĩ thầm, tên Thương Khung này tinh mắt thật.

“Vân Ẩn điện rất ít qua lại với Khôi Hương lâu, sắp xếp người vào đó khó vô cùng! Lần này mua Thu nhi là cơ hội cực tốt để trà trộn vào Vân Ẩn điện, bỏ qua lần này chắc gì đã có lần sau. Theo quy củ của Nhã Các, đầu bảng bán ra đều được mang theo một nha hoàn bên người, như vậy người sẽ có cơ hội đi theo Thu nhi!”

“Nhưng chị cũng có thể đi mà, cơ hội lấy đồ của chị lớn hơn tôi nhiều chứ!”

Diệp Thiện Thiện ngờ vực!

Diễm tỷ thở dài, “Người nghĩ vì sao Vân Ẩn điện lại là một trong hai điện lớn nhất Đại Kiên hả? Trong mắt Thương Khung, Thu nhi căn bản không làm được chuyện gì. Với thân phận nha hoàn sẽ không có người chú ý đến người. Tính Thu nhi háo thắng, thích hơn thua. Ắt ta nhất định sẽ dốc sức quần lấy Thương Khung, khiến Thương Khung tập trung chú ý đến mình. Người nhân đó mà tìm chút manh mối, sau đó báo cáo lại cho ta, ta sẽ nghĩ biện pháp tìm người chi viện, giúp người lấy bản đồ!”

“Vậy Thu nhi hoàn toàn không biết sự tình?” Diệp Thiện Thiện hỏi.

“Nếu ả biết, làm sao gạt được ánh mắt Thương Khung?” Diễm tỷ vặn lại

“Nhớ kỹ, mới vào đừng lỗ mãng làm việc, đợi tất cả yên ổn rồi mới tìm cơ hội điều tra! Hơn nữa làm việc phải mềm mỏng, hết thấy cẩn thận! Hiểu chưa?”

“Diễm tỷ... vì sao lại muốn trộm tấm bản đồ đó?” Diệp Thiện Thiện hỏi!

Chẳng lẽ có kho báu?

“Người chỉ cần lấy đồ, tất tạt những chuyện khác đều không cần dò la. Biết nhiều không hay ho gì đâu!” Giọng Diễm tỷ kèm theo cảnh cáo, một bên lấy từ trong tay áo ra một cái bình ngọc, trút trong bình ra một viên thuốc màu

hồng ra hiệu cho Diệp Thiện Thiện nuốt!

Diệp Thiện Thiện ngạc nhiên nhìn viên thuốc trong tay, đưa mắt hỏi dò Diễm tỷ! Hy vọng đây là thần dược có thể khiến người ta đao thương bất nhập.

“Đây là Đồng Hoàn, là một thứ độc dược tàng hình! Ta cũng không lừa người! Muốn người ăn là để ngừa vạn nhất, ta sẽ định kỳ cho người dùng một chút thuốc giải để trì hoãn thời gian phát độc. Khi nào đồ vào tay, thuốc giải toàn bộ sẽ giao cho người. Chỉ cần người chuyên tâm làm việc, ta cam đoan người không có bất trắc gì! Nhưng nếu người làm ra chuyện gì đó sau lưng ta... một khi không được giải, độc phát tác rồi thì có cho người thuốc giải cũng vô dụng! Mà phương pháp giải Đồng Hoàn khắp thiên hạ chỉ mình ta có! Người khỏi cần trông chờ tìm được người nào khác giải độc.”

Diệp Thiện Thiện đau khổ rên rỉ trong lòng. Thật tình! Việc này chưa xong việc khác đã đến. Đầu tiên là Cốt Hồng, giờ lại đến Đồng Hoàn? Tranh nhau đòi mạng cô hay sao vậy?

Cô nhìn viên thuốc nhỏ màu hồng trong tay, nghĩ bụng, một viên chết, hai viên cũng chết! Bà nội nó, coi như tự mình kiếm thêm một viên đi! Nhắm mắt thấy vô miệng! Tự chia buồn cho thân thể đáng thương của mình, đừng có chết thảng cẳng ngay tại chỗ nha.

“Diễm tỷ! Tôi muốn hỏi một câu cuối cùng. Khôi Hương lâu nhân tài đông đúc, ngoại hồ tàng long, vì cái gì lại khăng khăng chọn tôi?” Vinh hạnh vô cùng, lựa cái mạng nhỏ của cô đi chịu chết.

Câu trả lời của Diễm tỷ có thể nói là số một! Chị ta nói: “Bởi vì... thời gian hợp lý! Địa điểm thích hợp! Gặp người phù hợp!” Diệp Thiện Thiện khóc không ra nước mắt! Cái này là... thiên thời? ... địa lợi? ...nhân hòa sao?

Diễm tỷ nhìn gương mặt “thảm thương” của cô, cười giải thích: “Người mới sẽ ít bị người ta nghi ngờ hơn. Người nghĩ đến Vân Ân điện để ăn chay à?”

“...”

“Còn có hai ngày, lát nữa ta kêu Tô ma ma dạy người một ít cử chỉ dáng vẻ của nữ nhân. Nhìn người đi đứng, ngẩng đầu không có tí phép tắc nào! Làm tỷ nữ, có rất nhiều việc phải chú ý.”

“...”

Diệp Thiện Thiện đau khổ nghĩ, đến lúc đó, lỡ đâu mình đột nhiên bị độc phát mà chết, có khi nào Diễm tỷ để Hương Nhi thay mình đi chịu chết không?

Nhưng một giọng nói khác tận đáy lòng vang lên, cười nhạo cô: Diệp ThiệnThiện, mạng nhỏ của mày giữ còn chưa xong, còn đi quan tâm sau khi chết người khác như thế nào? Mày nghĩ đó là phẩm chất tốt à? Không phải ngu ngốc sao...?

11. Chương 12: Tỳ Nữ

Trời chưa sáng đã bị Tô ma ma lôi dậy “học” cách đi! Tự giấu mình, lớn đến chừng này rồi mà trước kia đi đứng đều công cốc cả! —¥**... # · #... Vừa đi vừa ngắm mấy người đẹp trên lầu ba, con gái không phải bấy “thú” sao? Không phải nói ba người đàn bà họp lại thành một gánh hát à? Đã hết nửa ngày, sáu cô này ngay cả giao tiếp vài câu cũng không có! Kỳ cục quá! Không lẽ “tuyệt sắc” thì đều coi như người khác tâng hình? Đang ngẫm nghĩ, sau lưng đau nhói lên... “Ui da...” Diệp Thiện Thiện không đề phòng đau đến kêu thành tiếng! “Nói bao nhiêu lần rồi? Lúc đi lưng phải thẳng, đầu phải hơi cúi, không được nhìn ngang liếc dọc!” Tô ma ma cầm thước dài dạy dỗ.

“Ma ma, xương cốt đều bị bà đánh gãy hết rồi!” Chỗ bị đánh đau rát, đã vậy tay lại với không tới. Diệp Thiện Thiện chỉ biết dậm chân rầm rĩ kêu đau... “Xương người làm bằng bùn à? Đánh một cái đã gãy? Người lại làm sai nữa, ta đánh người mười cái xem có gãy hay không!” Tô ma ma vụt cây thước nghe “vù vù”! Nghe được lời này, Diệp Thiện Thiện lập tức mỉm cười chúm chím, ngoan ngoãn nhận sai. “Ma ma thương tình nhẹ tay cho! Thiện Thiện nhất định cố gắng học tập!” Quên đi! Cô là người lớn, không so đo với cây thước dài kia làm gì! Tô ma ma thấy thái độ cô biết điều như vậy! Sắc mặt cũng khá hẳn lên! Ừ, trẻ nhỏ dễ dạy! Cách “đi” tương đối khá rồi, Tô ma ma bắt đầu dạy cô bí quyết pha trà rót nước của tỳ nữ. Diệp Thiện Thiện ngâm loại trà hạng nhất vào ấm, bưng đến chỗ Mạc Nhược Thu đang ngồi đọc sách. “Cô nương, uống trà!” Diệp Thiện Thiện nhẹ nhàng đặt trà lên bàn, tươi cười nhìn người đẹp Mạc nghiêng nước nghiêng thành. Trong lòng tán thưởng Mạc Nhược Thu này ngồi đọc sách thôi cũng đẹp như tranh vẽ. Mạc Nhược Thu ngẩng đầu nhìn Diệp Thiện Thiện, quét từ trên xuống dưới, sau đó quay đầu cầm tách trà nhấp một ngụm nhỏ. “Người chính là tỳ nữ Diễm tỷ chọn cho ta? Xinh đẹp như thế mà làm tỳ nữ thật đáng tiếc!” giọng điệu bình thản.

“Được làm tỳ nữ cho Mạc cô nương xinh đẹp như tiên là vinh hạnh của Thiện Thiện!” Nhất định phải tạo dựng tốt quan hệ đã! Da gà có rớt đầy đất hay không cũng mặc. “... Miệng ngọt quá đó!” Nghe xong mặt Mạc cô nương hòa nhã hơn rất nhiều! Nhìn đi! Làm đầy tớ phải nhìn sắc mặt chủ, là nhờ luyện tập mà ra đó! “Ta thấy Tô ma ma dạy người từ sáng đến giờ rồi, mệt mỏi thì trở về phòng nghỉ ngơi đi!” Người đẹp Mạc, chủ nhân tương lai đã mở miệng rồi, có lí nào Diệp Thiện Thiện lại không vâng lời? Cáo lui xong, lúng túng bước đi, vừa đi vừa nghĩ, mình bị Tô ma ma nhồi nhét tư tưởng nô tài, càng lúc càng có “nô tính” rồi. Lúc ăn cơm trưa, Hương Nhi tìm Thiện Thiện. Hai người ở trong phòng thì thăm trò chuyện. Từ sáng sớm Hương Nhi đã bị một ma ma khác nhốt trong phòng dạy tôn chỉ của Khôi Hương lâu, quy định, tư tưởng nòng cốt... Lúc Diệp Thiện Thiện nói cho Hương Nhi biết, hai ngày nữa mình phải theo Mạc Nhược Thu vào Vân Ẩn điện thì... “Cái gì? Đến Vân Ẩn điện?” Hương Nhi nuốt chưa xong muỗng cơm, thiếu chút nữa phun sạch sẽ. Diệp Thiện Thiện thấy gớm, né ra. “Mắc chứng gì vậy? Còn phun cơm ra nữa?” Bất mãn phỉ phui mấy hạt cơm văng trúng người. Hương Nhi rầu rĩ buông bát, điệu bộ muốn nói lại thôi!

“Làm sao vậy?” Diệp Thiện Thiện thấy thế hỏi đùa, “Chẳng lẽ không nhớ bỏ rơi muối?” “Thiện Thiện! Muối không biết Vân Ẩn điện là chỗ nào sao?” Hương Nhi nhìn cô, yếu ớt hỏi. “Một trong hai điện của Đại Kiền!” Diệp Thiện Thiện giả bộ thông dong đáp, “Cho dù đó là đầm rồng hang cọp, muối cũng phải đi, Diễm tỷ đã quyết định rồi!” Huống gì tôi không đi thì cô phải đi! Hương Nhi thở dài, “Trước kia tỷ có nghe người ta nói... từ trên xuống dưới khắp Đại Kiền đều đồn đại... Vân Ẩn điện... ừm...” Hương Nhi ậm à ậm ừ một hồi vẫn không nói ra nguyên do! Diệp Thiện Thiện sốt cả ruột! “Tỷ cố tình hại muối gấp chết hả? Nói cái gì? Đồn cái gì? Nói không nên lời thì dứt khoát khỏi nói! Nhử mồi chĩnh người ta...” Thấy Diệp Thiện Thiện có vẻ tức giận, Hương Nhi hấp tấp kéo cánh tay cô, vội vàng nói: “Bọn họ nói... Vân Ẩn điện là sào huyệt ma quỷ, cực kỳ tà ác. Người nào cũng là hung thần ác sát, giết người như ma. Điện chủ Thương Khung lại càng thần bí khó lường, tàn bạo, khát máu, khủng bố...” Hương Nhi gác ngứ lực lại trong óc những từ ngữ trước kia nghe người ta nói... Kết quả Diệp Thiện Thiện lại tặng nàng một tràng cười!

“Hương Nhi...” Diệp Thiện Thiện lôi kéo Hương Nhi đang bực bội, chân thành nhìn vào mắt nàng, nghiêm

túc nói: “Muội biết tỷ quan tâm muội. Nhưng tỷ nghĩ coi, muội chỉ là một tỷ nữ hồi môn nhỏ xú. Mạc Nhược Thu người ta đầu bảng còn không sợ, muội sợ gì chứ? Chẳng lẽ đường đường Vân Ẩn Điện đứng đầu một trong hai điện lại khó dễ một tỷ nữ sao? Tỷ yên tâm đi, nhất định không có việc gì! Cùng lắm thì... lúc nào muội cũng cần thận là được! Ngược lại tỷ...” Diệp Thiện Thiện pha trò, “Nghĩ đến tỷ, một cô bé mới lớn lặn lội trong chốn thanh lâu này, một đám sói dâm dục đối với tỷ như hổ rình mồi... ngày đêm lo sợ, e là sau này ngủ cũng không ngon đâu...” “Diễm tỷ nói, tạm thời sắp xếp tỷ cùng các ma ma cùng nhau hầu hạ cô nương trong Nhã Các...” Hương Nhi càng nói càng bắt đầu thấy sợ! “Thế á?! Chị ta nói tạm thời! Vậy sau này thì sao?” Diệp Thiện Thiện cố ý dọa cô ấy! Thành công thấy mặt Hương Nhi nháy mắt trắng bệch, xua xua tay vội vàng hủy bỏ thành tựu của mình, cười nói chọc tỷ cho vui thôi mà! Sau lại thu hồi nụ cười. “Hương Nhi, tỷ yên tâm, muội không để tỷ ở đây chịu khổ đâu...” Rất chân thành! Rất thành khẩn! Song vẻ mặt của người nào đó lại hoàn toàn trái ngược với biểu tình. “Muội lo giữ mình đi! Tỷ nữ Thiện Thiện!” Hương Nhi buồn cười đẩy Diệp Thiện Thiện ra, cầm bát đi ra ngoài! Rõ ràng là không tin lời cô nói!

“Muội nói thật đó!” Diệp Thiện Thiện không cam lòng nhìn bóng lưng Hương Nhi nói với theo, bộ cô là cô bé chần chè sao? Không tin cô? Nhìn bóng Hương Nhi, mãi đến lúc mắt hút, Diệp Thiện Thiện mới xoay người, gục đầu ủ rũ. Tà ác? Hung thần ác sát?? Giết người như ma?? Tàn bạo???? Khát máu???? Khủng bố???? Thánh thần ơi! Không cần khoa trương như vậy chứ?! #¥%... Mấy cái từ đó là dành cho bọn xã hội đen ác ôn mà! Nói không sợ hãi là vì sợ Hương Nhi lo lắng nên lừa cô ấy, cô không sợ sao? Cô sợ chết lắm! Diệp Thiện Thiện cúi đầu vô lực đặt mông xuống ghế, hết nửa ngày, mới hít sâu một hơi! Khẽ khép mắt lại. Nhớ ở hiện đại có câu, rận nhiều không cắn người, nợ nhiều không đè thân! Hiện tại vừa lúc dùng để an ủi chính mình. Tình huống hiện giờ của cô chính là độc nhiều không sợ chết! Nói thật, cô rất để ý cái mạng nhỏ của mình. Nhưng vận mệnh vĩnh viễn không nằm trong lòng bàn tay ta. Một giây trước còn sống, ai biết giây tiếp theo sẽ thế nào? Bất kể cô tự nói với mình phải phóng khoáng như thế nào, đó đều là lời nói hoang sợ của bản thân, một thứ cảm giác bất lực mà thôi! Cứ giả bộ không sao cả, mình chẳng qua bị ép buộc, bị bức đến hết cách mà thôi...

12. Chương 13: Chưa Toại Nguyên

Tay vịn cầu thang sơn đỏ, uốn lượn từ lầu ba xuống như một dải lụa màu bay bay, lộng lẫy song thâm mỹ. Có điều... nếu bạn phải dùng tay lau chùi toàn bộ một lượt bằng vải bông, vậy thì chỉ có thể hình dung bằng hai chữ “đau khổ”! Càng xui xẻo là, đây là nhiệm vụ Tô ma ma giao cho Diệp Thiện Thiện. Mấy ngày nay cô và Hương Nhi hai người cơ hồ tổng vệ sinh toàn bộ Khôi Hương lâu một lượt. Công trình lớn cỡ nào! Diệp Thiện Thiện uốn thẳng cái thắt lưng vừa đau vừa nhức. Lúc mới bắt đầu làm, không ít khách đi lên lầu hai, ngang qua đầu cầu thang đều mở hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Thiện Thiện nhiều lần. Bởi vậy cô luôn ra sức cúi thấp đầu, đối với loại ánh mắt chứa dục vọng đó cảm thấy ghê tởm không chịu nổi! Lúc này người trên lầu hai ít đi rất nhiều, đa số các cô nương đều trở lại sau rèm, cô mới đưa tay xoa gáy, dần cảm thấy mệt mỏi. Cầu thang vọng tới tiếng bước chân chậm rãi, hình như lại có khách lên. Diệp Thiện Thiện cúi đầu giả vờ đi lấy vải bông. Một cánh tay thô bạo tóm lấy eo cô, miệng bị một bàn tay bịt lại, Diệp Thiện Thiện càng giãy dụa, thắt lưng càng bị túm chặt. Mãi đến lúc cô sắp hết hơi... một giọng nói cực kỳ nhào nhoét chọc vào tai. “Tiểu bảo bối... Sao không vùng vẫy nữa đi? Ta thích đáng về bây giờ của ngươi, càng giãy dụa ta càng thích...” Diệp Thiện Thiện lập tức ngừng cử động, hít lấy chút oxy! Nhận ra gã chính là Lưu Phong, tổng quản lầu một.

Thông thường gặp phải cái loại biến thái như gã, cô càng chống cự, gã lại càng hưng phấn. “Ngươi biết không?” Cái giọng đàn ông cao dưới quãng tám9, phát ra thanh âm chỉ có cô mới nghe được “Ta đã nhìn ngươi lâu lắm rồi. Mỗi lần ngươi khom lưng, ta đều mê mẩn vô cùng. Tưởng tượng trong đầu cái mông tròn trịa xinh xắn của ngươi, cặp vú mềm mại láng mịn, cái eo thon mềm mại mảnh khảnh, còn có cặp đùi thon dài đầy đặn này nữa. Tưởng tượng được ôm ngươi vào lòng, vuốt ve từng tấc từng tấc da thịt trên người ngươi. Mỗi lần ngươi vươn vai, ta đều say sưa khắc gương mặt ngươi vào óc. Đôi mắt vừa to vừa sáng ngời này giống như mặt trời chiếu rọi lòng ta. Lại còn đôi môi nhỏ mà mềm mại, đỏ hồng mà quyến rũ này nữa, rất muốn ngậm lấy nó, mút nó...” Nói xong, dùng lòng bàn tay chà xát môi Diệp Thiện Thiện, hại cô lông

tóc toàn thân dựng đứng, dạ dày nhộn nhạo muốn ói. “Tin tưởng ta, sẽ khiến ngươi cực kỳ thỏa mãn, sẽ bảo vệ ngươi yêu thương ngươi.” Cái giọng tỏm lợm lại tiếp tục. Cánh tay hơi dùng sức, ung dung nhấc cô lên khỏi mặt đất, lẳng lẳng mang cô xuống lầu một. Tuy cả người không có sức nhưng Diệp Thiện Thiện biết, một khi vào tới địa bàn của gã, sẽ thật sự bị người xâu xé muốn làm gì thì làm! Thừa dịp bàn tay che miệng hơi lỏng lẻo, ra sức cắn! Da dày thịt cứng giống y như cắn móng heo vậy! Cảm giác được mùi máu tươi. Bị dùng sức quăng lên nệm mềm, cả người Diệp Thiện Thiện cứng đờ, đầu óc choáng váng co rúm lại. Lưu Phong ra sức vung vẩy tay, lấy khăn tay lau giọt máu trên mặt, mặt không chút nổi giận, ngược lại có phần hưng phấn!

“Tiểu bảo bối, biết ngươi xấu hổ, thanh chẩn giường này có thoải mái không? Hê hê...” Vừa nói vừa đến gần giường mấy bước, làm Diệp Thiện Thiện mắc kẹt ở giữa. Diệp Thiện Thiện giơ tay xoa khoe môi, nhìn gã cười duyên dáng. “Lưu gia ngươi làm gì gấp vậy? Tốt xấu gì ta cũng là người Diễm tỷ mang về, Lưu gia cùng ta...về sau giải thích thế nào với Diễm tỷ đây?” Lưu Phong không buồn nhúc nhích, đè Diệp Thiện Thiện xuống. Hai con mắt thâm thâm sáng đã bốc cháy phừng phừng, cái miệng bóng nhẫy hết há rồi ngậm trước mặt Diệp Thiện Thiện. “Mấy ngày nay, đòi ngươi với ả đàn bà kia không dưới ba lượt. Lão tử hiện tại không có kiên nhẫn, giải thích gì kệ mẹ nó.” Răng trắng nhá nhá ghê rợn! Diệp Thiện Thiện lấy khuỷu tay chặn cái mặt gã đang muốn dán lại gần, từ từ nhích người về phía sau. Trong lòng cuống quýt, mặt vẫn tiếp tục cười hùa. “Lưu gia, ngươi cũng biết Diễm tỷ sắp xếp riêng cho ta. Lỡ hỏng chuyện, trách tội xuống thì phải làm thế nào?” Một mặt nũng nịu, một mặt lấy tay vuốt mặt gã, thật ra là cố gắng đẩy cái miệng há hếch đang áp lại qua một bên. Lưu Phong hơi dừng lại, có vẻ dao động. Có điều đúng là còn đánh giá thấp lá gan của gã thâm dê này! Nháy mắt đã hung hăng nhìn Diệp Thiện Thiện

chằm chằm: “Không cần lãng phí hơi sức, hôm nay ta nhất định muốn ngươi!” Nói xong, tóm lấy hai tay Diệp Thiện Thiện đang ngăn giữa hai người, đè sang hai bên, khom lưng há miệng mồn hôn cô. Diệp Thiện Thiện né được, cái miệng tỏm lợm của Lưu Phong sượt qua mặt Diệp Thiện Thiện rơi vào khoảng không. Tức thời Diệp Thiện Thiện co chân định đạp vào chỗ hiểm của Lưu Phong, ai dè bị đè đến nỗi không còn sức lực. Thủ đoạn bẻ “hoa” của gã Lưu Phong này đã lỗi đời, sớm đoán được cô sẽ ra chiêu này. Khoảnh khắc cô giơ chân lên liền chen vào giữa hai đùi Diệp Thiện Thiện, dùng sức tách hai chân cô ra, không cách nào đá đạp gì được nữa. Diệp Thiện Thiện cuống quýt la to Diễm tỷ cứu mạng! Khổ nỗi âm lượng có hạn... hơn nữa tiếng người dưới lầu một ầm ỉ. Cảm giác tuyệt vọng dâng lên. “Kêu đi! Sao không kêu nữa đi?” Cái mặt Lưu Phong bự lên gấp N lần, đắc ý cười. Diệp Thiện Thiện đột nhiên nhìn sau lưng gã, “Diễm tỷ, cứu tôi!” Lưu Phong quả nhiên mắc mưu quay đầu nhìn. Diệp Thiện Thiện nương theo động tác đó, dùng sức tởm đa, cắn ngay ven tĩnh mạch tay trái của gã. Lưu Phong quả nhiên ăn đau rụt tay lại, đau đớn làm gã vung tay tát vào mặt Diệp Thiện Thiện. Cô đã sớm nghiêng mặt qua một bên nhưng đầu vẫn bị lực chấn động một trận muốn ói. Lưu Phong hấp tấp xoa tay. Mạch máu thiếu chút nữa bị con nha đầu cắn đứt, miệng vết thương đang rỉ máu, mặt mày giận dữ nhào qua trực tiếp đè Diệp Thiện Thiện đang định chạy trốn xuống giường.

“Con diễm thối! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt? Không chịu nghe lời? Muốn chống đối à? Hôm nay để ngươi thử thủ đoạn của Lưu Phong ta.” Tay ra sức rờ nắn eo Diệp Thiện Thiện, túm quần cô muốn xé. Diệp Thiện Thiện bị gã dùng sức bóp, đau đớn không nhịn được! Không khỏi lớn tiếng cầu xin tha thứ. “Lưu gia, Lưu Phong, ta sai rồi! Ta biết sai rồi!” “Vừa rồi hòa nhã với người người không cần, giờ biết sai rồi? Nói cho người biết, trễ rồi! Người nghĩ ta còn tin được người sao? Con mẹ nó, đàn bà đều là lũ dê tiện.” Tay đụng đến lưng quần Diệp Thiện Thiện, đang muốn xé nát, sau lưng vang lên tiếng nói. “Lưu tổng quản, cô nương của Nhã Các ta không phải đồ dê tiện.” Rõ ràng người Lưu Phong cứng đờ, mà Diệp Thiện Thiện toàn thân hư thoát vô lực nằm bò ra. Trong lòng hò hét, Diễm tỷ! ... Rốt cục chị cũng đến! Lưu Phong bỏ dậy từ trên người Diệp Thiện Thiện, tươi cười nói: “Ha ha! Vừa rồi ta quýnh lên nói sai rồi, ngài đừng trách. Cô nương Nhã Các đương nhiên không thể so sánh với lầu một Bán thân. Nhưng con nhãi này ta đã yêu cầu ngài mấy lần, nếu ả vào Nhã Các thì cũng đành! Đàng này ngài thà để ả làm tỷ nữ cũng không muốn cho ta, ta ít nhiều gì cũng cảm thấy không thoải mái. Việc làm hôm nay quả thật có hơi quá, đại nhân ngài rộng lượng... Ta chỉ có lần này thôi, không có lần sau nữa!”

Xem ra gã Lưu Phong này rất kiên trì dè Diễm tỷ. Diễm tỷ phân phó hai ma ma đỡ Diệp Thiện Thiện dậy, hồ hững nói với Lưu Phong: “Không cần giải thích với ta, có chuyện gì ngươi đi nói với cung chủ đi!” Nói xong liền dẫn Diệp Thiện Thiện xoay người rời đi. Đến khi lên tới lầu ba, vào phòng tắm, Diễm tỷ đuổi ma ma ra, mỉm cười nhìn Diệp Thiện Thiện. “Tối giờ không có nữ nhân nào dám làm Lưu Phong chảy máu. Biết

Lưu Phong vì sao được quản lý “Bán thân” không?” Diệp Thiện Thiện vẫn còn run rẩy hoảng sợ do hậu quả vừa rồi, cắn răng nói không biết. Nghĩ bụng, còn không phải chân ngôn tám chữ, nam hiểm giả dối, lòng dạ thâm độc à? “Tóm lại gã đối với nữ nhân có một chút thủ đoạn, lúc chưa đến ta cho là gã đã đắc thủ! Không ngờ lại bị người cần bị thương tay trái? Quả nhiên lá gan không nhỏ.” “Kỳ thật tôi nhất gan, chị đừng giễu tôi?!” Diệp Thiện Thiện cười trừ! Diễm tỷ khẽ cười ra tiếng: “Gã thật sự coi trọng người, đối lại là người khác, sớm đã vả mấy cái hôn mê giải quyết rồi. Còn muốn đem người tới phòng gã, đối với người thực đặc biệt.”

“Diễm tỷ, xin chị đừng nhắc tới gã nữa!” Diệp Thiện Thiện hiện tại nghe tên là biến sắc! “Tôi còn phải cảm ơn chị, may mà chị tới kịp lúc! ... Làm sao mà chị tìm được tôi?” Diễm tỷ nghe vậy sắc mặt nghiêm chỉnh, giọng điệu trở nên nghiêm túc: “Người tắm rửa thay quần áo đi, người của Vân Ẩn Điện tới rồi.” Nói xong quay lưng đi ra cửa, lại quay đầu kèm thêm một câu. “Lần này đi cùng Thu nhi, chỉ cần người cẩn thận mọi chuyện, bảo đảm vô sự. Một khi bại lộ tông tích, người chỉ cần nhận bừa là người của Thanh Sơnphái, may ra giữ được mạng. Nhớ kỹ đó!” Nói xong, không đợi Diệp ThiệnThiện đáp lại liền mở cửa bỏ đi. Chương 14: Bị ăn đòn Tòa cung điện khổng lồ trước mắt là Vân Ẩn điện? Vì sao gọi là Vân Ẩn? Tận mắt nhìn thấy mới hiểu, cung điện này xây ở đầu nguồn một con suối nước nóng, quanh năm sương mù lượn lờ bốn bề. Từ xa nhìn lại trông như ẩn như hiện, ảo ảnh không khác gì chốn Bồng Lai tiên cảnh... có sức hấp dẫn rất lớn, không khỏi khiến người cảm khái, hóa ra cái tên Vân Ẩn điện xuất phát từ nguyên nhân này!

Bước lên một cái cầu được đeo từ đá đen, bề mặt lồi đen kịt phản chiếu ánh sáng rực rỡ. Hai bên sương mù lãnh đăng, nhìn không rõ bên dưới có gì, chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách. Đi sau Mạc Nhược Thu, theo một bạch y nhân đi vào cổng Vân Ẩn điện thần bí khó dò. Bể qua lớp lớp đại sảnh, ngang qua vườn hoa xanh tươi, vòng qua mấy khúc quanh còn nhiều hơn công viên giải trí nữa, đếm hết cây cổ thụ này tới cây cổ thụ khác. Rốt cục đứng trước cánh cửa đại điện to đùng làm bằng gỗ lim, cao chừng ba bốn thước. “Chủ thượng, đã dẫn người đến!” Cánh cửa gỗ sơn đỏ mở ra hai bên, để lộ ra một lối đi lát bằng đá đen rộng chừng năm thước. Men theo lối đá đi tới, cảm giác trong nháy mắt nhiệt độ chung quanh giảm xuống mấy độ. Không gian rộng lớn làm tâm người ta trượt dốc, hoảng loạn bất an, Mạc Nhược Thu đi đằng trước bước chân dường như cũng chậm lại. Cách chừng hơn mười thước, nhìn thấy một chiếc ghế lớn chạm trổ từ đá đen. Trên ghế một bạch y nam tử đang ngắm nghía một thanh kiếm cổ. Hai bạch y nhân đứng sau giống như hai pho tượng, không buồn nhúc nhích! Nhưng ánh mắt quét qua cực kỳ lợi hại. Diệp Thiện Thiện cúi đầu, trong lòng suy đoán, những người này có khi nào là đám người áo trắng chạy đến sau Lưu Vân trang không? Không cần nhìn đều biết bọn họ không phải dễ chọc! Bọn họ ở chỗ nào, nhiệt độ không khí ở đó liền giảm xuống hai độ, cái này gọi là gì? Tiểu thuyết võ hiệp chú giải:

cái này kêu là sát khí hiện ra ngoài! Lỡ làm vậy, bọn họ có thể dùng sát khí giết người cũng không chừng. “Mạc Nhược Thu ra mắt chủ thượng!” Giọng nói quỵn rũ thẹn thùng nhẹ nhàng vang lên, tản ra bốn bức tường... lại nghe được vọng âm. Diệp Thiện Thiện cố kềm chế ham muốn nhìn mặt vị chủ thượng Thương Khung này. Theo khuôn phép gục đầu trong ngực đứng sau lưng Mạc Nhược Thu, muốn làm người tàng hình triệt để. Không ai nhìn thấy càng tốt, như thế thì ăn trộm bản đồ còn không phải chỉ là lấy đồ trong túi mình sao? Trong lòng đang YY vui vẻ, cô nghe tiếng Thương Khung vang lên. “Nghe đồn Khôi Hương lâu rất biết làm ăn, quả nhiên không giả. Mua một người còn tặng kèm thêm một?” Giọng điệu chậm chọc... khoan khoan!! Tim Diệp Thiện Thiện đập chậm mất hai nhịp, cái giọng này, nghe hơi... quen tai... “Lại đây!” Mệnh lệnh, không cho phép cự tuyệt. Ngực Diệp Thiện Thiện có chút ngột ngạt, giọng điệu này cũng rất quen thuộc. Theo Mạc Nhược Thu đến gần Thương Khung, khoảng cách ước chừng hai thước thì dừng lại... Từ góc độ cúi đầu mà nhìn, miễn cưỡng có thể nhìn thấy cái chân ghế. Đôi giày nam trắng tinh không vương lấy một hạt bụi, cùng vạt áo dài màu trắng buông lơ lửng bên đùi, đoán chừng đôi chân này chắc là thon dài dẻo dai.

“Chủ thượng, mỗi cô nương đầu bảng Khôi Hương lâu khi xuất các đều được ban ột tỷ nữ. Đó là quy định trước giờ!” Mạc Nhược Thu hơi khó xử nói. “Nói như thế, tỷ nữ này tính là của người? Hay là... ?” Giọng nói tà ác. Diệp Thiện Thiện như bị điện giật. Đứng gần như vậy, cô còn nghe không ra thì không phải điếc cũng là đồ ngu. Thương Khung chính là ác ma kia, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Thương Khung. Nếu nói lúc ở trong hầm ngầm, nhìn thấy anh ta – đang bị thương nặng – là khô ngô tuần tú, thì khuôn mặt bây giờ phải gọi là ác ôn. Tóc đen buộc lên đàng hoàng, đồng tử đen nhánh gian xảo híp lại đầy thích thú, lông mày như lưỡi kiếm vươn tận mây xanh. Dọc theo sống mũi thẳng đẹp nhìn xuống đôi môi lạnh như băng,

giờ phút này hơi hơi nhếch lên vẽ nên một đường cong lạnh lẽo. Thương Khung nhìn Diệp Thiện Thiện, Diệp Thiện Thiện nhìn chăm chăm Thương Khung. “Thu nhi hiện tại là người của chủ thượng, tỳ nữ của Thu nhi tự nhiên cũng thuộc về chủ thượng!” Tiếng Mạc Nhược Thu mềm dịu như nước, phá vỡ khoảnh khắc lặng như tờ đó! “Có đạo lý...” Thương Khung cười càng thêm sâu xa! Ngược lại Diệp Thiện Thiện lại có dự cảm không hay. Hiện giờ cô thay đổi rất nhiều! Kiểu tóc đổi khác, phân nửa tóc trước bị Tô ma ma xách kéo cắt một phát, chỉ lưu lại đến

ngang lông mày. Tóc sau quần lên giữ bằng hai cái trâm, kiểu đầu xứng với cái danh nha hoàn! Trong hầm ngầm, ánh sáng lơ mờ, hơn nữa bản thân đầu bù tóc rối, so với hiện tại thật tình có thể nghĩ là hai người! Diệp Thiện Thiện cảm thấy may mắn tràn trề, nghĩ bụng... chắc nhìn không ra đâu? Tuy rằng ác ma có thể giải Cốt Hồng, nhưng với cái người “khát máu” “tàn nhẫn” “khủng bố” này, sau khi cô đập anh ta một đập còn bỏ chạy, đã không còn hi vọng xa vời là sẽ được cho thuốc giải, ít nhất cô sẽ không gây thơ nghĩ vậy. Hiện tại, chỉ cầu xin bình an vượt qua khoảng thời gian còn lại là Phật Tổ đã phù hộ rồi. “... Tên?” Thương Khung nhìn Diệp Thiện Thiện hỏi. May quá! Anh ta hỏi cô tên, cái này chứng tỏ anh ta không nhận ra cô. Cảm ơn trời đất! ... Cái gì? Tên??? Diệp Thiện Thiện điên mất! Cô tên là gì? Cô có thể nói sao? Nói ra không phải lời tầy à? Chỉ có vài giây, mặt Diệp Thiện Thiện hết đỏ rồi trắng, trắng lại chuyển sang xanh, chỉ biết ngơ ngác nhìn mặt Thương Khung tươi cười đặc biệt gian ác... Cuối cùng gần như chắc chắn, anh ta đã nhận ra cô từ sớm! Anh ta cố tình! “Tỳ nữ của Thu nhi tên là Diệp Thiện Thiện, là người mới đến Khôi Hương lâu!” Mạc Nhược Thu đáp lời. “Diệp... Thiện... Thiện...” Lập đi lập lại, nghiền ngẫm từng chữ, khôi phục lại giọng nói ác ma lần đầu gặp mặt. Nghe tên mình bị anh ta vắn vẹo xoay ngang bổ dọc, lòng tơ toàn thân Diệp Thiện Thiện dựng đứng.

“Vào Vân Ân Điện, tự nhiên phải tuân thủ quy định! Tả hộ pháp, tỳ nữ vô lễ nhìn thẳng mặt chủ tử, phải phạt bao nhiêu trượng?” Giọng điệu âm u, hơi nghiêng mặt nhìn pho tượng bên trái. “Bẩm chủ thượng, phải phạt hai mươi trượng! Niệm tình nàng ta vi phạm lần đầu có thể giảm một nửa!” Pho tượng bầm báo sự thực! Diệp Thiện Thiện trở như phỗng... quả nhiên là ác ma!... Quả nhiên không có nhân tính! “Tốt lắm!” Thương Khung vừa nói, hai gã áo trắng từ phía sau tiến lên tóm lấy Diệp Thiện Thiện. Cô mấp máy đôi môi khô nẻ, mở miệng nói: “... Tôi... Vừa rồi nhất thời thần phục phong thái tuyệt thế của chủ thượng, nên xin tha thứ cho nô tỳ vô tình!” “Không cố tình?” Thương Khung có vẻ hứng thú nói, “Nếu kẻ nào cũng như ngươi, một câu không cố tình là xong, vậy chẳng lẽ nói gì cũng không có lỗi sao?” “...” Muốn đổ tội cho người khác, cần gì chứng cứ??? Diệp Thiện Thiện nhìn chăm chăm gương mặt hết sức đáng giận kia, nghiền răng nghiền lợi. “Chủ thượng nói phải, đều là lỗi của nô tỳ! Trước kia ta một mực cho rằng, con người lớn lên có mặt là để cho người khác nhìn, giờ rốt cuộc đã biết, cũng có người sinh ra không thể cho người khác nhìn mặt, thật là quái lạ.

Xin hỏi chủ thượng, ngài không che mặt, ở nơi đông người làm sao có thể che đi bao nhiêu cặp mắt của mọi người chứ?” Vừa nói xong vài ánh mắt bén ngót tập trung trên người cô. Hai gã áo trắng đằng sau lại tăng thêm sức lực trên hai tay cô, nhưng cô quật cường chịu đựng. Đã sớm nhận ra, hôm nay đồng gây gộc này không tránh được rồi, dù thế nào đi nữa cô cũng không sợ. Thương Khung thế nhưng lại nở nụ cười, trong mắt Diệp Thiện Thiện, so với khi không cười còn khủng bố hơn. Thành linh, hần vượn người đứng dậy, đôi chân thon dài thông thả bước qua, đứng trước mặt Diệp Thiện Thiện. Diệp Thiện Thiện nhìn Thương Khung còn cao hơn mình một cái đầu, nuốt nuốt nước miếng, vết thương của thằng nhãi này lành hết rồi sao? Thật tình hồi phục còn nhanh hơn thần lằn đứt đuôi nữa? Chênh lệch chiều cao quá lớn khiến cô nháy mắt cảm thấy một thứ áp lực không thể cự tuyệt, không thể khinh thường! Chỉ thấy anh ta hơi cúi đầu, dùng giọng nói khe khẽ lại lạnh lẽo đến cực điểm chậm rãi nói. “Dầu không được, vậy đành phải móc mắt xuống.” Nói xong thực hài lòng nhìn mặt Diệp Thiện Thiện nháy mắt chuyển từ đỏ sang tái mét, ánh mắt tràn ngập đủ thứ cảm xúc nói không nên lời. Từ trong mắt cô hần thấy được giây dựa cùng phản kháng... Phản kháng? Thương Khung nhếch môi, thú vị! “Hai mươi!” Thương Khung đứng thẳng lưng, nói với hai tên bạch y đằng sau lưng cô, sau đó nhàn nhả ngồi xuống quan sát phản ứng của cô.

Người này thật sự là khát máu! Nhìn một cái đã muốn móc mắt người khác. Diệp Thiện Thiện từ trong cơn giận hoàn hồn, hai mươi? Có ý gì? Hai luồng suy nghĩ đang đi du lịch trong đầu nhanh chóng tập hợp, phạt hai... mươi trượng? Đôi mắt vừa to vừa tròn giận dữ trừng anh ta. Chưa từng gặp người nào lấy oán trả ơn như vậy! Cho dù cô từng lời qua tiếng lại, nhưng mạng anh ta tốt xấu gì cũng là do cô cứu! Cô cũng chưa nghĩ đến chuyện đòi thuốc giải, anh ta không thể buông tha cô sao? Tuy mặt đầy giận dữ, nhưng Diệp Thiện Thiện cắn chặt môi dưới, lựa chọn ngậm miệng không nói. Ai biết đầu sau khi mở miệng lại đổi thành

đánh bamười trượng? Hành vi tiểu nhân của anh ta, cô linh giáo đủ rồi! Lỡ chọc giận anh ta nữa, sai người móc mắt cô xuống, cô phải khóc cho ai xem? Nhớ tới cuộc trò chuyện với Hương Nhi, kết quả bị cô ấy xui xẻo đoán trúng! Đường đường điện chủ Vân Ân điện thế nhưng vô sỉ đến độ khó dễ với một tỷ nữ. Chương 15: Lành vết thương “Từ xưa tới nay, nữ tử nhìn thẳng nam nhân là đại bất kính...” “Phụ nữ ở nơi này... cái đó... địa vị rất thấp sao?” “Ví dụ như... Nếu nhìn thẳng mặt đàn ông thì thế nào?” “Nhẹ thì đẩy vào thanh lâu, nặng thì... loạn côn đánh chết!” “...”

Tự dừng lại mơ thấy cuộc đối thoại trước đây với ác ma, Diệp Thiện Thiện bừng tỉnh. Đờ đẫn lau mồ hôi trên mặt, cực kỳ hối hận nghĩ bụng, tự dừng nhất thời nhanh mồm nhanh miệng làm chi? Trong ấn tượng, tựa hồ động tí là dùng hình phạt một trăm tám mươi gậy, vốn tưởng hai mươi gậy gắng gượng chút là qua. Ai mà ngờ được gậy này không phải gậy! Cảm giác cái thứ gậy đá cầm trong tay rắn chắc đó đập vào da thịt, cô không bao giờ muốn thử lần hai. Hai mươi gậy này hại cô phải nằm thẳng cẳng hơn mười ngày, giả sử ăn thêm mười gậy nữa chắc mạng cô cũng đi luôn. “Người đói chưa?” Một giọng nói trong trẻo vang lên, Diệp Thiện Thiện hoàn hồn, miễn cưỡng cười với người đang nằm trên giường bên cạnh. “Cô ngủ đi! Tôi không đói.” Tỷ nữ trong Vân Ân điện rất ít, chỉ có năm, hai người một gian phòng lớn. Ngày đó sau khi cô bị đánh ngất đi liền bị người ta vắt vào đây. May mà trong phòng có một tỷ nữ nhỏ tuổi tên là Thái Linh. Bởi vì một mình ở trong căn phòng quá lớn rất cô đơn, đột nhiên có một người vào, mặc kệ đã bị đánh gần chết vẫn hết sức mừng rỡ, cẩn thận chăm sóc cô, làm Diệp Thiện Thiện rất cảm động. Con người cô chịu không nổi chính là người khác đối xử tốt với mình. Lúc đầu Hương Nhi tốt với cô, cô không cách nào đền đáp. Song trước khi rời đi cô từng nói với Diễm tỷ, nếu như cô không may chết ở Vân Ân điện, cô hi vọng Diễm tỷ nể tình cô làm việc, chiếu cố Hương Nhi đừng để cô ấy chịu uất ức. Nếu điều kiện được một chút, tìm một người tốt gả cô ấy đi! Diễm tỷ nói Hương Nhi là do chị ta đưa vào, tự nhiên sẽ chiếu cố giúp đỡ, Diệp Thiện Thiện yên tâm nghĩ, coi như mình sau khi độc phát tác còn để lại cho Hương Nhi đường lui.

“Mấy ngày rồi người chưa ăn cơm đàng hoàng, như vậy sẽ chịu không nổi.” Giọng nói tràn đầy quan tâm, làm cho Diệp Thiện Thiện cảm động muốn trào nước mắt. Đôi khi muốn làm một người cảm động, chính là lúc người ấy cô độc đau khổ mở miệng quan tâm một câu! Đơn giản như vậy thôi. “Người khóc sao? Đừng khóc...” Thanh âm trong trẻo có chút không nỡ. Tỷ nữ mới tới này, vừa vào đã bị đánh gần chết, sau khi tỉnh lại chưa từng kêu đau, nhưng nàng biết, đau lắm. “Tôi không khóc, tôi không khóc...” Diệp Thiện Thiện quệt nước mắt trên mặt, “Thái Linh, cảm ơn cô!” “Đừng khách khí, từ nay về sau chúng ta chính là chị em tốt!” Thấy cảm xúc của Diệp Thiện Thiện khá hơn rất nhiều, nàng cũng vui vẻ theo, “Thiện Thiện, sao tỷ lại chọc vào chủ thượng?” Mấy ngày nay nàng vẫn muốn hỏi, hiện tại rốt cục đã có cơ hội! “Chính là... lại gần nhìn anh ta!” Diệp Thiện Thiện bĩu môi, nhúc nhích thân thể úp sấp, tuy rằng khá lên rất nhiều, nhưng vẫn nhúc nhích từng cơn! Mấy ngày nay, may mà mỗi ngày Thái Linh đều bưng một chậu nước lau rửa hàng ngày cho cô, nói là lấy từ nguồn suối nước nóng, trị thương làm mềm da rất hiệu quả. Rửa sạch vài lần, quả nhiên khá lên rất nhiều, nếu không một tháng cũng đừng nghĩ tới chuyện lành hẳn! “Tỷ nói là ... nhìn chủ thượng?” Thái Linh kinh ngạc hỏi.

“Liếc nhìn thôi đã bị đánh thành như vậy, cũng quá khoa trương đi?” Diệp Thiện Thiện cười tự giễu, ai ngờ câu kế tiếp của Thái Linh làm nụ cười của Diệp Thiện Thiện cứng lại trên mặt... “Nếu có thể lại gần nhìn chủ thượng, ăn đòn cũng ... nguyện ý!” Thái Linh mất hồn thì thào. “Thái Linh, tỷ không có nghe nhầm chứ?” Diệp Thiện Thiện nghĩ con nhỏ này nhất định điên rồi! “... Nói tỷ đừng cười muội!” Thái Linh ngượng ngùng nói nhỏ, “Kỳ thật, muội chỉ nhìn thấy chủ thượng từ rất xa. Vào đây hai năm, muội còn không biết bộ dạng chủ thượng ra sao nữa.” “...” Diệp Thiện Thiện trầm mặc, đây là một sự kiện buồn bực cỡ nào? Công tác bên người ông chủ hai năm còn chưa thấy qua bộ dạng ông chủ tròn méo ra sao. “Không chỉ muội, Liễu Nguyệt các nàng đều chưa thấy. Trong năm tỷ nữ bọn muội chỉ có Thanh Thanh từng thấy mặt. Nàng ấy trước kia chuyên môn săn sóc quần áo vật dụng hàng ngày của chủ thượng. Nàng nói nàng từng liếc trộm một cái, nói dáng vẻ chủ thượng như thần, nhưng ... sau đó đồ dùng của chủ thượng cũng không giao cho nàng để ý nữa.” “Cô ấy không bị ăn đòn à?” Diệp Thiện Thiện lúc này chỉ muốn so sánh thiệt hơn thôi.

“Không có! Nàng đến đây lâu nhất nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe nàng bị đánh, tỷ không biết sao? Vân Ân điện có hình đường, rất khủng bố. Làm sai phải vào đó chịu phạt, ai cũng không dám! Có điều, tỷ đừng sợ, chỉ cần không phạm sai lầm, nơi này rất được...” Thái Linh nói câu sau, mới nhớ ra Diệp Thiện Thiện mấy ngày trước đi ra từ đâu, vội vàng kể lễ chỗ tốt của Vân Ân điện. “Đồ ăn ở đây ngon lắm! Công

việc của tỷ nữ so ra cũng thoải mái, bình thường lúc rảnh rồi còn có thể tìm chuyện mình thích mà làm. Hải lòng nhất là ở đây có suối nước nóng. Muội biết có một khúc suối chất nước đặc biệt tốt, chờ vết thương của tỷ khá hơn, chúng ta lên đi tắm nhé?” Thái Linh càng nói càng hưng phấn, giống như không phải đi tắm suối nước nóng mà là đi thám hiểm. “Ừ!” Diệp Thiện Thiện thật tình cũng muốn thử nghiệm bãi tắm khoáng sản tự nhiên tiêu chuẩn ột lần. Thành linh nhớ tới điều gì, “Cái này không phải hành vi phạm sai lầm chứ?” Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng. Sau trận dạy dỗ bằng đòn roi cô đã tiếp nhận lối giáo dục này rồi. “Không tính, suối nước nóng ở đây rất nhiều. Người trong Vân Ân điện không có việc gì đều đi ngâm suối. Chẳng qua chúng ta là nữ nhân không được thuận tiện, có điều muội phát hiện một chỗ rất khuất, nhất định chưa có người tắm qua.” “Ở đâu?” Gọi lên tính tò mò của Diệp Thiện Thiện!

“Chờ tỷ khá hơn, muội dẫn tỷ đi.” Thái Linh thần bí nói. Nói xong, gấp một cái, “Thiện Thiện, chúng ta ngủ đi! Ngày mai sáng sớm muội còn phải giặt đồ nữa.” “Ừ! Muội ngủ đi!” Diệp Thiện Thiện trả lời, một lát đã nghe tiếng hít thở đều đều của Thái Linh. Ngược lại mắt cô mở trừng trừng không hề buồn ngủ, thất thần nhìn bóng đêm. ***** Dưỡng thương đã nhiều ngày, nghe Thái Linh trở về nói Mạc Nhược Thu bị sắp xếp ở Hương Các, tổng quản phái Thanh Thanh qua hầu hạ nàng! Đang lúc Diệp Thiện Thiện chán ngán nhắm mắt dựa vào tường phơi nắng, một bóng người che khuất ánh mặt trời. Diệp Thiện Thiện mở mắt nhìn, hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy một gương mặt hết sức nghiêm túc. “Chào tả hộ pháp!” Diệp Thiện Thiện nhiệt tình chào hỏi, cô nhớ rõ hẳn. Hôm đó hẳn nói: phạt hai mươi trượng, niệm tình nàng ta vi phạm lần đầu có thể giảm một nửa! Vô cùng cảm kích đã giảm cho cô một nửa. “Xem ra ngươi thích ứng không tệ?” Giọng điệu rõ ràng lãnh đạm! Chủ nào tớ nấy... Đều cùng một kiểu! “Kỳ thật, tôi thích ứng không tốt lắm. Khí hậu không quen, vết thương còn chưa lành hẳn.”

Tả hộ pháp cười lạnh: “Ngươi có thể ăn thêm hai mươi gậy để từ từ điều dưỡng.” “Cái này không cần...” Diệp Thiện Thiện vội vàng chữa lại “Vừa rồi là nói đùa thôi!” “Theo ta lại đây!” Tả hộ pháp liếc cô một cái, quay đầu bước đi... Diệp Thiện Thiện đành phải đuổi theo! “Dẫn tôi đi Hương Các?” Diệp Thiện Thiện trông chờ hỏi. “Không phải!” Hai chữ! Ngắn gọn! “Vây đi đâu?” Có chút hoảng sợ, không phải đi ăn đòn chứ? “Gặp chủ thượng!” Ba chữ! Nhiều hơn một chữ! Diệp Thiện Thiện dừng bước “Làm gì?” Nghi ngờ hỏi. Tả hộ pháp quay đầu, nhìn Diệp Thiện Thiện lộ ra nụ cười kỳ quái. “Bên cạnh chủ thượng thiếu một tỷ nữ...” Diệp Thiện Thiện đợi lâu thật lâu, câu dưới đâu? “Để tôi đi làm tỷ nữ của anh ta?” Diệp Thiện Thiện nhin không được hỏi.

“Ngươi đoán coi?” Đường như cô hỏi câu đó quá thừa, liếc cô một cái quay đầu tiếp tục đi! “Tôi đoán?” Anh định chơi trò đoán mò với tôi chắc? Diệp Thiện Thiện hoidầu môi, một bên nhắc lại lời hẳn, một bên chậm chậm chạy theo sau. Chương 16: Tiểu Thanh Diệp Thiện Thiện giờ phút này đang rúc trong một góc của Vân Ân điện, cùng Thương Khung mắt to trừng mắt nhỏ. Vừa bước vào, bạch y nhân liền lui ra, để mặc một mình cô đứng đó nhìn Thương Khung đang dựa người trên trường tháp, ngắm nghía cây ngọc tiêu trong tay. “Xem ra hai mươi gậy không có tác dụng?” Mày kiêu nhường lên, hai mắt sáng ngời có thần nhìn cô. “Thiện Thiện biết sai!” Nghe được mấy chữ “hai mươi gậy”, lập tức rũ mắt, cúi đầu tỏ ra yếu thế. “Lại đây!” Ra lệnh. Diệp Thiện Thiện theo bản năng chậm chậm nhích tới từng chút từng chút một.

“Chỉ có chút can đảm vậy sao? Giờ mới biết sợ ta?” Thương Khung khiêu khích. “Ây... Trước kia nô tỳ có mắt mà không thấy được chủ thượng, làm việc lỗ mãng. Nghe nói chủ thượng quyền uy mệnh mông, Thiện Thiện hiện tại chỉ có kính ngưỡng.” Diệp Thiện Thiện cẩn thận trả lời. “Cô đang khiêu chiến nhãn nại của ta sao?” Nghe vậy, hẳn lập tức sầm mặt, lạnh lùng nhìn Diệp Thiện Thiện. Thấy anh ta biến sắc, Diệp Thiện Thiện ba bước cũng biến thành hai, hấp tấp nhảy qua bậc thềm đến trước mặt anh ta. Bụng nghĩ, hầu hạ anh cũng không dễ ha? Đứng từ xa liếc anh thôi đã mất nửa cái mạng, giờ còn muốn tới đến trước mặt nữa? Khóe miệng rụt lại bất mãn. “Đưa tay!” Hẳn cau mày, nửa ngày mới áp chế được lửa giận, nghiêng rằng nói: “Tay kia!” Diệp Thiện Thiện nhin cười, vô tội chìa tay ra. Lúc Thương Khung nhìn thấy ba chấm đỏ trong lòng bàn tay cô, mày khẽ cau lại. Tính thời gian thì độc hẳn đã nhanh chóng phát tác rồi, nhưng hình như chậm lại. Trở tay nắm lấy cổ tay Diệp Thiện Thiện, nét mặt có vẻ sửng sốt! Nhìn cô.

Diệp Thiện Thiện đau suýt chút nữa kêu lên, cổ tay sắp bị vặn đứt. Cái tên này, nắm mạch người ta để xem bệnh hay để tăng thêm thương tích đây trời? “Ai hạ Đồng Hoàn lên người cô?” Giọng điệu hàm chứa cảm xúc! Nghe vậy toàn thân Diệp Thiện Thiện đổ mồ hôi lạnh. Suýt nữa cô đã quên chuyện này. Vốn dĩ mình trúng hai loại kịch độc không còn sống được bao lâu, lộn xộn cả ngày đã quên mất. Căn bản không hề nghĩ đến chuyện đi trộm bản đồ để đổi lấy thuốc giải với Diễm tỷ. Song tình huống hiện giờ khác rồi,

vừa rồi động tác xem xét của anh ta đột nhiên khiến cô hi vọng. Lúc trước cảm thấy việc giải hai loại độc này là vô vọng, hiện tại khả năng rất lớn! “Đồng Hoàn là cái gì?” Diệp Thiện Thiện giả ngu, ngẩn người ra! Mặt không cảm xúc, đôi đồng tử đen nháy híp lại, Thương Khung ngó cô... lâu thật lâu... “... Tôi từng nuốt một viên thuốc...” Dưới áp lực, Diệp Thiện Thiện buông vũ khí đầu hàng! Thương Khung vòng hai tay trước ngực, “Ai?” “Lúc trước sau khi tôi đá anh một đá rồi chạy...” Mặt Thương Khung đành lại, “... liền bị hai gã đàn ông bắt giữ, trong lúc giãy dụa kịch liệt bị ép nuốt một viên thuốc, sau đó lại bán tôi vào Khôi Hương lâu. Chẳng lẽ thuốc đó là

cái mà anh nói, Đồng Hoàn?” Diệp Thiện Thiện cúi đầu, làm bộ khổ sở nửa thật nửa giả nói, không nhìn thấy mặt Thương Khung càng nghe càng âm u. “Hai gã kia tên gì, mặt mũi ra sao?” Thương Khung lạnh lẽo hỏi. “Hả? Àch, lúc đó trúng phải thuốc mê, mơ mơ màng màng không có nhìn rõ!” Nói cho anh biết tên, anh lại phải người điều tra, chẳng phải là muốn phơi bày ra ánh sáng à? “Phải không?” Kéo dài âm cuối, cười lạnh, “Ta rất hiểu kì, cô trúng thuốc mê sao còn giãy dụa kịch liệt được?” Lần nữa chứng minh, làm người không thể nói dối, bởi vì nói dối một câu lại thành trăm câu. Diệp Thiện Thiện giờ phút này bình tĩnh lạ thường! Trời biết cô lớn đến chừng này còn chưa nói dối lần nào. “Mới đầu hít không bao nhiêu, chân ra sức đạp vài cái, cũng không biết đạp trúng chỗ nào.” Cái này anh phải lĩnh hội rồi mới phải. “Tốt nhất cô nên cam đoan mình nói thật.” Nghiến răng tức giận. Sau đó túm cổ áo Diệp Thiện Thiện, lôi ra khỏi phòng. Lúc Diệp Thiện Thiện đấu mắt với một con măng xà dài chừng hai ba thước, to cỡ bắp chân, toàn thân màu xanh điểm thêm những chấm đỏ thẫm, hai chân cô run rẩy, nhũn ra như sợi mì, tưởng tượng mình ngất đi. Nhưng thực tế luôn không như nguyện vọng, cô càng nhìn càng tỉnh táo. Con người đỏ

như máu đào trong hồ mắt tam giác của con măng xà nhìn cô, cái lưỡi chẻ ba thụt thò khỏi miệng hưng phấn khi nhìn thấy con mồi. Diệp Thiện Thiện đưa mắt cầu cứu, nhìn cái người ném mình vô ỉ rần, Thương Khung! Anh ta lúc này đang khoanh tay trước ngực đứng ở cửa động, vẻ mặt thích thú nhìn cô, tựa hồ chế giễu cô nhất gan. Diệp Thiện Thiện cực lực dè nén ý nghĩ muốn cầu xin tha thứ từ đáy lòng, chân run rẩy nhích dần dần về phía cửa động. Măng xà nhìn cô trừng trừng. Hình như nhận ra con mồi trước mắt tính chạy, một giây trước đó còn ở chỗ cũ, chớp mắt một cái đã trườn tới bên chân Diệp Thiện Thiện, không một tiếng động. Diệp Thiện Thiện hoảng hốt lao đảo té xuống đất, kinh hồn nhìn con măng xà khổng lồ quần lên chân cô, cảm giác trơn tuột sờn cả tóc gáy. Nhìn đầu măng xà phóng đại trước mặt trong chớp mắt, kinh hồn bạt vía thấy đầu rắn thể nhưng nằm phục xuống đầu gối mình, cọ lớp vảy dày lên mu bàn tay Diệp Thiện Thiện. Cô chết lặng người! Run run kêu lên. “Tiểu, Tiểu Thanh...” Bởi vì nhớ tới Thanh Xà bên cạnh Bạch nương tử, “... Đừng cản nha! Tao, tao không có ác ý đâu, tao bị người ta ném vào đây... đúng rồi!” Diệp Thiện Thiện nhớ ra gì đó, giống như chụp được cọng cỏ cứu mạng, “Hồi trước có lần tao đã cứu rắn đó... Tiểu Trương con trai nhà hàng xóm bắt được một con rắn xanh. Là tao trả tiền mua đem đi phóng sinh, ngồi mấy tiếng xe bus mới tới ngoại ô thả đi. Tuy không bị bằng mây... nhưng tốt xấu gì cũng cùng một họ nhà mây mà...” Măng xà bắt đầu dùng cái lưỡi đỏ như máu liếm mu bàn tay Diệp Thiện Thiện... Diệp Thiện Thiện nuốt nước miếng thì thầm nhắc lại.

“... Tao rất thân thiện! Tao rất thân thiện với rắn nha ...” Hồi lâu, ... cảm thấy hình như măng xà này không có ác ý với cô? Vừa mới mừng rỡ với ý nghĩ này thì, lòng bàn tay nhói lên đau đớn... Bà nội nó, cuối cùng vẫn bị cắn! Mặt Diệp Thiện Thiện trắng bệch, nhìn toàn thân măng xà màu xanh vì hút máu cô mà chuyển thành màu đỏ. Làm sao gọi là tiểu thanh được nữa, rõ ràng là tiểu hồng. Nhìn nó cuộn mình lại, lưỡi biếng nhảm mắt ngủ, Diệp Thiện Thiện cảm thấy não mình thiếu máu. Lòng bàn tay bị nó cắn ba lỗ, máu vẫn còn đó, nhưng ba chấm đỏ của Cốt Hồng cũng không còn. Cái này có phải gọi là trong họa có phúc không? “Không chịu đi? Còn muốn bị cắn?” Thương Khung không biết đến bên cạnh Diệp Thiện Thiện hồi nào. Diệp Thiện Thiện liếm đôi môi tái nhợt không có chút máu, chìa tay xụi lơ nói: “Độc, độc hết rồi...” Thương Khung lườm cô, “Ta nói rồi... vết thương lành sẽ giải Cốt Hồng độc cho cô!” Nhìn cô vẫn còn lơ ngơ... tiêu hóa lời mình! Không chịu được, nói: “Còn không đi!” Nói xong cau mày xoay người đi ra cửa động. “Anh nói nó chính là thuốc giải?” Chậm nửa nhịp, Diệp Thiện Thiện không thể tin được chỉ vào măng xà, hỏi với theo bóng lưng Thương Khung. “Kể trước” lơ dờ nhắc đầu rắn lên, khinh miệt “khè” lưỡi trừng Diệp Thiện Thiện. Diệp Thiện Thiện hoảng hồn đứng bật dậy, lê cái chân tê rần nhắm cửa động sáng sủa chậm chạp chạy tới.

Ai dám nói thì thoảng rắn biết nhân từ? Thì là đồ ngu! Ra khỏi động, ánh nắng đập vào mắt. Giờ phút này tâm tình cũng như mây đen tan đi. Cốt Hồng đã giải, mạng nhỏ giữ được một nửa, cuộc đời tuyệt đẹp làm sao! Nếu Đồng Hoàn cũng được giải thì ... Diệp Thiện Thiện đuổi theo Thương Khung, dè dặt theo sau,

hỏi: “Chủ thượng, Đồng Hoàn... có phải cũng giải rồi không?” Giọng nói lạnh giá như sắt thép của Thương Khung truyền đến. “Ai hạ độc, tìm người đó giải!” Diệp Thiện Thiện ngậm miệng, rụt cổ, người đầu mà lạnh quá... Có điều, ngoài dáng người đẹp mắt ra, Thương Khung người này coi như có một chút đáng khen, nói chuyện biết giữ lời ... ày... chấm được hai điểm. Hiện tại chỉ còn độc Đồng Hoàn, chỉ cần lấy được tám bản đồ kia... Thỉnh thoảng trộm liếc bóng dáng Thương Khung, trong lòng tính toán toán. Sương mù lượn lờ quanh Vân Ẩn điện, một lớn một nhỏ, một trước một sau hai bóng người mơ hồ, dưới ánh mặt trời dần dần đi xa.

13. Chương 14: Bị Ẩn Đòn

Tòa cung điện khổng lồ trước mắt là Vân Ẩn điện? Vì sao gọi là Vân Ẩn? Tận mắt nhìn thấy mới hiểu, cung điện này xây ở đầu nguồn một con suối nước nóng, quanh năm sương mù lượn lờ bốn bề. Từ xa nhìn lại trông như ẩn như hiện, ảo ảnh không khác gì chốn Bồng Lai tiên cảnh... có sức hấp dẫn rất lớn, không khỏi khiến người cảm khái, hóa ra cái tên Vân Ẩn điện xuất phát từ nguyên nhân này!

Bước lên một cái cầu được đeo từ đá đen, bề mặt lồi lõm đen kịt phản chiếu ánh sáng rực rỡ. Hai bên sương mù lằng đằng, nhìn không rõ bên dưới có gì, chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách.

Đi sau Mạc Nhược Thu, theo một bạch y nhân đi vào cổng Vân Ẩn điện thần bí khó dò. Băng qua lớp lớp đại sảnh, ngang qua vườn hoa xanh tươi, vòng qua mấy khúc quanh còn nhiều hơn công viên giải trí nữa, đếm hết cây cỏ thụ này tới cây cỏ thụ khác. Rốt cục đứng trước cánh cửa đại điện to đùng làm bằng gỗ lim, cao chừng ba bốn thước.

“Chủ thượng, đã dẫn người đến!”

Cánh cửa gỗ sơn đỏ mở ra hai bên, để lộ ra một lối đi lát bằng đá đen rộng chừng năm thước. Men theo lối đá đi tới, cảm giác trong nháy mắt nhiệt độ chung quanh giảm xuống mấy độ. Không gian rộng lớn làm tâm người ta trượt dốc, hoảng loạn bất an, Mạc Nhược Thu đi đằng trước bước chân dường như cũng chậm lại.

Cách chừng hơn mười thước, nhìn thấy một chiếc ghế lớn chạm trổ từ đá đen. Trên ghế một bạch y nam tử đang ngắm nghía một thanh kiếm cổ. Hai bạch y nhân đứng sau giống như hai pho tượng, không buồn nhúc nhích!

Nhưng ánh mắt quét qua cực kỳ lợi hại.

Diệp Thiện Thiện cúi đầu, trong lòng suy đoán, những người này có khi nào là đám người áo trắng chạy đến sau Lưu Vân trang không? Không cần nhìn

đều biết bọn họ không phải dễ chọc! Bọn họ ở chỗ nào, nhiệt độ không khí ở đó liền giảm xuống hai độ, cái này gọi là gì? Tiểu thuyết võ hiệp chú giải: cái này kêu là sát khí hiện ra ngoài! Lỡ làm vậy, bọn họ có thể dùng sát khí giết người cũng không chừng.

“Mạc Nhược Thu ra mắt chủ thượng!” Giọng nói quỵn rũ thẹn thùng nhẹ nhàng vang lên, tản ra bốn bức tường... lại nghe được vọng âm.

Diệp Thiện Thiện cố kềm chế ham muốn nhìn mặt vị chủ thượng Thương Khung này. Theo khuôn phép gục đầu trong ngực đứng sau lưng Mạc Nhược Thu, muốn làm người tàng hình triệt để. Không ai nhìn thấy càng tốt, như thế thì ăn trộm bản đồ còn không phải chỉ là lấy đồ trong túi mình sao? Trong lòng đang YY vui vẻ, cô nghe tiếng Thương Khung vang lên.

“Nghe đồn Khôi Hương lâu rất biết làm ăn, quả nhiên không giả. Mua một người còn tặng kèm thêm một?” Giọng điệu châm chọc... khoan khoan!! Tim Diệp Thiện Thiện đập chậm mất hai nhịp, cái giọng này, nghe hơi... quen tai...

“Lại đây!” Mệnh lệnh, không cho phép cự tuyệt.

Ngực Diệp Thiện Thiện có chút ngọt ngào, giọng điệu này cũng rất quen thuộc. Theo Mạc Nhược Thu đến gần Thương Khung, khoảng cách ước chừng hai thước thì dừng lại... Từ góc độ cúi đầu mà nhìn, miễn cưỡng có thể nhìn thấy cái chân ghề. Đôi giày nam trắng tinh không vương lấy một hạt bụi, cùng vạt áo dài màu trắng buông lơ lửng bên đùi, đoán chừng đôi chân này chắc là thon dài dẻo dai.

“Chủ thượng, mỗi cô nương đầu bảng Khôi Hương lâu khi xuất các đều được ban ột tỷ nữ. Đó là quy định trước giờ!” Mạc Nhược Thu hơi khó xử nói.

“Nói như thế, tỷ nữ này tính là của người? Hay là... ?” Giọng nói tà ác.

Diệp Thiện Thiện như bị điện giật. Đứng gần như vậy, cô còn nghe không ra thì không phải điếc cũng là đồ ngu. Thương Khung chính là ác ma kia, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Thương Khung.

Nếu nói lúc ở trong hầm ngầm, nhìn thấy anh ta – đang bị thương nặng – là khôi ngô tuấn tú, thì khuôn mặt bây giờ phải gọi là ác ôn. Tóc đen buộc lên đuôi hoàng, đồng tử đen nhánh gian xảo híp lại đầy thích thú, lông mày như lưỡi kiếm vươn tận mây xanh. Dọc theo sống mũi thẳng đẹp nhìn xuống đôi môi lạnh như băng, giờ phút này hơi hơi nhếch lên vẽ nên một đường cong lạnh lẽo.

Thương Khung nhìn Diệp Thiện Thiện, Diệp Thiện Thiện nhìn chăm chăm

Thương Khung.

“Thu nhi hiện tại là người của chủ thượng, tỳ nữ của Thu nhi tự nhiên cũng thuộc về chủ thượng!” Tiếng Mạc Nhược Thu mềm dịu như nước, phá vỡ khoảnh khắc lặng như tờ đó!

“Có đạo lý...” Thương Khung cười càng thêm sâu xa! Ngược lại Diệp Thiện Thiện lại có dự cảm không hay. Hiện giờ cô thay đổi rất nhiều! Kiểu tóc đổi khác, phân nửa tóc trước bị Tô ma ma xách kéo cắt một phát, chỉ lưu lại đến ngang lông mày. Tóc sau quần lên giữ bằng hai cái trâm, kiểu đầu xứng với cái danh nha hoàn! Trong hầm ngầm, ánh sáng mờ mờ, hơn nữa bản thân đầu bù tóc rối, so với hiện tại thật tình có thể nghĩ là hai người! Diệp Thiện Thiện cảm thấy may mắn trần trề, nghĩ bụng... chắc nhìn không ra đâu? Tuy rằng ác ma có thể giải Cốt Hồng, nhưng với cái người “khát máu” “tàn nhẫn” “khủng bố” này, sau khi cô đập anh ta một đập còn bỏ chạy, đã không còn hi vọng xa vời là sẽ được cho thuốc giải, ít nhất cô sẽ không gây thơ nghĩ vậy. Hiện tại, chỉ cầu xin bình an vượt qua khoảng thời gian còn lại là Phật Tổ đã phù hộ rồi.

“... Tên?” Thương Khung nhìn Diệp Thiện Thiện hỏi.

May quá! Anh ta hỏi cô tên, cái này chứng tỏ anh ta không nhận ra cô. Cám ơn trời đất! ...Cái gì? Tên??? Diệp Thiện Thiện diên mắt! Cô tên là gì? Cô có thể nói sao? Nói ra không phải lời tẩy ả? Chỉ có vài giây, mặt Diệp Thiện Thiện hết đỏ rồi trắng, trắng lại chuyển sang xanh, chỉ biết ngơ ngác nhìn mặt Thương Khung tươi cười đặc biệt gian ác... Cuối cùng gần như chắc chắn, anh ta đã nhận ra cô từ sớm! Anh ta cố tình!

“Tỳ nữ của Thu nhi tên là Diệp Thiện Thiện, là người mới đến Khôi Hương lâu!” Mạc Nhược Thu đáp lời.

“Diệp... Thiện... Thiện...” Lặp đi lặp lại, nghiền ngẫm từng chữ, khôi phục lại giọng nói ác ma lần đầu gặp mặt. Nghe tên mình bị anh ta vắn vẹo xoay ngang bỗ dọc, lông tơ toàn thân Diệp Thiện Thiện dựng đứng.

“Vào Vân Ẩn Điện, tự nhiên phải tuân thủ quy định! Tả hộ pháp, tỳ nữ vô lễ nhìn thẳng mặt chủ tử, phải phạt bao nhiêu trượng?” Giọng điệu âm u, hơi nghiêng mặt nhìn pho tượng bên trái.

“Bẩm chủ thượng, phải phạt hai mươi trượng! Niệm tình nàng ta vi phạm lần đầu có thể giảm một nửa!” Pho tượng bấm báo sự thực!

Diệp Thiện Thiện trở như phỗng... quả nhiên là ác ma!... Quả nhiên không có nhân tính!

“Tốt lắm!” Thương Khung vừa nói, hai gã áo trắng từ phía sau tiến lên tóm

lấy Diệp Thiện Thiện. Cô mấp máy đôi môi khô nẻ, mở miệng nói:

“... Tôi... Vừa rồi nhất thời thần phục phong thái tuyệt thế của chủ thượng, nên xin tha thứ cho nô tỳ vô tình!”

“Không cố tình?” Thương Khung có vẻ hứng thú nói, “Nếu kẻ nào cũng như người, một câu không cố tình là xong, vậy chẳng lẽ nói gì cũng không có lỗi sao?”

“...” Muốn đổ tội cho người khác, cần gì chứng cứ??? Diệp Thiện Thiện nhìn chằm chằm gương mặt hết sức đáng giận kia, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chủ thượng nói phải, đều là lỗi của nô tỳ! Trước kia ta một mực cho rằng, con người lớn lên có mặt là để cho người khác nhìn, giờ rốt cuộc đã biết, cũng có người sinh ra không thể cho người khác nhìn mặt, thật là quái lạ. Xin hỏi chủ thượng, ngài không che mặt, ở nơi đông người làm sao có thể che đi bao nhiêu cặp mắt của mọi người chứ?”

Vừa nói xong vài ánh mắt bén ngót tập trung trên người cô. Hai gã áo trắng đằng sau lại tăng thêm sức lực trên hai tay cô, nhưng cô quật cường chịu đựng. Đã sớm nhận ra, hôm nay đồng gậy gộc này không tránh được rồi, dù thế nào đi nữa cô cũng không sợ.

Thương Khung thế nhưng lại nở nụ cười, trong mắt Diệp Thiện Thiện, so với khi không cười còn khủng bố hơn. Thành linh, hần vươn người đứng dậy, đôi chân thon dài thông thả bước qua, đứng trước mặt Diệp Thiện Thiện.

Diệp Thiện Thiện nhìn Thương Khung còn cao hơn mình một cái đầu, nuốt nuốt nước miếng, vết thương của thằng nhãi này lành hết rồi sao? Thật tình hồi phục còn nhanh hơn thần lẩn đứt đuôi nữa? Chênh lệch chiều cao quá lớn khiến cô nháy mắt cảm thấy một thứ áp lực không thể cự tuyệt, không thể khinh thường! Chỉ thấy anh ta hơi cúi đầu, dùng giọng nói khe khẽ lại lạnh lẽo đến cực điểm chậm rãi nói.

“Dầu không được, vậy đành phải móc mắt xuống.” Nói xong thực hài lòng nhìn mặt Diệp Thiện Thiện nháy mắt chuyển từ đỏ sang tái mét, ánh mắt tràn ngập đủ thứ cảm xúc nói không nên lời. Từ trong mắt cô hần thấy được giây dựa cùng phản kháng... Phản kháng? Thương Khung nhếch môi, thú vị!

“Hai mươi!” Thương Khung đứng thẳng lưng, nói với hai tên bạch y đằng sau lưng cô, sau đó nhàn nhã ngồi xuống quan sát phản ứng của cô.

Người này thật sự là khát máu! Nhìn một cái đã muốn móc mắt người khác. Diệp Thiện Thiện từ trong cơn giận hoàn hồn, hai mươi? Có ý gì? Hai luồng suy nghĩ đang đi du lịch trong đầu nhanh chóng tập hợp, phạt hai... mười

trượng? Đôi mắt vừa to vừa tròn giận dữ trừng anh ta. Chưa từng gặp người nào lấy oán trả ơn như vậy! Cho dù cô từng lời qua tiếng lại, nhưng mạng anh ta tốt xấu gì cũng là do cô cứu! Cô cũng chưa nghĩ đến chuyện đòi thuốc giải, anh ta không thể buông tha cô sao?

Tuy mặt đầy giận dữ, nhưng Diệp Thiện Thiện cắn chặt môi dưới, lựa chọn ngậm miệng không nói. Ai biết đầu sau khi mở miệng lại đổi thành đánh bamười trượng? Hành vi tiểu nhân của anh ta, cô lĩnh giáo đủ rồi! Lỡ chọc giận anh ta nữa, sai người móc mắt cô xuống, cô phải khóc cho ai xem? Nhớ tới cuộc trò chuyện với Hương Nhi, kết quả bị cô ấy xui xẻo đoán trúng! Đường đường điện chủ Vân Ân điện thế nhưng vô sỉ đến độ khó dễ với một tỳ nữ.

14. Chương 15: Lành Vết Thương

“Từ xưa tới nay, nữ tử nhìn thẳng nam nhân là đại bất kính...”

“Phụ nữ ở nơi này... cái đó... địa vị rất thấp sao?”

“Ví dụ như... Nếu nhìn thẳng mặt đàn ông thì thế nào?”

“Nhẹ thì đẩy vào thanh lâu, nặng thì... loạn côn đánh chết!”

“...”

Tự dưng lại mơ thấy cuộc đối thoại trước đây với ác ma, Diệp Thiện Thiện bình tĩnh. Đờ đẫn lau mồ hôi trên mặt, cực kỳ hối hận nghĩ bụng, tự dưng nhất thời nhanh mồm nhanh miệng làm chi? Trong ấn tượng, tựa hồ động tí là dùng hình phạt một trăm tám mươi gậy, vốn tưởng hai mươi gậy gắng gượng chút là qua. Ai mà ngờ được gậy này không phải gậy! Cảm giác cái thứ gậy đá cầm trong tay rắn chắc đó đập vào da thịt, cô không bao giờ muốn thử lần hai. Hai mươi gậy này hại cô phải nằm thẳng cẳng hơn mười ngày, giả sử ăn thêm mười gậy nữa chắc mạng cô cũng đi luôn.

“Người đối chưa?” Một giọng nói trong trẻo vang lên, Diệp Thiện Thiện hoàn hồn, miễn cưỡng cười với người đang nằm trên giường bên cạnh.

“Cô ngủ đi! Tôi không đối.” Tỳ nữ trong Vân Ân điện rất ít, chỉ có năm, hai người một gian phòng lớn. Ngày đó sau khi cô bị đánh ngất đi liền bị người ta vắt vào đây. May mà trong phòng có một tỳ nữ nhỏ tuổi tên là Thái Linh. Bởi vì một mình ở trong căn phòng quá lớn rất cô đơn, đột nhiên có một người vào, mặc kệ đã bị đánh gần chết vẫn hết sức mừng rỡ, cẩn thận chăm sóc cô, làm Diệp Thiện Thiện rất cảm động. Con người cô chịu không nổi chính là người khác đối xử tốt với mình. Lúc đầu Hương Nhi tốt với cô, cô không cách nào đền đáp. Song trước khi rời đi cô từng nói với Diễm tỷ, nếu như cô không may chết ở Vân Ân điện, cô hi vọng Diễm tỷ nể tình cô làm việc, chiếu cố Hương Nhi đừng để cô ấy chịu uất ức. Nếu điều kiện được một chút, tìm một người tốt gả cô ấy đi! Diễm tỷ nói Hương Nhi là do chị ta

đưa vào, tự nhiên sẽ chiếu cố giúp đỡ, Diệp Thiện Thiện yên tâm nghĩ, coi như mình sau khi độc phát tác còn để lại cho Hương Nhi đường lui.

“Mấy ngày rồi người chưa ăn cơm đảng hoàng, như vậy sẽ chịu không nổi.”

Giọng nói tràn đầy quan tâm, làm cho Diệp Thiện Thiện cảm động muốn trào nước mắt. Đôi khi muốn làm một người cảm động, chính là lúc người ấy cô độc đau khổ mở miệng quan tâm một câu! Đơn giản như vậy thôi.

“Người khóc sao? Đừng khóc...” Thanh âm trong trẻo có chút không nỡ. Tỷ nữ mới tới này, vừa vào đã bị đánh gần chết, sau khi tỉnh lại chưa từng kêu đau, nhưng nàng biết, đau lắm.

“Tôi không khóc, tôi không khóc...” Diệp Thiện Thiện quệt nước mắt trên mặt, “Thải Linh, cảm ơn cô!”

“Đừng khách khí, từ nay về sau chúng ta chính là chị em tốt!” Thấy cảm xúc của Diệp Thiện Thiện khác hơn rất nhiều, nàng cũng vui vẻ theo, “Thiện Thiện, sao tỷ lại chọc vào chủ thượng?” Mấy ngày nay nàng vẫn muốn hỏi, hiện tại rốt cục đã có cơ hội!

“Chính là... lại gần nhìn anh ta!” Diệp Thiện Thiện bĩu môi, nhúc nhích thân thể úp sấp, tuy rằng khá lên rất nhiều, nhưng vẫn nhúc nhối từng cơn! Mấy ngày nay, may mà mỗi ngày Thải Linh đều bưng một chậu nước lau rửa hàng ngày cho cô, nói là lấy từ nguồn suối nước nóng, trị thương làm mềm da rất hiệu quả. Rửa sạch vài lần, quả nhiên khá lên rất nhiều, nếu không một tháng cũng đừng nghĩ tới chuyện lành hăn!

“Tỷ nói là ... nhìn chủ thượng?” Thải Linh kinh ngạc hỏi.

“Liếc nhìn thôi đã bị đánh thành như vậy, cũng quá khoa trương đi?” Diệp Thiện Thiện cười tự giễu, ai ngờ câu kế tiếp của Thải Linh làm nụ cười của Diệp Thiện Thiện cứng lại trên mặt...

“Nếu có thể lại gần nhìn chủ thượng, ăn đòn cũng ...nguyện ý!” Thải Linh mất hồn thì ào.

“Thải Linh, tỷ không có nghe nhầm chứ?” Diệp Thiện Thiện nghĩ con nhỏ này nhất định điên rồi!

“... Nói tỷ đừng cười muội!” Thải Linh ngượng ngùng nói nhỏ, “Kỳ thật, muội chỉ nhìn thấy chủ thượng từ rất xa. Vào đây hai năm, muội còn không biết bộ dạng chủ thượng ra sao nữa.”

“...” Diệp Thiện Thiện trầm mặc, đây là một sự kiện buồn bực cỡ nào? Công tác bên người ông chủ hai năm còn chưa thấy qua bộ dạng ông chủ tròn méo ra sao.

“Không chỉ muội, Liễu Nguyệt các nàng đều chưa thấy. Trong năm tỷ nữ

bọn muội chỉ có Thanh Thanh từng thấy mặt. Nàng ấy trước kia chuyên môn săn sóc quần áo vật dụng hàng ngày của chủ thượng. Nàng nói nàng từng liếc trộm một cái, nói đáng về chủ thượng như thần, nhưng ...sau đó đồ dùng của chủ thượng cũng không giao cho nàng để ý nữa.”

“Cô ấy không bị ăn đòn à?” Diệp Thiện Thiện lúc này chỉ muốn so sánh thiệt hơn thôi.

“Không có! Nàng đến đây lâu nhất nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe nàng bị đánh, tỷ không biết sao? Vân Ân điện có hình đường, rất khủng bố. Làm sai phải vào đó chịu phạt, ai cũng không dám! Có điều, tỷ đừng sợ, chỉ cần không phạm sai lầm, nơi này rất được...” Thái Linh nói câu sau, mới nhớ ra Diệp Thiện Thiện mấy ngày trước đi ra từ đâu, vội vàng kể lễ chỗ tốt của Vân Ân điện.

“Đồ ăn ở đây ngon lắm! Công việc của tỷ nữ so ra cũng thoải mái, bình thường lúc rảnh rỗi còn có thể tìm chuyện mình thích mà làm. Hải lòng nhất là ở đây có suối nước nóng. Muội biết có một khúc suối chất nước đặc biệt tốt, chờ vết thương của tỷ khá hơn, chúng ta lên đi tắm nhé?” Thái Linh càng nói càng hưng phấn, giống như không phải đi tắm suối nước nóng mà là đi thám hiểm.

“Ừ!” Diệp Thiện Thiện thật tình cũng muốn thử nghiệm bãi tắm khoáng sản tự nhiên tiêu chuẩn ột lần. Thành linh nhớ tới điều gì, “Cái này không phải hành vi phạm sai lầm chứ?” Một lần bị răn cấm, mười năm sợ đây thường. Sau trận dạy dỗ bằng đòn roi cô đã tiếp nhận lời giáo dục này rồi.

“Không tính, suối nước nóng ở đây rất nhiều. Người trong Vân Ân điện không có việc gì đều đi ngâm suối. Chẳng qua chúng ta là nữ nhân không được thuận tiện, có điều muội phát hiện một chỗ rất khuất, nhất định chưa có người tắm qua.”

“Ở đâu?” Gọi lên tính tò mò của Diệp Thiện Thiện!

“Chờ tỷ khá hơn, muội dẫn tỷ đi.” Thái Linh thần bí nói. Nói xong, ngáp một cái, “Thiện Thiện, chúng ta ngủ đi! Ngày mai sáng sớm muội còn phải giặt đồ nữa.”

“Ừ! Muội ngủ đi!” Diệp Thiện Thiện trả lời, một lát đã nghe tiếng hít thở đều đều của Thái Linh. Ngược lại mắt cô mở trừng trừng không hề buồn ngủ, thất thần nhìn bóng đêm.

Dưỡng thương đã nhiều ngày, nghe Thái Linh trở về nói Mạc Nhược Thu bị sắp xếp ở Hương Các, tổng quản phái Thanh Thanh qua hầu hạ nàng! Đang

lúc Diệp Thiện Thiện chán ngán nhắm mắt dựa vào tường phơi nắng, một bóng người che khuất ánh mặt trời. Diệp Thiện Thiện mở mắt nhìn, hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy một gương mặt hết sức nghiêm túc.

“Chào tả hộ pháp!” Diệp Thiện Thiện nhiệt tình chào hỏi, cô nhớ rõ hẳn.

Hôm đó hẳn nói: phạt hai mươi trượng, niệm tình nàng ta vi phạm lần đầu có thể giảm một nửa! Vô cùng cảm kích đã giảm cho cô một nửa.

“Xem ra người thích ứng không tệ?” Giọng điệu rõ ràng lãnh đạm!

Chủ nào tớ này... Đều cùng một kiểu!

“Kỳ thật, tôi thích ứng không tốt lắm. Khí hậu không quen, vết thương còn chưa lành hẳn.”

Tả hộ pháp cười lạnh: “Người có thể ăn thêm hai mươi gậy để từ từ điều dưỡng.”

“Cái này không cần...” Diệp Thiện Thiện vội vàng chữa lại “Vừa rồi là nói đùa thôi!”

“Theo ta lại đây!” Tả hộ pháp liếc cô một cái, quay đầu bước đi... Diệp Thiện Thiện đành phải đuổi theo!

“Dẫn tôi đi Hương Các?” Diệp Thiện Thiện trông chờ hỏi.

“Không phải!” Hai chữ! Ngắn gọn!

“Vây đi đâu?” Có chút hoảng sợ, không phải đi ăn đòn chứ?

“Gặp chủ thượng!” Ba chữ! Nhiều hơn một chữ!

Diệp Thiện Thiện dừng bước “Làm gì?” Nghi ngờ hỏi.

Tả hộ pháp quay đầu, nhìn Diệp Thiện Thiện lộ ra nụ cười kỳ quái.

“Bên cạnh chủ thượng thiếu một tỷ nữ...”

Diệp Thiện Thiện đợi lâu thật lâu, câu dưới đâu?

“Để tôi đi làm tỷ nữ của anh ta?” Diệp Thiện Thiện nhin không được hỏi.

“Người đoán coi?” Dường như cô hỏi câu đó quá thừa, liếc cô một cái quay đầu tiếp tục đi!

“Tôi đoán?” Anh định chơi trò đoán mò với tôi chắc? Diệp Thiện Thiện hoidầu môi, một bên nhấc lại lời hẳn, một bên chậm chậm chạy theo sau.

15. Chương 16: Tiểu Thanh

Diệp Thiện Thiện giờ phút này đang rúc trong một góc cửa Vân Ân điện, cùng Thương Khung mắt to trừng mắt nhỏ.

Vừa bước vào, bạch y nhân liền lui ra, để mặc một mình cô đứng đó nhìn Thương Khung đang dựa người trên trường tháp, ngắm nghía cây ngọc tiêu trong tay.

“Xem ra hai mươi gậy không có tác dụng?” Mây kiếm nhướng lên, hai mắt sáng ngời có thần nhìn cô.

“Thiện Thiện biết sai!” Nghe được mấy chữ “hai mươi gậy”, lập tức rũ mắt, cúi đầu tỏ ra yếu thế.

“Lại đây!” Ra lệnh.

Diệp Thiện Thiện theo bản năng chậm chậm nhích tới từng chút từng chút một.

“Chỉ có chút can đảm vậy sao? Giờ mới biết sợ ta?” Thương Khung khiêu khích.

“Ậy... Trước kia nô tỳ có mắt mà không thấy được chủ thượng, làm việc lỗ mãng. Nghe nói chủ thượng quyền uy mệnh mông, Thiện Thiện hiện tại chỉ có kính ngưỡng.” Diệp Thiện Thiện cẩn thận trả lời.

“Cô đang khiêu chiến nhẫn nại của ta sao?” Nghe vậy, hắn lập tức sầm mặt, lạnh lùng nhìn Diệp Thiện Thiện.

Thấy anh ta biến sắc, Diệp Thiện Thiện ba bước cũng biến thành hai, hấp tấp nhảy qua bậc thềm đến trước mặt anh ta. Bụng nghĩ, hầu hạ anh cũng không dễ ha? Đứng từ xa liếc anh thôi đã mất nửa cái mạng, giờ còn muốn tới đến trước mặt nữa? Khóe miệng rụt lại bất mãn.

“Đưa tay!” Hắn cau mày, nửa ngày mới áp chế được lửa giận, nghiêng răng nói: “Tay kia!”

Diệp Thiện Thiện nhin cười, vô tội chìa tay ra.

Lúc Thương Khung nhìn thấy ba chấm đỏ trong lòng bàn tay cô, mày khẽ cau lại. Tính thời gian thì độc hắn đã nhanh chóng phát tác rồi, nhưng hình như chậm lại. Trở tay nắm lấy cổ tay Diệp Thiện Thiện, nét mặt có vẻ sững sốt! Nhìn cô.

Diệp Thiện Thiện đau suýt chút nữa kêu lên, cổ tay sắp bị vặn đứt. Cái tên này, nắm mạch người ta để xem bệnh hay để tăng thêm thương tích đây trời?

“Ai hạ Đồng Hoàn lên người cô?” Giọng điệu hàm chứa cảm xúc!

Nghe vậy toàn thân Diệp Thiện Thiện đổ mồ hôi lạnh. Suýt nữa cô đã quên chuyện này. Vốn dĩ mình trúng hai loại kịch độc không còn sống được bao lâu, lộn xộn cả ngày đã quên mất. Căn bản không hề nghĩ đến chuyện đi trộm bản đồ để đổi lấy thuốc giải với Diễm tỷ. Song tình huống hiện giờ khác rồi, vừa rồi động tác xem xét của anh ta đột nhiên khiến cô hi vọng. Lúc trước cảm thấy việc giải hai loại độc này là vô vọng, hiện tại khả năng rất lớn!

“Đồng Hoàn là cái gì?” Diệp Thiện Thiện giả ngu, ngăn người ra!

Mặt không cảm xúc, đôi đồng tử đen nháy híp lại, Thương Khung ngó cô...
lâu thật lâu...

“... Tôi từng nuốt một viên thuốc...” Dưới áp lực, Diệp Thiện Thiện buông
vũ khí đầu hàng!

Thương Khung vòng hai tay trước ngực, “Ai?”

“Lúc trước sau khi tôi đá anh một đá rồi chạy...” Mặt Thương Khung đánh
lại, “... liền bị hai gã đàn ông bắt giữ, trong lúc giây dựa kịch liệt bị ép nuốt
một viên thuốc, sau đó lại bán tôi vào Khôi Hương lâu. Chẳng lẽ thuốc đó là
cái mà anh nói, Đồng Hoàn?” Diệp Thiện Thiện cúi đầu, làm bộ khổ sở nửa
thật nửa giả nói, không nhìn thấy mặt Thương Khung càng nghe càng âm u.

“Hai gã kia tên gì, mặt mũi ra sao?” Thương Khung lạnh lẽo hỏi.

“Hả? Ách, lúc đó trúng phải thuốc mê, mơ mơ màng màng không có nhìn
rõ!” Nói cho anh biết tên, anh lại phái người điều tra, chẳng phải là muốn
phơi bày ra ánh sáng à?

“Phải không?” Kéo dài âm cuối, cười lạnh, “Ta rất hiếu kì, cô trúng thuốc
mê sao còn giây dựa kịch liệt được?”

Lần nữa chứng minh, làm người không thể nói dối, bởi vì nói dối một câu lại
thành trăm câu. Diệp Thiện Thiện giờ phút này bình tĩnh lạ thường! Trời biết
cô lớn đến chừng này còn chưa nói dối lần nào.

“Mới đầu hít không bao nhiêu, chân ra sức đạp vài cái, cũng không biết đạp
trúng chỗ nào.” Cái này anh phải lĩnh hội rồi mới phải.

“Tốt nhất cô nên cam đoan mình nói thật.” Nghiến răng tức giận. Sau đó túm
cổ áo Diệp Thiện Thiện, lôi ra khỏi phòng.

Lúc Diệp Thiện Thiện đầu mắt với một con mãng xà dài chừng hai ba thước,
to cỡ bắp chân, toàn thân màu xanh điểm thêm những chấm đỏ thẫm, hai
chân cô run rẩy, nhũn ra như sợi mì, tưởng tượng mình ngất đi. Nhưng thực
tế luôn không như nguyện vọng, cô càng nhìn càng tỉnh táo. Con người đỏ
như máu đảo trong hố mắt tam giác của con mãng xà nhìn cô, cái lưỡi chẻ ba
thật thò khỏi miệng hưng phấn khi nhìn thấy con mồi.

Diệp Thiện Thiện đưa mắt cầu cứu, nhìn cái người ném mình vô ỏ rấn,
Thương Khung! Anh ta lúc này đang khoanh tay trước ngực đứng ở cửa
động, vẻ mặt thích thú nhìn cô, tựa hồ chế giễu cô nhất gan. Diệp Thiện
Thiện cực lực đè nén ý nghĩ muốn cầu xin tha thứ từ đáy lòng, chân run rẩy
nhích dần dần về phía cửa động. Mãng xà nhìn cô trừng trừng. Hình như
nhận ra con mồi trước mắt tính chạy, một giây trước đó còn ở chỗ cũ, chớp
mắt một cái đã trườn tới bên chân Diệp Thiện Thiện, không một tiếng động.

Diệp Thiện Thiện hoảng hốt lao đảo té xuống đất, kinh hồn nhìn con măng xà khổng lồ quần lên chân cô, cảm giác trơn tuột sờn cả tóc gáy.

Nhìn đầu măng xà phóng đại trước mặt trong chớp mắt, kinh hồn bạt vía thấy đầu rắn thể nhưng nằm phục xuống đầu gối mình, cọ lớp vảy dày lên mu bàn tay Diệp Thiện Thiện. Cô chết lặng người! Run run kêu lên.

“Tiểu, Tiểu Thanh...” Bởi vì nhớ tới Thanh Xà bên cạnh Bạch nương tử, “... Đừng cản nha! Tao, tao không có ác ý đâu, tao bị người ta ném vào đây... đúng rồi!” Diệp Thiện Thiện nhớ ra gì đó, giống như chụp được cọng cỏ cứu mạng, “Hồi trước có lần tao đã cứu rắn đó... Tiểu Trương con trai nhà hàng xóm bắt được một con rắn xanh. Là tao trả tiền mua đem đi phóng sinh, ngồi mấy tiếng xe bus mới tới ngoại ô thả đi. Tuy không bị bằng mây... nhưng tốt xấu gì cũng cùng một họ nhà mây mà...” Măng xà bắt đầu dùng cái lưỡi đỏ như máu liếm mu bàn tay Diệp Thiện Thiện... Diệp Thiện Thiện nuốt nước miếng thì thầm nhắc lại.

“... Tao rất thân thiện! Tao rất thân thiện với rắn nha ...” Hồi lâu, ... cảm thấy hình như măng xà này không có ác ý với cô? Vừa mới mừng rỡ với ý nghĩ này thì, lòng bàn tay nhói lên đau đớn... Bà nội nó, cuối cùng vẫn bị cắn! Mặt Diệp Thiện Thiện trắng bệch, nhìn toàn thân măng xà màu xanh vì hút máu cô mà chuyển thành màu đỏ. Làm sao gọi là tiểu thanh được nữa, rõ ràng là tiểu hồng. Nhìn nó cuộn mình lại, lưỡi biếng nhắm mắt ngủ, Diệp Thiện Thiện cảm thấy não mình thiếu máu. Lòng bàn tay bị nó cắn ba lỗ, máu vẫn còn đó, nhưng ba chấm đỏ của Cốt Hồng cũng không còn. Cái này có phải gọi là trong họa có phúc không?

“Không chịu đi? Còn muốn bị cắn?” Thương Khung không biết đến bên cạnh Diệp Thiện Thiện hồi nào.

Diệp Thiện Thiện liếm đôi môi tái nhợt không có chút máu, chìa tay xụi lơ nói: “Độc, độc hết rồi...”

Thương Khung lườm cô, “Ta nói rồi... vết thương lành sẽ giải Cốt Hồng độc cho cô!” Nhìn cô vẫn còn lơ lơ... tiêu hóa lời mình! Không chịu được, nói: “Còn không đi!” Nói xong cau mày xoay người đi ra cửa động.

“Anh nói nó chính là thuốc giải?” Chậm nửa nhịp, Diệp Thiện Thiện không thể tin được chỉ vào măng xà, hỏi với theo bóng lưng Thương Khung. “Kể trước” lơ lơ nhắc đầu rắn lên, khinh miệt “khè” lưỡi trườn Diệp Thiện Thiện. Diệp Thiện Thiện hoảng hồn đứng bật dậy, lê cái chân tê rần nhắm cửa động sáng sủa chậm chạp chạy tới.

Ai dám nói thi thoảng rắn biết nhân từ? Thì là đồ ngu!

Ra khỏi động, ánh nắng đập vào mắt. Giờ phút này tâm tình cũng như mây đen tan đi. Cốt Hồng đã giải, mạng nhỏ giữ được một nửa, cuộc đời tuyệt đẹp làm sao! Nếu Đồng Hoàn cũng được giải thì ... Diệp Thiện Thiện đuổi theo Thương Khung, dè dặt theo sau, hỏi:

“Chủ thượng, Đồng Hoàn... có phải cũng giải rồi không?”

Giọng nói lạnh giá như sắt thép của Thương Khung truyền đến.

“Ai hạ độc, tìm người đó giải!”

Diệp Thiện Thiện ngậm miệng, rụt cổ, người đầu mà lạnh quá... Có điều, ngoài dáng người đẹp mắt ra, Thương Khung người này coi như có một chút đáng khen, nói chuyện biết giữ lời ... ày... chấm được hai điểm.

Hiện tại chỉ còn độc Đồng Hoàn, chỉ cần lấy được tám bản đồ kia... Thỉnh thoảng trộm liếc bóng dáng Thương Khung, trong lòng tính toán. Sương mù lượn lờ quanh Vân Ẩn điện, một lớn một nhỏ, một trước một sau hai bóng người mơ hồ, dưới ánh mặt trời dần dần đi xa.

16. Chương 17: Sợ Bóng Sợ Gió

Chẳng lẽ tất cả tỳ nữ đều như vậy sao? Diệp Thiện Thiện ôm cái bụng kêu rột rột, nhìn một bàn đầy cao lương mỹ vị. Bất mãn lườm điện chủ Vân Ẩn điện Thương Khung, tên khỉ này lần nào ăn cơm cũng bắt người khác nhìn à? Hơn nữa, người khác trong này hình như... chỉ có mình cô.

Nói cao lương mỹ vị có hơi khoa trương, nhưng đối với người hiện giờ đói đến nổi ngực dán vào lưng như cô mà nói, tương đối hấp dẫn. Tất nhiên, ẩm thực cổ đại không thể so sánh với các món ăn đa dạng phong phú ở hiện đại được. Có điều Thương Khung ăn uống thực sự là... quá thanh đạm. Nhìn động tác chậm rãi mạch lạc của anh ta, Diệp Thiện Thiện đang đói bụng có cảm giác hình như ăn rất ngon... tiện tay quệt miệng.

“Cô đói quá à?” Thương Khung dừng lại động tác, đưa mắt hỏi.

“Không, không có!” Diệp Thiện Thiện ngớ ra, vội vàng xua tay phủ nhận.

Kết quả bao tử lại kháng nghị kêu ra tiếng, mặt đỏ bừng len lén liếc Thương Khung, mặt hần cười cợt.

“... Cái đó... gần đây tiêu hóa không được tốt lắm, có lẽ là tiêu chảy!” Diệp Thiện Thiện hơi xấu hổ nói, “Ảnh hưởng chủ thượng ngon miệng sẽ không tốt lắm... hay là... tôi đi ra ngoài?” Anh bắt tôi nhìn anh ăn cơm, tôi cho anh không ăn được luôn! Lát nữa ra ngoài rồi, nhất định phải chạy tới Thực Các ăn một bụng.

“Không cho phép!” Thấy chân Diệp Thiện Thiện rục rịch, ngừng cười,

nghiêm mặt lạnh lùng nói.

“Dạ!” Vội vàng cúi đầu khom lưng, thông thường anh ta biến sắc là đại biểu cho tâm tình dễ chịu đã bye bye rồi! Phải cẩn thận không để bị pháo kích oanh tạc trút giận.

Thấy cô không phản kháng, Thương Khung khôi phục động tác ăn cơm.

Không lâu sau...

“Đem lại đây!” Thương Khung có phần ác ý muốn Diệp Thiện Thiện đem bánh bao đưa cho hắn.

Cô cố sức nhẫn nhịn không nhìn cái bánh bao vừa trắng vừa mềm lại thơm kia, cầm bánh bao trên khay đưa qua, kì thật đã thèm chảy nước miếng.

Miễn cưỡng dời mắt nhìn cái khay. Nói là khay nhưng có khác biệt so với cái khay ở hiện đại, miệng khay uốn cong, hơi sâu, màu xanh lá cây sẫm.

Nhìn có vẻ bóng bẩy sáng láng, sờ vào không cảm thấy lạnh, chắc không phải làm bằng đá hoặc kim loại.

“Chủ thượng mời dùng!” Diệp Thiện Thiện nghiêng răng nặng nề nhả từng chữ một, biết rõ cô đói còn kêu cô lấy bánh bao. Rõ ràng chỉ cần duỗi tay ra là lấy được, còn bắt cô vòng qua nửa cái bàn dằng tới tận miệng... đáng ghét!

Thu hết bộ dạng căm giận bất bình của cô vào mắt, khước miệng lại nhếch khế. Đang định nói chuyện, một loạt tiếng bước chân vọng đến.

“Thu nhi bái kiến chủ thượng!” Mạc Nhược Thu dẫn theo Thanh Thanh thướt tha bước tới, như lục bình yếu ớt không nơi nương tựa, nhún người nói.

“Miễn lễ, về sau không cần câu nệ như thế.” Diệp Thiện Thiện đại khai nhân giới, té ra anh ta cũng sẽ nói chuyện khách sáo như thế?

“Thu nhi từ Thực Các đến đây, tự tay hầm một chén canh, đặc biệt mang đến cho chủ thượng dùng.” Mạc Nhược Thu quyến rũ mê người.

Diệp Thiện Thiện đã sớm ngửi được mùi. Hương vị của canh này, dường như đã từng ngửi qua. Nhớ lại trước kia mẹ thường xuyên cho ba uống canh, tên là gì nhỉ? Trước nay chưa hề cho cô uống, khiến cô nhớ kĩ trong đầu, vì thế mà buồn bực một hồi! Về sau mới biết, đó là tráng dương đại bổ cao cấp.

>_<, từ=“” thanh=“” lâu=“” đi=“” ra=“” quả=“” nhiên=“” không=“” giống=“” người=“” thường!=“” cực=“” kỳ=“”>

dạn!

“Canh gì?” Thương Khung thuận miệng hỏi.

“Canh này gọi là Ô thang, có tác dụng bổ dưỡng rất lớn. Đã hầm sáu, bảy

canh giờ rồi, lúc này mùi vị ngon nhất, thỉnh chủ thượng uống.” Nói xong đích thân cầm lấy ấm canh trong tay Thanh Thanh đi tới trước mặt Thương Khung.

“Đứng ngơ ra đó làm gì? Lấy chén lại đây.” Mạc Nhược Thu trừng Diệp Thiện Thiện. Nhìn gương mặt đẹp đẽ bây giờ có vẻ không tốt, khó hiểu nghĩ bụng, cô trừng tôi làm gì? Vội buông khay trên tay, cầm lấy một cái chén sạch.

Không biết trên người Mạc Nhược Thu bôi cái gì? Một chút công phu phòng the làm toàn thân nàng ta tỏa ra mùi hương nhàn nhạt. Song Diệp Thiện Thiện lại mẫn cảm với cái mùi này. Mũi khó chịu, nhịn không được hắt xì một cái. Chén canh gần đầy đổ ra ngoài, hắt ngay lên chân Thương Khung mới chết chứ... Ặc... ngay vị trí khó xử ... lần này tiêu rồi!

“Người, con tỳ nữ này! Múc chén canh cũng không xong, cần người làm gì nữa?” Mạc Nhược Thu ném cho cô cái nhìn khinh bỉ, móc ra một cái khăn thêu sắc sỡ, nhẹ vị trí đổ canh mà lau. Diệp Thiện Thiện nhanh hơn một bước, trực tiếp lấy ống tay áo lau đi, may quá! Nước canh dính tay cũng không hề gì, kể đó tay bị Mạc Nhược Thu đẩy ra. Diệp Thiện Thiện lúng túng rút tay lại, nhìn Mạc Nhược Thu dùng khăn tỉ mỉ lau... chỗ đó. Ráng nhìn cười, không dám nhìn mặt Thương Khung. Làm vậy trước bão táp. Quả nhiên!

“Đủ rồi!” Diệp Thiện Thiện co đầu rút cổ! Thanh Thanh hoảng hốt thụt lùi mấy bước, Mạc Nhược Thu rút tay về.

“Lui xuống!” Giọng điệu ẩn nhẫn!

“Chủ thượng, để Thu nhi hầu hạ người thay quần áo.” Mạc Nhược Thu thỏ thẻ thì thầm, giọng nói và lá gan đúng là tỉ lệ nghịch với nhau!

Thương Khung quét mắt giận dữ, lập tức ngậm miệng.

“Vây... Thu nhi cáo lui!” Trước khi đi hung hăng lườm Diệp Thiện Thiện một cái. Khi lòng bàn chân Diệp Thiện Thiện như bôi mỡ, chuẩn bị theo bọn họ chạy trốn, ánh mắt giết người của Thương Khung lướt qua. Lập tức thấy ánh sáng chết chóc... cười như mỉa, nghĩ không biết lát nữa sẽ ăn bao nhiêu roi.

“Quần áo!” Ra lệnh. Cô tức tốc vọt vào trong phòng lôi ra một bộ quần áo sạch sẽ.

Thương Khung đi vào trong phòng, được nửa đường lại quay đầu nói với Diệp Thiện Thiện cầm quần áo đang tò tò theo sau.

“Lát nữa vắt hết mọi thứ nàng ta đã chạm vào!”

Diệp Thiện Thiện kinh ngạc, là sao?

“Quần áo trên người ta không cần giặt, trực tiếp ném bỏ!” Cau mày tiếp tục nói.

“Còn có, đừng để ta ngửi thấy cái mùi này trong phòng một lần nữa! Nếu không...” Mày nhú càng chặt hơn.

“Tôi cam đoan, tôi thề! Sẽ không có mùi nữa!” Nhìn ánh mắt âm u lạnh lẽo của anh ta, Diệp Thiện Thiện rút lại một bước, miệng không ngừng lải nhải tôi bảo đảm...

Dời mắt khỏi người cô, đi vào trong phòng. Diệp Thiện Thiện vỗ vỗ ngực đang phập phồng, xong rồi! Tránh được một kiếp!

Nghĩ tới nghĩ lui... Ó! Chẳng lẽ anh ta mắc bệnh ưa sạch sẽ?

Sẩm tối, ánh trăng nồng nàn. Trong phòng, Thái Linh ngồi dưới ánh đèn thêu một cái khăn gấm. Diệp Thiện Thiện ngồi một bên cầm một cuốn cổ văn cố gắng gặm, một bên cùng Thái Linh trò chuyện câu được câu mất.

“Thiện Thiện, chủ thượng rốt cuộc trông như thế nào?” Thái Linh ngừng thêu, đôi mắt to không biết ông chủ bụng dạ hiểm ác nhìn chăm chăm, tò mò hỏi!

“Một cái mũi, hai con mắt.” Diệp Thiện Thiện kề sát vào ngọn đèn, thuận miệng đáp, “... Chữ nhìn không rõ, thật tình...” Đèn cũng quá mờ đi ...Oán giận ...

....

“Thiện Thiện xinh đẹp, nói uội biết được không? Xin tỷ đó!” Fan hâm mộ nhỏ nhỏ này bắt đầu khổ sở năn nỉ vì thần tượng Thương.

Thiện Thiện bắt đầu dĩ bụng sách, cả thế giới mọi người đều biết cô dễ mềm lòng nhất. Làm sao có thể từ chối yêu cầu nhỏ xíu này của cô ấy?

“Bộ dạng của anh ta... anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong! Đáng về đường đường! Tác phong nhanh nhẹn...” thấy đôi mắt si mê của Thái Linh, dường như chỉ có mấy câu đó đã phác họa ra đường nét của Thương Khung trong mộng.

“Thiện Thiện xinh đẹp, nói thêm chút nữa được không?” Do Thiện Thiện trở về cũng không nói gì với Thái Linh về Thương Khung. Thật ra là cô sợ mình nhìn không được cân nhắc với Thái Linh, vạch trần ra người kia nóng giận bất thường cỡ nào? Đáng giận cỡ nào?

Từ mấy ngày trước, Thái Linh nghe nói Diệp Thiện Thiện được làm tỷ nữ của Thương Khung liền hâm mộ cô không thôi! Cô cần gì phải phá hoại

hình tượng hoàn mỹ của Thương Khung trong lòng cô ấy? Huống hồ nói ra anh ta ác ôn thế nào thì có tác dụng gì?

Vậy nên, Thái Linh chỉ moi được một ít chuyện về chủ thượng từ miệng cô đã hưng phấn không thôi, tra hỏi không ngừng nghỉ.

“Ặc!” Diệp Thiện Thiện chống má khổ sở suy nghĩ.

“Anh ta ghét ở dơ, thích mặc quần áo màu trắng, mỗi ngày ít nhất phải thay hai bộ.”

“Còn nữa không?” Thái Linh cũng học cô lấy tay chống má, mắt sáng lấp lánh như sao.

“Anh ta ghét đồ ăn nhiều dầu mỡ, tương đối thích mùi vị thanh đạm.”

“Còn nữa không?”

“Anh ta thường xuyên ngồi một mình ở chỗ tối tăm, không thích quá nhiều người ở bên!” Tám phần là khiêm khuyết tâm lý... Diệp Thiện Thiện phỏng đoán!

“Còn có nữa không?”

“Nhìn anh ta đi rất chậm nhưng đuổi theo không kịp.” Khỏi cần nghi ngờ, cái người đuổi không kịp đó chính là cô.

“Còn không?”

“Hết rồi!” Diệp Thiện Thiện nhặt sách trên bàn lên, “Ăn, mặc, đi, ở, tỷ đều nói hết rồi. Không còn nữa!”

“Thiện Thiện... Nói thêm chút đi!” Thái Linh tội nghiệp cầu xin.

“... !” Diệp Thiện Thiện cười như mếu!

“Xin Thiện Thiện đó! Tỷ tốt nhất!” Thực thi chính sách dụ dỗ.

“...” Diệp Thiện Thiện đành chịu, nghĩ nửa ngày, quăng ra một câu “Thời gian anh ta đi nhà xí dài lắm.” Trong lòng lặng lẽ nghĩ bậy, là táo bón!

“Cái này, chắc là thói quen! Muội... cũng rất lâu” Thái Linh xấu hổ lắm bầm, “Còn không?”

“Anh ta rất lười, buổi sáng dậy rất trễ, buổi trưa còn ngủ trưa nữa.”

“Chủ thượng nhiều việc như vậy, nghỉ ngơi nhiều phải rồi.”

“Lúc anh ta ăn cơm, người khác phải ôm bụng đói đứng cạnh nhìn!” Cô chính là người bị hại nè! Ngược đãi dạ dày người ta là có tội!

“Thiện Thiện tỷ thực hạnh phúc!”

“Hả... ?” Không đầu không đuôi, Diệp Thiện Thiện choáng váng.

“Chủ thượng ăn cơm chưa từng nghe nói có ai được nhìn.” Như vậy cũng kêu hạnh phúc sao? Chẳng lẽ nhìn anh ta ăn cơm là vinh hạnh to lớn đến vậy?

“Thiện Thiện... Còn nữa không?”

“... Thái Linh, thực sự... hết rồi!” Vui đầu vào sách, lần này đổi lại đến phiên Diệp Thiện Thiện đau khổ nằn nỉ Thái Linh.

“Xin muội tha cho tỷ đi!”

17. Chương 18: Ngân Lang

Diệp Thiện Thiện tay cầm đồ ăn mừng khắp khởi chui vào một xó không người, ngồi chồm hồm cạnh một tảng đá dưới ánh nắng ngập tràn. Hít thật sâu mùi thịt kho tàu thơm phức, nước miếng nhều giọt. Cuối cùng cũng được ăn một bữa cơm bình thường. Ngốc nghếch cười ha ha. Nhiều năm nay, tay nghề làm bếp được mẹ hun đúc, các cách chế biến món ăn cô cũng biết được một hai.

Vừa nãy quăng quật tới lui một hồi ở Thực Các, lại làm ra được thịt kho tàu chính cống? Chất lượng thịt thật sự ngon tuyệt, mùi thơm sức nức! Cái lão đầu bếp Thực Các, lớn đến ngần này còn chưa từng ăn qua món thịt ngon như vậy, thậm chí muốn bái cô làm thầy nữa.

Cứ nghĩ đến chuyện từ nay về sau có thể được ăn ngon miễn phí, miệng đã cười ngoác đến mang tai.

Đang vui vẽ định ăn, gắp thịt lên đến miệng... Khoan khoan, đó là cái gì? Dư quang nơi khóe mắt Diệp Thiện Thiện đảo qua một vật.

Dưới ánh mặt trời, bộ lông dài lấp lánh ánh bạc giống như được chăm sóc bảo dưỡng rất kỹ, sáng bóng trơn mượt. Bốn chân chắc khỏe mạnh mẽ bám vào mặt đất, cái đuôi dài màu bạc phe phẩy lên xuống, giống như vương giả tôn quý đứng đó nghênh đón mặt trời, dùng đôi mắt xanh lam cực kỳ ngạo mạn nhìn cô chằm chằm khinh miệt.

“Á!” Thịt trượt ra khỏi miệng cô... lăn mấy vòng trên đất... dừng lại! Không thể tin nổi, nuốt nước miếng.

“Đây là... sói... ?” Quên cả sợ! Chỉ còn thắc mắc! Có con sói đẹp như vậy?

Không phải sói hung ác xấu xí lắm sao? Diệp Thiện Thiện nhìn con sói lông bạc có thể được xưng tụng là cực phẩm trong loài thú này không biết chán, không biết của ai nuôi? Nhìn mắt nó, có nhân tính cỡ nào! Thấy nó vẫn nhìn mình trừng trừng, vội gắp một miếng thịt ném tới trước mặt nó... Thịt kho tàu dàng hoàng đó nha!

Ngân lang có vẻ chán ghét lùi lại, giống như miếng thịt kia là đồng phân vậy. Sau đó nhấc bốn cái chân khỏe đẹp lướt qua miếng thịt, nhắm Diệp Thiện Thiện đi tới.

Ồ? Nó không ăn thịt? Chẳng lẽ... Diệp Thiện Thiện bị ý nghĩ chợt đến này hù dọa. Tay run lên, phần nửa chén thịt lật úp xuống đất, nhìn thấy cái chân sau màu bạc co lại, nhẹ nhàng nhảy lên. Diệp Thiện Thiện kêu “á” một tiếng, đưa hai tay ôm lấy đầu.

Xuyên qua kẽ hở nhìn Ngân Lang nhảy lên tảng đá bên cạnh, chậm rãi nằm xuống, lỗ tai hơi cụp, nằm trên tảng đá lười biếng phơi nắng. Thở phào một hơi! Hóa ra tảng đá này là địa bàn của nó.

Chỉ được cái sợ bóng sợ gió!

Lướt chén lên định rời đi, tình mắt phát hiện chân sau Ngân Lang có vết máu đã khô, hình như là bị con gì đó tấn công, cắn trúng cổ chân... Nó bị thương sao? Đau lòng, vội vàng lấy khăn tay trắng trong túi ra buộc cho nó. Ngân Lang chỉ ngẩng đầu nhìn Diệp Thiện Thiện, sau đó lại úp sấp xuống. Thấy thế, Diệp Thiện Thiện ngứa tay không chịu nổi, nhẹ nhàng vuốt ve lông bạc trên người nó, cảm giác này... mượt ghê nha.

Nhớ lúc còn nhỏ, nhà hàng xóm có nuôi một con chó săn, gặp ai cũng sửa trừ cô, bị hàng xóm chung quanh đồn là quái vật. Về sau mẹ Thiện Thiện kể chuyện này cho người khác nghe, bị một thầy tướng số nghe được. Thầy tướng số nói, con chó đó là linh hồn một con rái cá đầu thai. Phàm là thú vật đều có khả năng cảm ứng khá mạnh với người tốt, người xấu. Mà ba kiếp trước Thiện Thiện phúc đức sâu dày, cả người thiện duyên, thú vật không làm hại. Lúc đó ai mà tin chứ? Chẳng lẽ cả tòa nhà bị nó sửa đều là người xấu hết à? Sau cùng không chịu nổi, người ở tòa nhà đó tìm chủ con vật khiếu nại, cuối cùng con chó bị bán ột gia đình. Nghe nói nghề của ông chủ nhà là giết chó...>__

Cầm cái chén không lảo đảo quay lại Thực Các, thịt kho tàu không ăn được đành phải gặm bánh bao thôi.

“Thiện Thiện, lại đây cầm đồ giúp ta!” Đầu bếp Thực Các, Đại Trần từ xa cao giọng gọi lớn.

“Đến đây!” Đáp lại một tiếng! Nhét miếng cuối cùng vô miệng, chạy tới. Mắt thấy Trần tổng quản mua bao nhiêu thứ, gạo, bột mì, rau, còn thuê người khiêng vào nữa.

“Tổng quản, sao lần này mua nhiều vậy?” Diệp Thiện Thiện cười hì hì đón lấy một rổ hành.

“Còn không phải vì muốn học người mấy chiêu, lấy lòng chủ thượng sao? Mấy món ta làm, chủ thượng sớm đã không thèm ăn nữa rồi...Bỏ xuống! Để chỗ này!” Trần tổng quản chỉ huy người làm thuê kia.

“Tổng quản! Tôi có được lợi gì không?” Diệp Thiện Thiện cười hỏi.

“Đương nhiên là có! Cho người thêm đồ ăn... Thế nào? Thoải mái ăn!” Trần tổng quản cười ha ha, tâm tình không tệ!

“Cho một mình tôi thêm đồ ăn thì chán lắm! ... Không bằng cho thêm tất cả tỳ nữ chúng tôi đi?” Diệp Thiện Thiện dè dặt thử cò kè bớt một thêm hai! Cô bị Thương Khung “trui rèn”, hiện giờ... càng ngày càng nhát gan!

“Xú nha đầu! Dám bắt chẹt ta? Người với gã mang mấy rổ trứng gà lại đây! Ta đồng ý...” Trần tổng quản một bên nhóm lửa, một bên thúc giục cô!

“Được rồi!” Diệp Thiện Thiện nhẹ nhàng bước theo người làm thuê đi về phía chiếc xe.

Một cái tay chụp lên tay Diệp Thiện Thiện đang định xách rổ. Cô khó hiểu nhìn người làm thuê này, có chuyện gì sao?

Vốn dĩ vẫn đội mũ, cúi đầu, lúc này ngẩng lên lộ ra gương mặt âm u, hàm răng trắng nhớn cười không ra tiếng. Diệp Thiện Thiện thụt lùi hai bước! Gã..

“Tiểu mỹ nhân! Đã lâu không gặp? Nhớ ta không?” Cái giọng ghê tởm!

“Anh là ai?” Gã bộ không biết nhìn ngó chung quanh. Đây là Vân Ẩn Điện, chắc gã cũng không dám làm gì?!

“Tốt xấu gì chúng ta cũng có tiếp xúc da thịt rồi, quên phu quân người nhanh như vậy sao? Ta rất vui để người nhớ lại một lần nữa.” Vừa nói vừa dùng móng vuốt bản thủ muốn sờ mặt Diệp Thiện Thiện. Cô vội vã né tránh.

“Ô! Hóa ra là Lưu tổng quản! Thiện Thiện có mắt không thấy ...” định nói là không thấy Thái Sơn, có điều ở đây có Thái Sơn sao? “... có mắt như mù.”

sau đó có ý hạ giọng “Chỗ này là Vân Ẩn điện, Lưu tổng quản cải trang như thế... nếu bị phát hiện... hậu quả...”

Quả nhiên Lưu Phong thu liễm rất nhiều! Sắc mặt không tốt nói: “Con ranh người trái lại rất biết chọn đúng nhược điểm của người khác.” kẻ đó cười nói, “Lâu rồi ta không ném thử loại này. Cái tư vị càng không chiếm được thứ gì đó thì càng muốn có! Cứ để người đắc ý một lần này đi!”

Diệp Thiện Thiện mắc ói nghĩ bụng, không ngờ tên quỷ này còn là một tên tình thánh thối rửa?

“Diễm tử bảo người làm cho tốt việc ả giao. Nếu có manh mối thì bắt thứ này lên trời, ả sẽ phái người liên lạc với người!” Nói xong nhét vào tay Diệp Thiện Thiện một ống trúc xanh ngọc, thuận tiện nhéo lòng bàn tay cô một cái. Diệp Thiện Thiện dời sự chú ý sang món đồ thủ công tinh xảo có thể

đeo bên hông làm đồ trang sức này. Một mảnh lá trúc điểm xuyết bên thân ống, Diệp Thiện Thiện định lấy tay kéo cái lá đó, bị Lưu Phong níu lại.

“Không có việc gì nhất thiết đừng kéo! Bên trong chỉ có năm lá thay cho chốt khóa, tiết kiệm mà dùng!”

“À, ờ!” Diệp Thiện Thiện vội cắt vào trong tay áo.

“Thiện Thiện, làm gì lâu vậy? Đừng làm bể rổ trứng!” Đại Trần đứng ngay cửa Thực Các cách đó không xa lớn tiếng kêu!

Diệp Thiện Thiện và Lưu Phong có tạt giạt mình hấp tấp chộp lấy đồ trên xe đem xuống.

“Hương Nhi khỏe không?” Diệp Thiện Thiện hỏi nhỏ!

“Chỉ cần người lấy được đồ, chắc chắn nửa sợi tóc nàng ta cũng không thiếu!”

Thở dài! Hương Nhi đáng thương! Không dám nghĩ nếu mình không lấy được đồ, cô ấy sẽ ra sao. Một món đồ quảng đến, Diệp Thiện Thiện chụp được!

“Thuốc giải!” Lưu Phong áp sát bên người cô nói nhỏ, đi về phía Thực Các!

Diệp Thiện Thiện lật đặt thủy viên thuốc vào miệng! Vị đắng lan khắp trong miệng, trong lòng một chút cao hứng cũng không có... khẽ thở dài! Cầm rổ trứng gà nặng nề bước đi.

Hoàn tất hết thủy! Lưu Phong cúi đầu đẩy xe đồ ăn đi ra cửa sau! Một cái bóng màu bạc chờ đã lâu vờ tới. Không hề báo trước, một miếng cắn đứt cổ Lưu Phong. Xác bị hai bạch y nhân đứng bên cạnh vác đi, một trong hai người nói với người còn lại: “Trở về bẩm báo chủ thượng, người đã trù!”

Cái bóng màu bạc lúc này chậm rãi thông dong đi đến chỗ phiến đá to kia tiếp tục phơi nắng, chân sau còn buộc một cái khăn trắng phất phơ trong gió.

18. Chương 19: Ăn Cắp

Bầu trời xa xăm, không một gợn mây, từng cụm mây trắng (tác giả mâu thuẫn quá, rốt cuộc là có mây hay không đây?)... Đây đúng là dịp tốt! Diệp Thiện Thiện cầm một cái khăn trắng trái chùi phải lau, mắt liếc ngang liếc dọc. Thừa dịp quét dọn phòng ốc mà Thương Khung lại không có ở đây, thời cơ tuyệt hảo!

Kiểm tra xong sảnh ngoài, bắt đầu tấn công vào trong phòng của Thương Khung. Dọc theo sàn nhà, vách tường, bàn, ghế dài, lật trái lật phải, sờ hai

lớp ván giường, cuộn giấy, sách vở, thọc tay vào chai chai lọ lọ, hòm đựng tranh...

Cuối cùng Diệp Thiện Thiện xác định mục tiêu ở dưới giường!

Nằm sấp xuống đất, chui đầu vào gầm giường tối thui, trong tình cảnh không có đèn pin chiếu sáng, mắt thì vô dụng này, cũng may là còn tay. Vì thế cô sờ đông sờ tây, quờ quạng lung tung...a...tay tóm được một cái gì đó, cầm trong tay mềm mềm, hình như là vải vóc gì đó. Mừng thầm, hấp tấp bò ra khỏi gầm giường định nhìn cho kỹ. Hơ? Dưới giường có đôi giày hồi nào vậy? Nghi hoặc đưa tay chọt thử. Giày vải làm thủ công tuyền một màu trắng. Rất quen mắt, không phải thứ cô chà mỗi ngày N lần???

Thương Khung? Diệp Thiện Thiện lấy tay che miệng, khóc không ra nước mắt. Mới rồi mình làm gì thế? Làm gì...hình như là chọt chọt chân Thương Khung. Hai thác nước mắt trong lòng phun ra. Diệp Thiện Thiện, mày không có đầu óc à, sao mà bất cẩn vậy chứ! Giày của anh ta mày cũng dám sờ? Sờ dơ mày phải đi chà đó!!!

Thương Khung cũng không lập tức lôi cô đang nấp dưới gầm giường ra mà chậm rãi đi tới đi lui. Cô đang suy nghĩ xem có nên chủ động chui đầu ra, thật thà để được khoan hồng hay không thì, tiếng bước chân và tiếng nói chuyện đồng thời vang lên.

“Chủ thượng!!!” Mềm nhũn tới tận xương cốt, Diệp Thiện Thiện nằm rạp xuống đất run lấy bầy.

“Ngày hôm qua Thu nhi đến hầu hạ chủ thượng, chủ thượng nói muốn luyện công. Thu nhi cả đêm gấp rút may cho xong tấm áo choàng này, cất lại để khi trời lạnh chủ thượng luyện công có cái dùng.”

Nhìn đi! Cô nàng dũng cảm biết bao! Đối diện với cái mặt âm trầm như vậy mà còn nói ra được mấy câu đưa tình ẩn ý. Thật sự là mạnh mẽ! Diệp Thiện Thiện nghĩ!

“Áo choàng?” Thương Khung nhìn nhìn tấm áo choàng đen thẫm trong tay Mạc Nhược Thu, ánh mắt có vẻ nghi ngại, “Người vất vả rồi!”

Diệp Thiện Thiện giữ lấy cái cầm sắp rớt ra! ...Anh cũng biết nói vất vả?

“Vì chủ thượng làm việc, Thu nhi cam tâm tình nguyện.” Mạc Nhược Thu lại gần Thương Khung “Chủ thượng mặc áo choàng vào, thử xem có vừa hay không đi.”

“Không cần phiền phức!” Người nào đó lạnh như băng không thèm phối hợp đáp.

“Từ sau khi chủ thượng mua Thu nhi về, chưa từng để Thu nhi hầu hạ.

Không biết có phải Thu nhi làm sai cái gì không, xin chủ thượng trách phạt.”

Mạc Nhược Thu lã chã chực khóc, đáng vẻ điềm đạm đáng yêu.

“Người rất muốn hầu hạ ta?” Quỷ dị hỏi lại!

Mạc Nhược Thu chuyển khóc thành vui, ngồi ghé bên cạnh Thương Khung:

“Thu nhi rất sẵn lòng hầu hạ chủ thượng!”

Trầm mặc mấy phút... Diệp Thiện Thiện nghe tiếng cởi quần áo sột soạt, tiếp đó tiếng Mạc Nhược Thu rên rỉ càng lúc càng rõ ràng. Giọng nói cực kỳ du dương không ngừng gọi chủ thượng.

Mặt đen thui. Hóa ra Thương Khung thích cái kiểu ôm ôm ấp ấp bọc lộ nhớ nhung này? Nhưng mà có thể để cô đi ra ngoài rồi hai người lại sung sướng tiếp được không? Nếu giờ cô chui ra...liệu Thương Khung có bóp chết cô không? Cô không dám, vì thế bịt tai lại.

Theo dõi tiết mục “rang cơm” kéo dài từ từ... một tiếng hét thảm thiết!

Không phải chứ? Nhanh như vậy đã đi vào rồi? Nghe tiếng la này...không lẽ... cái đó... của Thương Khung trời sinh “quái dị”? Diệp Thiện Thiện lúc lắc đầu, không dụi dằm tí nào! Làm người đẹp Mạc kêu la thảm thiết như vậy.

Tiếng rên rỉ đau đớn của Mạc Nhược Thu làm Diệp Thiện Thiện thắc mắc, “rang cơm” đau vậy sao? Tò mò buông tai ra.

“Nói! Ai phái ngươi tới? Muốn tìm thứ gì trên người ta?” Chỉ cần Thương Khung hơi dùng sức một chút, sợ Mạc Nhược Thu sẽ nát bét.

“... Thu nhi... không biết ý chủ thượng là gì...” Tiếng Mạc Nhược Thu nghe như gió thoảng bình bồng.

“Biết vì sao ta mua ngươi không?” Diệp Thiện Thiện nghe được tiếng hần cười lạnh đến tận xương, nhin không được run rẩy. Tình huống gì đây? Không phải vừa rồi hai người còn giỡn chó cắn mèo à? Đùng một cái đã biến sắc rồi?

“... Thu nhi không biết!...” Giọng nói bắt đầu phát run.

“Mị trưởng lão Tử Sơn phái là gì của ngươi?”

“... Chủ thượng hiểu lầm rồi, ta là Khôi Hương lâu...” Không đợi Mạc Nhược Thu giải thích hết...

“Ta có thể dùng ít nhất là mười loại phương pháp để buộc ngươi nói thật...”

Thương Khung tàn nhẫn nói. Diệp Thiện Thiện bĩu môi, anh ta chỉ biết xài mấy chiêu bức cung không cho người ta giải thích này thôi.

Dưới ánh mắt máu lạnh của Thương Khung, Mạc Nhược Thu hoàn toàn sụp đổ, ánh mắt lộ ra sự tuyệt vọng.

“... Bị người nhìn thấu, Mạc Nhược Thu ta không còn gì để nói!” vẫn tiếp tục cười quyến rũ “... Bất quá chỉ sợ đại nạn cũng sắp ập xuống điện chủ Vân Ẩn điện ngài rồi! Hai chúng ta chẳng qua là năm mươi bước cười một trăm bước mà thôi...10”

“Môn đồ đắc ý của Mị trưởng lão, quả nhiên rất tuyệt!” Thương Khung mặt không chút thay đổi bình thản nói!

Diệp Thiện Thiện trải qua đủ loại dạy dỗ, tổng kết lại: Thương Khung vui buồn luôn luôn không đồng nhất với biểu cảm trên mặt. Thông thường lúc anh ta giận đều cười, lúc cười chưa chắc đã giận. Nhưng giọng điệu nhạt nhẽo chắc chắn đại biểu ột chuyện, hết nhẩn nại nổi rồi, muốn đổi sang hành động. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Diệp Thiện Thiện.

“Giả sử như cao đồ bằng thanh ngọc khiết của Tử Sơn phái rơi vào tay người, bị làm nhục trước cửa... không biết ân sư của người có cảm tưởng gì?”

Mạc Nhược Thu giờ phút này khiếp sợ nhìn Thương Khung, cắn chiếc răng bạc nói: “Vân Ẩn điện Thương Khung quả nhiên là mặt người dạ thú, đồ vô sỉ! Xem ra lời đồn ở Đại Kiền, giết hại Lưu Vân trang từ trên xuống dưới hơn năm trăm người quả nhiên là người gây nên! Dù ta hóa thành ác quỷ cũng sẽ không bỏ qua người...” Nói xong cắn chiếc răng bạc một cái, định nuốt độc được tự sát.

Thương Khung nhanh hơn một bước, “rắc” một tiếng cầm nòng ta bị trật khớp. Mạc Nhược Thu sững sờ nhìn Thương Khung.

“Muốn chết?” Thương Khung lạnh lùng cười, phất tay.

Hai bóng trắng nhanh chóng vọt tới, “Thuộc hạ nghe lệnh!”

“Mang vào hình đường!” Khóe miệng nhếch lên tàn nhẫn.

“Đừng để ả chết!”

Mạc Nhược Thu lúc này mới hoảng sợ, khổ nỗi cầm đầu nhức căn bản nói không ra lời.

Hai bạch y nhân nhanh chóng lôi nòng ta đi. Trong phòng yên tĩnh trở lại. Diệp Thiện Thiện ngược lại một chút cũng không bình tĩnh. Rơi vào tay ác ma, Mạc Nhược Thu rất đáng thương! Nhớ tới thành ngữ “một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ” cô càng thương tâm! Có thể tưởng tượng kết cục của mình nếu trộm đồ bị bắt được. Khoan, không phải thứ cô ấy tìm từ Thương Khung là bản đồ chứ? Nếu là... bản đồ... chẳng lẽ ở trên người Thương Khung? Không nói gì hỏi trời xanh! Đánh chết cô cũng không dám đi soát người Thương Khung.

“Nằm úp sấp dưới giường thoải mái lắm sao?” Giống như một mũi tên bắn

lén cắm vào sau lưng Diệp Thiện Thiện, run cầm cập, không kể hình tượng gì nữa bỏ ra.

“Không thoải mái, một chút cũng không thoải mái.”

“Vậy sao?” Cười gian xảo, đưa mắt nhìn tay Diệp Thiện Thiện.

Diệp Thiện Thiện nhìn theo ánh mắt của anh ta tới món đồ mềm mềm trong tay mình, mặt đỏ lên, vội vàng vắt đi. Kết quả không cẩn thận ném lên giường, nghĩ tới gì đó, lại vội vàng vàng nhặt lên.

“Sao thế? Có hứng thú với yếm của Mạc Nhược Thu?” Thương Khung cười như không cười.

“Không có hứng thú, không có hứng thú!” Nỗ lực vung vẩy hai tay nhấn mạnh thêm. Đột nhiên phát hiện trong tay còn cầm đồ... hấp tấp giấu ra sau lưng. Cô làm gì có hứng thú với cái loại yếm lụa màu đỏ, kiểu dáng đơn giản, chung quanh còn viền sáu cái nút màu xanh này chứ? Đâu phải đồ biến thái đâu. Cái này ném không được, không ném cũng không được!

“Lấy ra!” Bàn tay to đuổi ra!

Diệp Thiện Thiện trở mặt ngây ngốc, chẳng lẽ anh có hứng thú? Ngượng ngùng đưa cho anh ta! Chỉ thấy hai tay anh ta rờ rẫm đường biên, Diệp Thiện Thiện âm thầm thét lên nho nhỏ, đôi tay sao lại hành động tục tĩu thế chứ! “Roẹt”, cái áo lót biến thành hai mảnh.

“Đây là mục đích cô cầm nó?” Thương Khung ném cả hai mảnh áo vào mặt Diệp Thiện Thiện. Cô lật đật quơ tay lôi nó xuống nhìn thử... Trời ạ! Nó thêu cái gì vậy? Bản đồ giản lược của Vân Ẩn điện? Diệp Thiện Thiện tỉ mỉ xem xét. Ngay cả Thương Khung bình thường ở đâu, đi qua những chỗ nào đều viết rõ ràng rành mạch.

“Vận mệnh” của cô tốt quá nhỉ? Đụng tới cái yếm thôi cũng chứa chứng cứ phản bội “điện”?

Nói gì thì Diệp Thiện Thiện cô cũng chẳng phải đồ ngu, tuy có chung mục tiêu với Mạc Nhược Thu nhưng không cùng bọn. Cô cũng không muốn từ một chỗ sáng sửa đâm đầu vào bóng tối.

Cô thừa nhận! Cô thông cảm với Mạc Nhược Thu, tán thưởng tinh thần bất khuất của cô ấy. Nhưng các đồng chí à! Mấy người biết chuyện đau khổ nhất của con người là cái gì không? Không phải là chết, mà là muốn chết mà chết không được! Gan cô nhỏ lắm, cô rất sợ, bèn quỳ sụp xuống đất, cấp tốc chối phắt hiềm nghi mình và Mạc Nhược Thu là đồng đảng.

“Phải không?” Thương Khung quét mắt nhìn cô quỳ rạp trên mặt đất, “Cô nói cô tìm được thứ này dưới gầm giường?” Giọng điệu biếng nhác, “Vậy cô

chui xuống dưới giường làm cái gì?”

“Ày... Thiện Thiện đang quét dọn vệ sinh dưới giường!”

“Quét dọn vệ sinh?”

“Vâng!” Diệp Thiện Thiện vô cùng kiên định gật đầu!

“Ừm!” Câu kể tiếp làm toàn thân cô rã rời!

“Vậy lau chùi lại tất cả đồ đạc, các góc trong phòng một lần nữa. Toàn bộ quần áo rèm che đều giặt lại hết, là do cái này...” Ngón tay trở vào vị trí cô ném cái yếm trên ra trải giường! Thương Khung hơi cúi đầu nhìn cái gáy mặt mỗi của Diệp Thiện Thiện, tâm tình đột nhiên tốt hẳn lên.

Lúc thay đồ, ánh mắt Thương Khung vờ như vô tình đảo qua ống ngọc đeo bên hông cô, thuận miệng nói nhỏ:

“Trông rất đặc biệt!” Mồ hôi nơi thái dương Diệp Thiện Thiện nhỏ giọt, từ ngữ trong miệng lạc đi đâu hết.

Ngóng nhìn đáy mắt anh ta còn có thâm ý khác, sợ hãi nghĩ thầm, tên này cả cái yếm còn phát hiện được có bản đồ vẽ bên trong, giữ ống ngọc này không cẩn thận cũng có thể bị anh ta nhìn ra manh mối.

“Gần đây thiếu quần áo!”

Diệp Thiện Thiện bĩu môi, lơ đãng nghĩ, quần áo của anh mà thiếu? Mỗi ngày người giặt quần áo tới nhũn hết tay chân ra là ai đây? Thế nhưng câu kể tiếp làm cảm Diệp Thiện Thiện rớt xuống.

“May cho ta một bộ đồ trắng!” Chằm chằm nhìn Diệp Thiện Thiện há hốc miệng, đáy mắt lấp lánh ý cười nhàn nhạt.

“Ta muốn mặc vào buổi sáng ngày mai!”

Diệp Thiện Thiện cất lực nháy mắt mấy cái, chỉ vào áo choàng Mạc Nhược

Thu may suốt đêm, ngậm miệng như muốn nói: đó không phải đồ mới sao?

Mặt Thương Khung lập tức đen lại, tựa như biết Diệp Thiện Thiện muốn nói gì, hung hăng đáp: “Đừng để ta thấy nó lần nữa!”

Suy sụp cúi đầu nghĩ bụng, kêu cô trong một đêm may xong một bộ đồ trắng? Chẳng thà kêu cô lập lòe đánh lộn con đen, tẩy trắng bộ đồ Mạc Nhược Thu may còn hơn.

19. Chương 20: Trêu Chọc

Đeo cặp mắt gấu mèo ngáp liên tục mấy ngày liền. Vì may cái áo trắng này cho Thương Khung, cô và Thái Linh thức nguyên một đêm. Một chết luôn! Thương Khung giơ tay lên, nhíu mày nhìn Diệp Thiện Thiện thắc mắc. Cô nhanh nhẹn lấy lại tinh thần nhìn thử... cái tay áo? Mặt lập tức đỏ bừng ập úng không nên lời.

Áo choàng phần lớn là công lao của Thái Linh... cô chỉ chịu trách nhiệm hai cái tay áo... Có điều vì sao lại bên dài bên ngắn?

“Hay là... cái áo này... không cần mặc là được rồi...?” Nửa ngày mới lên tiếng, bị Thương Khung trừng mắt vội vàng gục đầu xuống. >_

Theo động tác cúi đầu, giữa cái cổ xinh đẹp lộ ra một sợi dây đỏ đẹp mắt... Cuối sợi dây, vạt áo hơi hơi mở rộng ra, để lộ đường cong và làn da mềm mại bên dưới lớp quần áo.

“Thiện Thiện!”

Diệp Thiện Thiện hoang mang ngẩng đầu, theo thói quen tìm kiếm ánh mắt sâu thẳm của anh ta... lập tức như chìm vào một vùng biển sâu.

Đầu ngón tay hơi chai sần nắn cái cằm xinh xẻo mượt mà của Diệp Thiện Thiện, nhìn đôi mắt ngây thơ trong trẻo như chú nai con đang sợ hãi. Rõ ràng rất sợ nhưng lại không né tránh ánh mắt hắn. Cánh môi đỏ mọng hơi hé ra kết hợp với hàm răng trắng trong như ngọc, cái lưỡi nhỏ nhỏ hồng hồng lấp lánh bóng nước... dụ dỗ hắn.

Cô nhìn thấy gì trong đáy mắt anh ta? Ngoài coi thường và lạnh lùng của dĩ vãng còn có một chút... dịu dàng? Rất muốn dụi mắt xem có phải cô nhìn lầm không? Chẳng lẽ thức trắng một đêm lại làm giảm thị lực? Có khi nào đầu óc mơ hồ nên sinh ra ảo giác?

“Thiện Thiện!” Khàn khàn, có chút say mê nhắc lại.

“Hả...” Vô thức đáp lại, hoàn toàn chìm đắm trong ánh mắt anh ta.

Hình như, ngoại trừ lúc vừa vào bị đánh hai mươi gậy ra, anh ta – cái ông chủ này đối với tỷ nữ cô đây có thể nói là không tệ? (còn phải loại trừ việc anh ta bắt cô nhìn mình ăn cơm, nhìn sắc mặt anh ta, giặt cả đồng quần áo ra nữa). Cũng không có chuyện vì anh ta gây khó dễ mà ăn đòn! Trời mới biết trận đòn kia làm cô sợ cỡ nào? Không lẽ hai mươi gậy đó là để báo mối thù lúc đầu cô đập anh ta một đập sao? Nếu vậy thì anh ta ghi hận cũng quá dữ đi?

Cánh môi truyền đến từng cơn tê dại nhói nhói, hắn dùng ngón tay giày vào đôi môi mọng đỏ của cô.

“Không thoa son sao? Hả?” Vẻ mặt gian xảo, khóe miệng khê nhếch.

“Không!” Ngây ngốc trả lời. Thương Khung hôm nay thực khác thường.

Như vậy rất kỳ quái... Chẳng lẽ... ?

Ngón tay thậm chí dút vào trong miệng cô, sờ soạng khoang miệng mềm mại của cô, đùa nghịch cái lưỡi mềm ẩm ướt... ánh mắt mơ hồ mang theo vài phần ngả ngớn nhìn cô.

Dị vật trong miệng cuối cùng cũng kéo cô từ trong mơ màng tỉnh táo trở lại. Mở trừng đôi mắt to! Anh ta ... chọc ghẹo cô?... đáng ghét! Xem cô có cắn đứt ngón tay xấu xa này không?

Nghĩ và làm vĩnh viễn là hai khái niệm. Lúc cái răng nhỏ xinh cắn xuống, hiệu quả cùng suy nghĩ trong đầu cô cách nhau cả N cây số. Cô dám cắn ngón tay anh ta sao?

Thương Khung nhìn ngón tay dính đầy nước miếng, trên đó còn lưu lại hai cái dấu răng mờ mờ. Cảm giác đầu lưỡi nho nhỏ, còn có khoang miệng mềm mềm hút lấy ngón tay rơi vào trong lòng. Hắn chậm rãi nở nụ cười tà ác.

Biểu tình gì vậy? Diệp Thiện Thiện rùng mình một cái... Dự cảm không tốt... “Cắn ta?” Giọng điệu kỳ thật là khẳng định.

Cô rụt lại một bước, ánh mắt lưỡng lự... tránh né...

“Được lắm!” Nhìn chằm chằm ánh mắt lay động của cô, vẻ mặt chớp mắt trở nên âm u, hoàn toàn biến mất... mới vừa rồi...

Không cẩn thận đối diện với ánh mắt âm u của anh ta! Quả nhiên cô nhìn lầm rồi! Ác ma làm sao biết dụ dỗ chứ? Cô còn tưởng... Anh ta có một chút...với cô... âm thầm nhéo đùi! Nhanh chóng nghiền nát một chút cảm tình vừa mới nhen nhóm trong lòng.

Đại điện Vân Ân điện, chính là nơi lần đầu tiên cô và Mạc Nhược Thu gặp Thương Khung.

Thương Khung thoải mái ngồi trên ghế đá, đứng sau lưng là hai vị hộ pháp tả, hữu. Tả hộ pháp chấp chưởng hình phạt của Vân Ân điện, hữu hộ pháp bình thường không bao giờ buông sổ sách, chắc là quản lý việc làm ăn giao dịch của Vân Ân điện.

Nhiệt độ + bầu không khí trong đại điện tiêu điều khó chịu... hại Diệp Thiện Thiện sáng sớm đã linh tính có điều không lành, càng lúc càng mãnh liệt. Vốn định đứng cách xa Thương Khung, kết quả bị anh ta lôi lại bên cạnh. Nói là sợ cô nhìn không thấy, anh tưởng đi xem phim điện ảnh chắc? Còn nhìn không thấy? Mếu máo...

Lúc này, đám bạch y nhân lôi hai phạm nhân máu chảy ròng ròng lên, đằng sau kéo theo bốn vết máu đỏ tươi nhìn mà kinh khủng, da thịt toàn thân lột hết ra. Người bị hình phạt đánh trượng! So với lúc cứu Thương Khung thì còn thảm hơn. Hai chân Diệp Thiện Thiện bắt đầu nhũn ra.

Ném tới trước mặt Diệp Thiện Thiện cùng Thương Khung khoảng ba thước, hai người rên la, lăn lộn, tựa hồ đau đớn muốn chết.

“Còn không chịu khai?” Thương Khung vờ như vô tình hỏi.

“Bẩm chủ thượng, hai gã này thật sự rất kín miệng. Chịu hình rồi vẫn không khai ra.” Tả hộ pháp đứng sau mặt trơ khắc đáp.

Có chút không nỡ nhìn hai người đầy máu... Đến tột cùng phạm lỗi làm gì? Sao phải chịu tra tấn dày dạn như vậy?

“Thương Khung, ta xin người! Muốn chém muốn giết thì tùy, người cho ta chết thoải mái đi ...” Một giọng chói tai vang lên!

Nghe hơi quen? Hình như nghe qua ở đâu rồi? Diệp Thiện Thiện chăm chú nhìn mặt người nọ. Không quen.

“Muốn thoải mái, có thể! Khai ra chủ mưu!” Thương Khung hé mắt nhìn gã chậm rãi đáp.

“... Sát thủ cũng có quy củ của sát thủ, xin Thương điện chủ mở ột con đường ...” Nửa ngày, hắc y nhân chần chừ.

“Được lắm!” Thương Khung tựa hồ tán thưởng gã bất khuất!

Diệp Thiện Thiện đột nhiên nhớ ra! Ở trong hầm ngầm từng nghe được cuộc trò chuyện? Bọn họ...? Chính là người hại Thương Khung bị thương nặng, muốn đẩy anh ta vào chỗ chết? Chả trách cô nghe giọng nói này quen vậy.

“Quy củ?” Thương Khung nhúc nhích đốt ngón tay, “Vậy chắc các người biết, quy củ của ta là có thù phải báo! Hoàn trả gấp trăm lần!”

Hai người nằm trên mặt đất nghe thấy câu này toàn thân run rẩy.

“... Tốt xấu gì cũng là hai mạng người đền cho người! Thương điện chủ kết liễu đi!”

Một hắc y nhân khác co rúm lại thành một đồng, kêu khóc thành tiếng!

Dường như chỉ cầu được chết!

“Ta nói rồi... Khai ra kẻ chủ mưu! Các người mới được lựa chọn!” Thương Khung nói.

Hai người nặng nề thở dốc.

“Đại ca, việc này vốn dĩ không liên quan gì đến chúng ta! Chúng ta chỉ nhận tiền làm việc. Nay rơi vào cảnh sống không bằng chết, tiền tài đều không có, vì sao còn muốn che giấu giúp bọn họ...”

Gã hắc y nhân được kêu là đại ca vẻ mặt có mấy phần suy sút, tóc rối tung nhìn sao cũng thấy thê lương, nghĩ ngợi một chút...

“... Nhiệm vụ ám sát thất bại cũng không thể lộ tên người mưu...!” Giọng điệu vẫn còn kiên trì!

“Không nói phải không?” Thương Khung vẫn không nổi nóng, cười nhạt một tiếng. Ngón giữa nhẹ nhàng búng ra, tay phải hắc y nhân bịt lấy tay trái

kêu lên thảm thiết!

“Đại ca! Đại ca!” Hắc y nhân kêu nhị đệ bên cạnh vội vàng kêu lên. Rành rành nhìn thấy một bàn tay đại ca gãy đứt đến cổ, máu chảy đầm đìa rớt trên đất, vẫn còn giọt nhè nhẹ.

Diệp Thiện Thiện hoảng sợ lùi ra sau một bước. Ánh mắt Thương Khung quét qua, khóe miệng nhếch lên một nụ cười hời hợt.

“Sợ?”

Đừng mở mắt! Tim co rút từng cơn! Cả người bắt đầu lạnh buốt từ trong ra ngoài! Anh ta để cô xem một màn tàn nhẫn này? Rốt cuộc là vì cái gì?

“Lá gan nhỏ như vậy sao làm việc cho người ta được đây?” Giữ nụ cười, dời mắt khỏi gương mặt hoảng sợ của cô.

Tĩnh táo lại, ngược mắt lên, ôm ngực, ra sức an ủi mình. Đây chỉ là một câu nói rất bình thường, hoàn toàn không có ý nhắm vào mình! Không có tiếng lóng gì khó hiểu hết! Không cần tự mình dọa mình!

“Có nói không?” Thương Khung hình như đã mất kiên nhẫn, lạnh lùng hỏi.

“... Ta không...!” Thân hình đầy máu rên rỉ.

Thương Khung không chút do dự búng ngón giữa, lại là một tiếng kêu gào càng thảm thiết hơn... Cổ tay phải rớt ra, rớt ra rồi mà bàn tay phải vẫn còn nắm chặt đoạn cổ tay trái đã đứt. Diệp Thiện Thiện cố gắng áp chế bao tử nhộn nhạo khó chịu. Cuối cùng cũng hiểu, cái danh hung tàn, ác độc của Thương Khung do đâu mà có.

“Còn không chịu nói sao?” Ngón giữa Thương Khung khẽ nhúc nhích, liền nghe được hắc y nhân kêu to!

“Ta nói! Ta nói!”

Người nằm trong vũng máu đau đớn giãy dụa.

“Là Thanh Vân phái! Bọn họ là kẻ sau màn điều khiển!”

Ngón giữa của Thương Khung chững lại, nhúu chặt lông mày gõ gõ vào tay vịn. Chìm vào suy tư.

“Chưởng giáo Thanh Vân phái sao?” Nửa ngày, có vẻ nghĩ ngợi mở miệng.

“Người này cũng không lộ mặt thật cho người ta biết! ... Nhưng ta cam đoan, võ công của hắn xuất phát từ Thanh Vân!”

Thương Khung phất tay, mấy bạch y nhân tiến lên kéo hai người họ đi. Diệp Thiện Thiện chỉ nghe hai tiếng xương gãy răng rắc, liền thấy hai người giống như người chết bị tha ra ngoài.

Vậy là xong rồi sao? Ánh mắt kinh hoàng ngó nhìn Thương Khung.

“Thiện Thiện!” Thương Khung kề bên tai cô, “Muốn biết kết cục phản bội ta

ra sao không?” Kể chuyện bằng giọng điệu cực kỳ buốt giá.

Ngớ ngẩn há miệng, lại phát hiện cổ họng đắng ngắt phát không ra thanh âm.

Ánh mắt bất lực. Một người bị ném tới trước mặt Thương Khung. Dùng đôi tay đầy máu, bị lóc hết thịt chỉ còn trơ xương quơ quào lét tới, một bên lét một bên hồi hận cầu xin tha thứ.

“Chủ thượng! Thuộc hạ sai rồi! Thuộc hạ không nên vì tiền tài mỹ nữ dụ dỗ mà để lộ hành tung của chủ thượng! Chủ thượng! Cầu ngài tha cho thuộc hạ một mạng! Thuộc hạ nguyện làm trâu làm ngựa cả đời, van cầu ngài tha cho thuộc hạ một mạng!” Lét tới trước mặt Thương Khung, vậy mà lại dùng cái tay máu ấy chụp lấy đôi giày trắng của Thương Khung.

“Chỉ để lộ hành tung?” Thương Khung cũng không nổi bão giống như Diệp Thiện Thiện tưởng tượng, trái lại rất bình tĩnh hỏi lại. Cái kiểu bình tĩnh này càng làm cô thêm bất an.

“Thuộc hạ sai rồi! Thuộc hạ khai tất cả. Đều là do chương giáo Thanh Sơn phái xúi giục, nói muốn tìm bí đồ của chủ thượng! Thuộc hạ nhất thời hồ đồ... nhất thời bị mê hoặc. Thuộc hạ một lòng vì chủ thượng làm việc! Đều là Thanh Sơn phái ở giữa khiêu khích, thuộc hạ nhất thời không phát hiện ra, đi cùng phe với bọn họ. Cầu chủ thượng tha mạng! Cầu chủ thượng tha mạng!!”

“Tha mạng?” Không biết vì sao, Thương Khung vừa nói vừa nhìn Diệp Thiện Thiện! “Lúc trước làm sai có từng nghĩ đến chuyện xin tha?!” Nhìn khuôn mặt bị dọa sớm không còn chút máu của cô.

“Đầu óc thuộc hạ nhất thời hồ đồ... nhất thời hồ đồ...” Người nọ liên tục lặp lại, tóc không biết bị ai bứt một mảng lớn, gần như thấy được cả mạch máu trên da đầu.

“Cái đầu hồ đồ như vậy... còn cần nó làm cái gì?” Thương Khung một cước đá bay hắn! Giận dữ đứng dậy! Diệp Thiện Thiện hoảng hốt cứng đờ người, lại thụt lùi một bước.

Mắt hấn nhìn cô, lời thân thể cứng ngắc của cô lại bên cạnh, môi dán vào bên tai cô, ngang ngược thì thầm.

“Sợ sao?” Cô nhìn đầu người nọ vỡ toác thành từng mảnh như trái dưa hấu bể... Nháy mắt, cánh môi nứt nẻ! Trong đầu vang lên tiếng âm âm, giống như tàu hỏa đụng phải gì đó mà nổ... tinh thần có phần hoảng hốt.

Giọng nói không thật, như cách mấy lớp sương mù, “Đi lấy giày, ta ghét máu của những kẻ có ý đồ riêng...”

Có ý đồ? Kẻ phản bội? Nên sớm nhận ra anh ta muốn cô xem màn kịch này!

Anh ta cố ý! Anh ta... đang ám chỉ cô chính là kẻ kế tiếp mình căm ghét

sao? Tim dường như bị thít chặt đến đau nhức.

Theo thói quen tính đáp lại, xoay người... Loạng choạng đi được vài bước, một ngọn lửa nóng rực xộc vào tay chân, thân thể cô... yếu ớt ngã xuống... chỉ cảm thấy dường như cả người bỗng bênh bênh như một đám mây... từ từ giảm bớt sức nóng trong người... trước khi cô mất đi ý thức.

20. Chương 21: Đi Cùng

Cùng Thái Linh đi tắm suối nước nóng trở về phòng, giúp nhau lau khô mái

tóc dài ẩm ướt, sau đó gần như kiệt sức nằm rạp ra giường chớp mắt. Thái

Linh nghiêng người dựa vào gối hào hứng hỏi:

“Thiện Thiện! Thế nào? Cảm giác tắm rửa ở khúc suối đó không tệ đúng không?”

Mắt khép hờ, “ừm” một tiếng trong cổ họng như mèo kêu! Thật sự không tồi! Toàn thân từ đầu đến chân, kể cả lỗ chân lông đều thả lỏng.

“Thiện Thiện! Trong số các tỷ nữ, tỷ là đẹp nhất, nước da cũng đẹp! Đáng người càng khỏi nói! Làm tỷ nữ thật là đáng tiếc!” Thở dài! Tiếc nuôi dùm cô.

Diệp Thiện Thiện gục đầu, cô đâu chỉ làm tỷ nữ! Cô còn làm ăn trộm! Làm gián điệp! Làm 007! Hic hic.. Cô căn bản không phải cục đất. Từ lúc hôn mê ngã xuống đất tới giờ, đã hơn mười ngày cô chưa thấy mặt Thương Khung.

Hi vọng anh ta quên mất cô rồi. Như thế thì cô không cần ngày ngày nhìn sắc mặt anh ta, đề phòng nguy cơ có thể bị hù chết bất cứ lúc nào. Cảm giác hết ăn rồi ngủ mấy ngày nay... thật là quá đã!

“Tỷ có nghe muội nói không vậy?” Thái Linh nghiêng người kề mặt vào mặt Diệp Thiện Thiện, bắt mắt hỏi.

“Có!” Uể oải rên một tiếng.

Thái Linh mang theo bảy phần tò mò, ba phần thần bí hỏi: “... Có phải... chủ thượng đối với tỷ... có chút... đặc biệt...?”

Chân Diệp Thiện Thiện đột nhiên co giật một cái. Trong lòng mơ hồ phiền muộn, trong đầu nháng lên ... bàn tay vẫn còn nhúc nhích! Tưởng tượng nếu như cô trộm được đồ... tay của mình cũng bị đứt ra như thế... cái đầu biết đâu bị người nào đó đá mạnh một cái ... hại người ta đêm nào cũng gặp ác mộng, sợ hãi tỉnh giấc... lắc lư đầu! Cô không muốn! Cô không muốn!

Nhưng mà... trộm không được đồ, trúng độc mà chết là chuyện nhỏ, còn kéo thêm cái mạng của Hương Nhi nữa. Trời ơi! Cô phải làm sao đây? Làm sao đây?

Rốt cuộc là tấm bản đồ gì? Không chỉ mình Diễm tỷ muốn! Cả Thanh Vân phải cũng không từ thủ đoạn nào để có được nó.

“Ừ, đặc biệt...” Đặc biệt đến nỗi có lúc cô thắc mắc, có phải Thương Khung thích cô không? Cố tình chơi trò mèo vờn chuột đùa bỡn cô? A... quá điên cuồng!

“Đúng ha...” Thái Linh hình như lại hứng chí nữa rồi, “Tỷ coi, chủ thượng muốn tỷ làm tỷ nữ theo sát bên mình, cái này trước nay chưa hề có!” Theo sát một bên mới thuận tiện trông coi, hành hạ!

“Lúc dùng cơm thì tỷ còn cùng ăn...” Không phải cùng ăn! Mà là anh ta ăn tôi nhìn! Phải kêu là cùng nhìn! >_<... “còn=”” có=”” thể=”” thu=”” dọn=”” y=”” phục,=”” đồ=””> cho chủ thượng...” Chuyện này có phải tôi muốn làm đâu? Hâm mộ cái gì chứ?

“Lần này tỷ té xỉu, nghe nói chủ thượng rất nóng ruột! Còn ôm tỷ vào tấm điện của người nữa... càng thêm quý trọng tỷ đó. Thân mật chăm sóc...”

“Muội là người thứ mấy nghe được câu này?”

Diệp Thiện Thiện liếc mắt.

“... Hình như tất cả mọi người biết rồi muội mới biết...” Thái Linh nói càng lúc càng nhỏ. Nghĩ cô cũng biết mức độ chân thật của mớ tin bà tám này. Hai mắt Diệp Thiện Thiện đảo lên, trợn mắt nhìn chăm chăm nóc nhà! Còn nói cái gì mà tấm điện? Nếu thực sự nằm trên giường anh ta chỉ e tới giờ cô còn chưa tỉnh.

“Nhưng... chủ thượng kêu Liễu đại phu đến khám cho tỷ là thật đúng không? Trừ chủ thượng ra không ai có thể mời được Liễu đại phu.” Thái Linh cãi lại. Diệp Thiện Thiện nghĩ, còn không phải sợ cô chết như vậy quá dễ dàng cho cô sao? Khỏe lại rồi từ từ hành hạ tiếp! Đột nhiên một cơn rét lạnh ập tới...

“Kì lạ... vì sao Liễu đại phu nói tỷ trúng độc? Thiện Thiện, tóm lại tỷ trúng độc gì vậy?” Thái Linh ngó Diệp Thiện Thiện. Chỉ thấy cô run lập cập rúc vào chăn, trèm kín đầu, dường như rất lạnh, không buồn động đậy.

Đêm càng khuya, ánh trăng như nước. Một bóng người lên vào, ôm lấy người còn đang run rẩy trong chăn vào lòng, nhìn chân mày cô vẫn còn chau chặt, có vẻ trong mộng vẫn còn sợ hãi. Thương tiếc khe hôn lên môi cô, giọng nói trầm trầm khe khàng gọi “Thiện Thiện!”

Cô cau mày không thoải mái, dụi cổ mình vào cổ người vừa tới, tự giác tìm tư thế dễ chịu, miệng lầm bầm mấy tiếng ... lại tiếp tục ngủ!

Người đến không do dự, hai tay vững vàng ôm cô trước ngực, bóng người

lóa lên một cái đã biến mất trong màn đêm dày đặc.

Trong mơ hình như trở lại hồi nhỏ, bà ngoại đẩy nôi cho cô. Ngửi thấy mùi hương trong lành, dễ chịu, say sưa ngủ, nôi vẫn tiếp tục đong đưa...

Trở mình một cái lại rớt xuống đất... lơ mơ dụi mắt muốn dậy... Hơ? Nền nhà trải thảm lông hồi nào vậy? Đã thế... còn lắc lư không vững nữa? Nghi hoặc ngẩng đầu... đôi chân dài chắc khỏe rất quen mắt! Nhìn dọc một đường từ chân lên eo, lướt qua ngực rồi đến mặt... ngẩn người quỳ xuống choáng váng luôn!

“Thương ... ách ... chủ thượng?” Lấp ba lấp bắp nhưng không dám khẳng định?

“Sao thế? Mấy ngày không gặp trí nhớ giảm đi rồi sao?” Thương Khung tay cầm sách, cười như không cười cúi đầu nhìn cô.

Hóa ra cô không hoa mắt thật. Diệp Thiện Thiện cào cào tóc qua quýt rồi ngồi dậy. Căn cứ vào phán đoán và quan sát của cô, hiện tại chắc cô đang ngồi trong một cái xe ngựa chạy tốc hành. Xuyên qua khe hở trên rèm xe phát hiện, bên ngoài trời đã sáng. Tả hữu hộ pháp cưỡi ngựa theo hầu hai bên. Đây là... định đi đâu?

“Ậy ... cái này...” Liếc mắt nhìn Thương Khung, muốn thắc mắc lập tức chết ghen ngay mép. Thấy Thương Khung dời mắt từ sách sang mình, vội vàng sửa miệng: “... Hôm nay... khí trời rất đẹp, rất đẹp ... ha ha!”

Từ ngoài xe chui vào tiếng tả hộ pháp phá đám không khí, hại Diệp Thiện Thiện mới há miệng được một nửa đã bị gió lạnh thổi qua.

“Mới vừa rồi có bồ câu đưa tin, dự đoán thời tiết cuối ngày hôm nay sẽ có đông!”

“Đông?” Thương Khung buông sách, cau mày, có chút bức bối, “Đến Vân trang!”

“Vâng!” Tả hộ pháp thúc ngựa chạy trước.

Việc buôn bán của Vân Ân điện trải khắp Đại Kiền. Vân trang chỉ là một trong số đó, chuyên sản xuất tơ lụa. Chỉ đi thêm mấy canh giờ là tới.

Diệp Thiện Thiện thật thà ngồi trên ghế dài trong xe, hai tay quy quy củ củ đặt ngang người, ngồi nghiêm chỉnh, mặt mày ngơ ngác, trong lòng một mực suy nghĩ. Vì sao tỉnh dậy đã nằm trong xe ngựa của Thương Khung rồi? Nhớ được hai cánh tay dịu dàng ấm áp trong mộng tối qua... đó thực sự là mơ sao?

“Lại đây!” Thương Khung thấy bộ dạng mất hồn mất vía của cô không thể

chịu đựng thêm nữa. Rốt cuộc mở miệng.

Đợi Diệp Thiện Thiện đến gần, hấn duỗi đôi chân dài ra, tùy tiện gác lên ghế.

“Bóp!”

Một lúc sau...

“Không có sức sao?” Bất mãn đập rồi đánh.

Thêm một lúc nữa...

“Cô bắt mãn ta hả?” Tay nắm lại, nhúu mày trừng cô.

Bóp nhẹ không chịu, nặng cũng không chịu! Xem cô thành tượng gỗ không biết nóng giận à? Quá đáng! Tôi cũng biết nổi cáu à nha...

“Soạt”, đứng bật dậy. Mặt mày tức giận nhìn hấn. Trên mặt viết mấy chữ

“Tôi không bóp nữa! Anh thích tìm ai thì đi mà tìm!” Cùng lắm thì chết chứ gì, mười tám năm sau lại là một mỹ nữ thôi.

Làm cô còn nghĩ có thể đôi tay đêm qua là... lác đầu! Làm gì có khả năng?

Cái tên máu lạnh này làm sao lại có đôi tay dịu dàng như vậy được?!

Thương Khung nhìn cô chăm chăm... chậm rãi rút chân trên ghế về... động

tác thông thả nhưng áp lực kèm theo cực kỳ nặng nề... làm Diệp Thiện

Thiện có ý nghĩ thu lại kích động vừa rồi, tiếp tục bóp chân! Cô nhin.

“Thiện Thiện!” Cảm giác sau lưng có cơn gió lạnh thổi qua, “Đồng Hoàn của cô còn chưa giải được!”

Đúng há! Độc của cô chưa có giải! Đồ chưa có trộm! Mạng Hương Nhi còn chưa được cứu! Cho nên...

Thương Khung tà ác, thông thả nói.

“Xúc động là ma quỷ...”

Lúc này Diệp Thiện Thiện đã chẳng còn dũng khí hồi nãy nữa rồi. Câu đó là cô nói trong lúc vô tình. Ai dè anh ta không quên. Kì thật cô rất muốn nói với anh ta: anh... mới là ma quỷ.

Miệng mấp máy mấy lần... cuối cùng cũng không dám thốt ra tiếng.

“Bầm chủ thượng! Đã đến Vân trang!” Tiếng tả hộ pháp truyền vào.

Thương Khung đứng dậy, liếc nhìn Diệp Thiện Thiện còn đang dần ra, một tấm áo choàng phủ lên người cô.

“Mặc vào!”

Diệp Thiện Thiện ngó áo khoác trên người, hoàn toàn ngu luôn!

Mới vừa rồi anh ta...

Hôm nay mặt trời...

Mọc đằng tây à?...

21. Chương 22: Vân Trang

Tám mươi phần trăm dân số Đại kiện mặc vải vóc, tơ lụa đều xuất xứ từ đây.

Có thể nói là một trong những ông trùm tơ lụa, con số đếm được trên đầu ngón tay. Nhìn Vân trang người ta, từ ông chủ quản lý đến nô dịch quét dọn mà xem! Mặc quần áo phải dùng hai chữ: hoa lệ! Màu sắc hai chữ: diễm lệ! Con người: mỹ lệ! Đỏ, xanh lá, tím, xanh lam, từng dải từng dải: biển hoa!

Tóm lại là, không có ai mặc màu trắng hết! Liếc liếc đại BOSS Vân Ẩn đi bên cạnh. Tuy rằng trong muôn hồng ngàn tía lọt vào một màu trắng nhìn rất dễ thấy! Nhưng mà làm ơn đi... cô có cần phải mặc đồ trắng luôn không?

Nhìn sao cũng giống đi phúng viếng đám ma vậy.

Quy mô Vân trang tương đối lớn. Đương nhiên rồi! Tốc độ kiếm bạc cũng nhanh không kém. Từ khâu xe sợi, nhuộm màu cho ra thành phẩm vải vóc, đến khâu gia công vẽ họa tiết, nhuộm, thêu may thành y phục... hình thành một công trình “rồng”, nói vậy đây chính là “dây chuyền sản xuất” ở cổ đại trong truyền thuyết?

Thấy chướng mắt khom lưng cúi đầu lúi lúi tơ tằm mỏng như cánh ve, chất lượng tuyệt hảo từ dưới N tầng đáy ruộng ra... ý tứ rất rõ ràng... là chướng mắt tự tay chọn.

Kết quả đâu? Tên Thương Khung này một câu cũng không nói. Diệp Thiệu Thiệu đi sau lưng hắn, sờ đông sờ tây... màu đỏ rực rỡ, màu xanh lá đẹp dễ, màu vàng lộng lẫy, màu hồng dễ thương...đáng tiếc không thứ nào có duyên với cô hết... rớt nước mắt...

Thương Khung đột nhiên đứng lại. Diệp Thiệu Thiệu không để ý nhất thời đụng vào lưng hắn. Tức thời chung quanh không một tiếng động. Tinh thần mọi người đều tăng thêm hai mươi phần trăm đến đây chầu chực nhìn hót, không ai dám mảy may lơ đãng. Không rõ tiểu tỷ nữ xinh xắn này theo hầu ai, lại dám đụng vào ông chủ lớn? Mạng xấu quá!

“Xin lỗi, xin lỗi!” Theo thói quen mở miệng, sau đó xoa mũi. Ngoài dự đoán của mọi người, đại BOSS thế nhưng quay đầu liếc nàng một cái, vẻ mặt không có gì bất mãn. Một đám người liên can sưng sốt ngay tức khắc, sao lại...? Trước đây từng có tỷ nữ vô ý chạm vào ché áo, liền bị hắn phạt đòn. Mọi người đều lấy làm lạ.

Ánh mắt hắn quét đến một thứ... dừng lại! Chướng mắt mặt tươi cười nghênh đón.

“Ánh mắt chủ thượng thật uyên bác! Đây là hàng quý cất ruộng của Vân trang năm nay. Thiên ti này là tơ thuần chất do ve sầu tinh trăm năm trên

Tiên Độn sơn, mười năm mới nhả tơ một lần chế thành. Mấy ngày trước người của ta ở Hương quốc trả giá ua về, chỉ có mười thước. Đặc biệt dâng lên chủ thượng, nếu may thành áo thì đông ấm hè mát, có công hiệu thanh nhiệt giải độc. Đặc tính của nó là hấp thu linh khí trời đất. Nhẹ như cánh ve, trơn mềm sáng bóng. Còn có tác dụng dưỡng da! Là bảo vật trăm năm mới gặp được...”

“Có muốn không?” Không đợi ông chủ nói hết, Thương Khung quay đầu nhìn cô. Chẳng lẽ quần áo cấp cho cô không đủ mặc? Nhìn mặt cô thêm thường nãy giờ. Cảm mọi người đều rút xuống hết. Thứ đồ hiếm có này bao nhiêu người giành nhau đến bể đầu. Chẳng lẽ, cô tỳ nữ nhỏ này là bảo bối mới của chủ thượng?

Thực tế hai tai Diệp Thiện Thiện chẳng nghe được gì ráo. Đôi mắt to tròn còn đang hâm mộ lướt qua mớ vải xanh hồng vàng tím, hần đột nhiên quay đầu hỏi cô như lạc vào trong mây mù? Muốn gì?

Thương Khung mặc nhiên coi việc cô mờ mịt không trả lời là đồng ý. Kế đó phát tay áo ra hiệu cho chuông quần.

Sau đó, một đám nữ tì trên dưới phải trái vây quanh cô, lấy số đo may đồ.

“Nhìn một cái là biết ngay cô nương khí chất cao sang, mặc váy bằng thiên ti này đúng thật là đẹp tựa thiên tiên...” Chuông quần trở hết tài nịnh nọt, cho dù dưới con mắt của lão ta, nàng nhìn sao cũng giống tỳ nữ.

Khoan khoan! Ông ta mới vừa nói Thương Khung muốn lấy thiên ti may đồ cho cô? Ôi cha cha! Đứng từ xa nhìn gáy hần. Sao tự dưng hôm nay tốt bụng dữ vậy?

Cô mừng hớn hỏ hỏi: “Màu gì thế?”

“Cô nương! Là màu trắng, như tuyết vậy!”

Khuôn mặt vui sướng ngất ngây của Diệp Thiện Thiện cứng đờ... vì sao lại là... màu trắng?

Lúc này, Thương Khung quay lại nhìn cô, ánh mắt hai người trao đổi dưới cái nhìn của mọi người.

Diệp Thiện Thiện: đổi màu khác được không? Nịnh nọt!

Thương Khung: chỉ có màu trắng! Kiên quyết!

Cử chỉ này trong mắt mọi người biến thành “mắt đưa đi mày liếc lại”.

Gương mặt người nào cũng hiện ra hai chữ: ái muội!

Gió thổi báo cơn đông sắp tới. Gần nhá nhem tối, mây đen che kín bầu trời, thật tình lại nghĩ đến trận đông trước khi xuyên qua.

Lúc này có tiếng gõ cửa. Chuông quần tay cầm y phục, tươi cười bước vào.

Tuổi chừng hơn năm mươi, chỉ nhìn qua đã thấy được ông ta là một thương nhân rất tháo vát. Khuôn mặt tươi cười trông rất thoải mái nhưng cứ có cảm giác quai quái.

“Diệp cô nương, còn chưa nghỉ ngơi sao?”

“Chưa!” Diệp Thiện Thiện cũng lễ phép trả lời, “Vừa mới nhìn trời, hình như sắp mưa rồi!”

“Đúng thế! Sắp mưa đến nơi rồi! Trời mưa sẽ ẩm ướt, cô nương nên đóng cửa sổ để khỏi lạnh!” Chương quản đặt áo lên bàn, tử tế giúp cô đóng cửa.

“Buổi sáng chủ thượng cho cô nương tơ lụa, người trong trang gấp rút may. Đã xong rồi, lão đem đến để cô nương mặc thử.” Vén rèm lên.

“Mau vậy sao?” Diệp Thiện Thiện đưa mắt nhìn. Y phục tầng tầng lớp lớp đầy đủ xếp ngay ngắn trên bàn. Tuy cô mặc đồ trắng rồi, nhưng bộ đồ thiên ti màu trắng này vẫn khiến cô ham thích. Đó là thứ cảm nhận xuyên suốt về cái đẹp, vượt lên cả thị giác.

“Cô nương yên tâm! Vân trang nổi danh hiệu suất cao, kiểu dáng đẹp! Thủ công tinh xảo! Tuyệt đối dày công may nên! Bộ y phục này do các thợ may giỏi nhất của Vân trang làm ra, may không ngừng nghỉ suốt một buổi chiều. Tuyệt đối không có vấn đề về mặt thủ công đâu! Vả lại chủ thượng yêu cầu đơn giản, khéo léo nên hoa văn không nhiều lắm. Các thợ thêu trao đổi với nhau, chọn kiểu dáng cắt may thật đẹp... nhất định sẽ làm cô nương hài lòng...” Vừa nói vừa giữ bộ đồ trên bàn ra, nháy mắt tỏa ra ánh sáng êm dịu giống như ngọc trai.

Ngay đến Diệp Thiện Thiện là người ngoài nghề cũng phải công nhận, bộ y phục thiên ti này thật sự rất đẹp.

Diệp Thiện Thiện mặc đồ vào rồi, thấy chương quản giương mắt ngẩn tò te nhìn cô, nghi hoặc cúi đầu nhìn thử. Không lẽ cô mặc vào khó coi đến vậy? Nửa ngày, chương quản mới trở lại bình thường, đảo tròn mắt nói.

“Cô nương! Lão hủ thật sự nhìn nhầm rồi! Lúc mới gặp chỉ cảm thấy cô nương thanh tú dễ thương. Bây giờ mặc áo thiên ti vào, cô nương thật sự là tiên nữ hạ phàm!”

Có khoa trương quá không vậy? Tìm một cái gương đồng... nhìn người trong gương... thật lâu... cuối cùng cũng hiểu được câu nói vừa rồi!

Người đẹp vì lụa, tượng Phật dát vàng, nghĩ bụng, mình là người, đáng đáp bình thường, mặc bộ đồ không tầm thường lại biến thành “tiên” rồi?

Trong gương, đôi mắt hiếu kỳ nhìn gương mặt trứng ngỗng sáng rõ. Cái mũi thẳng xinh xắn ẩn nấp giữa hai hàng lông mày thon dài, cánh môi hồng xinh

tươi mọng nước khê mím. Tóc đen nhánh xõa sau lưng, có hai lọn buông phía trước, áo tơ trắng mềm mại dán vào cơ thể làm nước da càng thêm nõn nà trắng bóc. Thắt lưng buộc một dải lụa hiện rõ cái eo nhỏ nhắn không đủ một vòng tay. Khi di chuyển, tầng tầng lớp lớp vải lụa giữa hai ống tay áo, ống quần khẽ động theo, khiến người ta có cảm giác như mây trôi trên trời. Đặc biệt, hai ống tay áo và viền cổ áo còn thêu hoa mẫu đơn trắng, càng thêm thanh thoát xuất trần. Cả cô cũng bị mê hoặc, đây thực sự là mình sao? Tính cởi ra, chưởng quản lại nói thiền ti này có công dụng định thần dưỡng khí, thường xuyên mặc mới tốt, lại không cần giặt hàng ngày. Thấy ông ta có vẻ muốn nói lại thôi, miệng hết há ra rồi ngậm lại trông rất khó xử. Diệp Thiện Thiện hỏi: “Chưởng quản có gì cần giúp đỡ sao? Nếu giúp được tôi nhất định sẽ giúp!”

Mặt chưởng quản giãn ra, “Cô nương trời sinh thông minh tốt bụng! Đúng là có một việc muốn làm phiền cô nương...”

Diệp Thiện Thiện hào khí ngút trời, “Đại chưởng quản cứ nói! Chỉ cần tôi có thể làm được!”

“Là thế này... ta có một đứa con gái, tuy không xinh đẹp như cô nương nhưng cũng có chút nhan sắc!” chưởng quản tức tối “Nhưng mấy ngày trước đã bị người bắt đi. Lão truy tìm khắp nơi. Là bị bọn buôn người bắt cóc!” Diệp Thiện Thiện nghe xong phẫn nộ, đập bàn “Đáng giận hết sức, đáng giận hết sức!”

“Đúng vậy... mấy ngày nay ta nóng ruột vô cùng! Khổ nỗi bọn chúng thân hình cường tráng, võ công lại cao cường. Lão chỉ có một đứa con gái này, không còn cách nào khác muốn nhờ cô nương nói vài lời với chủ thượng... có được hay không...”

“Àch...” Diệp Thiện Thiện vốn định nói được nhưng nghĩ lại... do dự nói, “Chưởng quản, tôi thật sự muốn giúp ông nhưng... ông cũng biết, tôi chỉ là tỳ nữ... nói không có sức nặng...” dùng ngón tay ước lượng, ngón trỏ và ngón cái gần như không tách rời... “... Hay là ông tự mình nói với chủ thượng đi?...”

Chưởng quản vốn có chút mừng rỡ, nghe câu này, đôi mắt già nua ứa lệ, quỳ xuống, “Lão hủ há có thể làm phiền chủ thượng được sao? Lão chỉ biết cầu xin cô nương! Cô nương tâm địa bồ tát, lão nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp, cầu xin cô nương cứu con gái lão...”

Diệp Thiện Thiện hoảng hồn, vội vã đỡ ông ta dậy... tổn thọ mất! Làm sao dám để ông lão ngần này tuổi rồi quỳ trước mình chứ?

Ôi, đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ! Nhìn vẻ mặt nóng ruột vì con gái, sao cô không hiểu chứ?

“Không bằng... tôi... nói với chủ thượng xem thế nào? Được hay không, tôi cũng không dám hứa chắc!”

Chưởng quân cảm động rút nước mắt, “Chỉ cần cô nương mở miệng, chuyện này chắc không thành vấn đề...” Trong lòng lão nghĩ, chủ thượng đến y phục trân quý như vậy cũng cấp cho người, phân lượng đâu phải người chỉ hoa tay múa chân một chút?

Diệp Thiện Thiện bưng chén trà sâm đi tới gian phòng “chuyên biệt” của Thương Khung.

Không khí cực kỳ quỷ dị. Diệp Thiện Thiện vừa đi vừa ngó, vì sao không thấy bạch y nhân như hình với bóng đâu? Tới trước cửa phòng, bốn bề vắng lặng, ánh sáng lơ mơ. Không hiểu sao, đoạn phim kinh dị cùng đi xem với bạn học lúc trước hiện ra trong đầu... tự động thăng cấp mình lên làm nữ diễn viên chính.

... Cô đẩy cánh cửa đen ngòm ra, tiếp đó nhìn thấy một xác chết... những người áo trắng chung quanh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn cô chằm chằm, hai khóe mắt đột nhiên chảy máu... thông thả há miệng nhai thịt người, chất lỏng đỏ tươi mặc sức tuôn ra bên mép... xác chết máu thịt bấy nhầy đang nằm ngẩng đầu nhìn cô cười quái dị... đột nhiên khuôn mặt thay đổi, biến thành mặt của Thương Khung.

Một bàn tay vỗ lên vai cô. Diệp Thiện Thiện hét lên một tiếng “á”, mặt mày trắng bệch giật mình từ trong tưởng tượng tỉnh lại. Nhìn thấy khuôn mặt giật mình của hữu hộ pháp, hiển nhiên là hắn cũng bị tiếng hét của cô hù dọa.

“Diệp cô nương, người đến làm gì?” Hữu hộ pháp ngạc nhiên mở miệng hỏi. Lúc này cửa mở, tả hộ pháp từ trong đi ra. Liếc mắt nhìn cô, sắc mặt càng lúc càng xấu.

“Chủ thượng kêu người vào!”

“Vâng!” Diệp Thiện Thiện vội vàng cúi đầu đi vào phòng, không muốn giải thích về tiếng la thất thường của mình vừa rồi... sợ bị bạch y nhân vạn kiếm xuyên tim... mà chết...

“Khoan đã!” Diệp Thiện Thiện vừa đặt chân trái qua ngưỡng cửa, quay đầu, thấy tả hộ pháp cầm kiếm lạnh lùng chìa vào lưng cô.

“Chỉ cần chủ thượng có gì bất ổn...” Trường kiếm “soạt” một tiếng, lộ ra nửa tắc, trong ánh sáng mờ mờ lóe lên u ám, “Cẩn thận cái đầu của người!”

“Biết rồi, biết rồi!” Cô vừa thấy kiếm bàn chân đã nhũn ra... sát khí của cao

thủ quá mạnh mẽ...

Dè dặt xoay người đóng cửa, giật mình phát hiện ngoài cửa không còn thấy bóng dáng hai người đâu nữa. Thật là, đến không hình, đi không bóng. Len lén vỗ ngực, nghĩ lại câu tả hộ pháp vừa nói. Hắn nói chủ thượng có gì không ổn sẽ lấy đầu mình? Ngớ người...

Câu này... không phải nói ngược chứ?

22. Chương 23: Đánh Mất Nụ Hôn

Bưng trà sâm vào trong phòng. Thấy Thương Khung chỉ mặc một bộ đồ lót trắng mỏng tanh ngồi ở mép giường.

“Chủ thượng! Có muốn uống một chén trà sâm không? Mùi vị rất ngon...”

Diệp Thiện Thiện bày ra bộ mặt vô hại, cười nịnh nọt hỏi. Nhìn anh ta chờ ra không phản ứng, đành phải đặt trà lên bàn, rót vào chén bưng lại gần.

“Cô uống thử rồi à?” Thương Khung cầm chén, nhìn cô chăm chăm, mở miệng.

“... Tôi sợ chính lửa không tới, nên ném thử chút xiu.” Nghĩ đến tạt ưạ sạch sẽ của anh ta, vội vàng nhấn mạnh “Chỉ ném có một chút xiu thôi!” hơi hồi hận vừa nãy lắm mồm.

Thương Khung nhìn cô, ánh mắt có phần nóng bỏng. Cô bị nhìn đến độ chân tay luống cuống, muốn nổi gai ốc.

Hồi lâu, một hơi uống sạch, đưa chén trà không lại cho cô.

Nhận lấy chén vừa định quay đi, cánh tay bị một sức mạnh dữ dội tóm lấy, nhào vào ngực người nào đó. Đối diện với ánh mắt đặc biệt phóng túng khác thường của Thương Khung đêm nay.

“Cái đó... hay là để tôi rót cho anh chén khác?” Diệp Thiện Thiện nhấp nháy mắt, hoảng hốt nói. Cử động sát rạt kì quặc này, cô thực sự không quen.

“Nhìn ta!” Cứng rắn ra lệnh, cánh tay càng siết chặt cô vào ngực.

Như thế này thật kì cục quá nha. Anh ta ngồi cạnh mép giường, mà cô thì bị bắt ngồi giữa hai chân anh ta.

Cái chén không trong tay lăn xuống đất, cô muốn cúi người nhặt, khổ nỗi eo bị anh ta giữ chặt cứng.

“Chủ thượng!” Diệp Thiện Thiện muốn khóc, cô làm sao giờ?

“Kêu tên ta!” Ánh mắt Thương Khung lóe lên tia sáng lạ lùng.

“Ơ?!!” Diệp Thiện Thiện ngẩn người.

“Kêu!” Giọng điệu vừa ra lệnh vừa có phần gấp gáp, cánh tay càng ôm chặt

hơn.

“Thương... Khung...” Diệp Thiện Thiện bị hấn ôm đến khó chịu. Được rồi!

Kêu một tiếng cũng không mất miếng thịt nào. Chỉ là không biết kêu rồi có bị ăn đòn không nữa?

Kêu tên húy của chủ thượng, đánh bốn mươi gậy! Trong đầu lại vang lên giọng nói lạnh như băng của tả hộ pháp, vội vàng chống tay lên hai vai Thương Khung, người nhích lùi ra sau. Nghĩ đến ăn đòn, cách xa một chút vẫn tốt hơn.

Thương Khung hoàn toàn không cho cô cơ hội trốn, cánh tay khê đè xuống, cô đã bị bắt ngồi trên đùi phải hấn.

Cảm giác ấm áp dưới thân làm dây thần kinh nào đó của Diệp Thiện Thiện động dậy... trai đơn gái chiếc... ở chung một phòng... mấy chữ lửa gần rơm không ngừng chớp nháng trong đầu... hoảng sợ muốn bật dậy.

“Đừng nhúc nhích!” Ánh mắt cảnh cáo. Ép cô nhìn mình, khiến cô không lợi dụng được sơ hở nào.

Khoảng cách gần như thế, thậm chí ngửi được hơi thở của đối phương, hai mắt giao nhau. Thiện Thiện nhìn thấy rõ ràng trong mắt anh ta sự tổn thương vì cô trốn tránh, đôi mắt sâu thẳm tựa như trẻ nhỏ đang cầu xin. Đáy lòng Diệp Thiện Thiện đột nhiên dâng lên xúc động khó hiểu, muốn bảo vệ, quý trọng anh ta. Nhưng vì sao? Rõ ràng cao cao tại thượng, đối với người yếu ớt như cô mà nói, sao anh ta có thể cầu xin cô được?

Thình lình, ánh mắt biến đổi, trở nên nghi ngờ, sợ hãi. Cơ thể đồng thời căng cứng, khấn trương... đang thắc mắc... hấn ra sức ép cô vào ngực, hai người cùng ôm lấy cổ nhau.

Ngay lúc đó, tiếng sấm xé rách bầu trời, âm âm vọng tới, làm lỗ tai cô ù ù. Đột nhiên cô nghĩ tới một việc... lần đó trong hầm ngầm...

“Điện chủ Vân Ẩn điện Thương Khung lại sợ bị sét đánh?” Ha ha, thắc mắc trong lòng Diệp Thiện Thiện đều sáng tỏ hết. Ông trời cũng còn công bằng, cho dù là cao thủ mạnh tới đâu chẳng nữa cũng có nhược điểm.

Thay đổi suy nghĩ, hào phóng vỗ vỗ lưng hấn, “Chủ thượng, không cần sợ sét đánh. Tôi có tuyệt chiêu trị bệnh sợ sét đánh nha!”

...!

Tiếng sấm đã đi xa dần, song Diệp Thiện Thiện vẫn còn ngồi trên đùi Thương Khung, hùng tâm tráng chí. Miệng không ngừng giảng giải phim truyền hình Thần điêu hiệp lữ của Kim Dung.

Lòng đầy cảm phần nắm chặt bàn tay, kể chuyện Dương Khang cha Dương

Quá cầu kết tà ma, quên nước quên cha, vong ân phụ nghĩa.

“Dương Khang tuy mặt đẹp như ngọc nhưng lòng dạ lang sói, quả thực là một tên đại ma đầu, giết người như ngóe. Không có chuyện ác gì không làm, cực kỳ đáng ghét!”

“Ma đầu là sao?” Thương Khung vẫn ôm người trong lòng, mở miệng thắc mắc.

Đội mắt long lanh của Diệp Thiện Thiện trong đêm tối sáng lên, đặc biệt hấp dẫn. Cặp môi đỏ mọng, hàm răng trắng bóc, hại người nào đó ánh mắt đột ngột tối lại.

“Ma đầu là... tên cầm đầu tà giáo! Sát nhân, nham hiểm, khát máu!” Mím mím môi, cúi đầu ngẫm nghĩ xem diễn tả thế nào mới chính xác.

“Còn nữa, thủ đoạn tàn khốc! Không nói chính nghĩa! Không có nhân tính! Người gặp người sợ! Heo thấy là chạy... tóm lại một câu: là một tên đại ác ôn, dâm dăng, vô sỉ, khát máu, dê hèn...” Nói xong hải lòng ngược lên, nhìn mặt Thương Khung đã đen hết nửa. Lúc này mới lấp bắp nghĩ tới... người nào đó rất giống với hình dung về đại ma đầu...

“Ặc... cái này...” Dè dặt thu hồi bàn tay “cả gan làm loạn” đang vỗ trên vai Thương Khung lại.

Như ngồi trên đồng lửa, lúc này mới phát hiện sấm đã đi từ lâu, Thương Khung đã tà ác trở lại.

“...Vừa rồi, thật tình, không phải tôi nói anh...” Nói xong cắn lưỡi mình một cái. Mày ngu quá! Không phải càn giấu đầu hở đuôi à?

“Dâm dăng vô sỉ...?” Chậm rãi nhả từng chữ một.

Nghe xong đầu cúi thấp xuống.

“Đó là chỉ ma đầu... ma đầu...”

“Ta là ... ma đầu? Hử?” Trong khi nói, tay trái đã giữ đằng sau cái cổ mảnh khảnh của cô, ngăn cản cô tránh né, để phần thân trên của cô ngã ra sau.

“Không có!” Diệp Thiện Thiện đối diện với khuôn mặt kẻ sát, căng thẳng đan mười ngón tay vào nhau.

Bất ngờ thấy tay phải hấn đùa bốn dải nơ thắt quanh eo của mình... quá mức mờ ám... vội vàng nín lại.

“Không có! Tôi, tôi nói bừa thôi...”

Thương Khung vẫn không ngăn cản, nhìn cô vụng về giằng dải lụa trong tay hấn.

Áo thiên ti này thực sự là trơn “tốt” ghê...

Vốn dĩ thắt rất kỹ, thế mà vô duyên vô cớ tự động mở ra. Thắt lưng tuột

xuống không hề gì, điều nguy hiểm là y phục này quá trơn tuột... lúc không cần rút lại rút, tuột xuống người cô... bày ra hết trơn! Diệp Thiện Thiện khóc không ra nước mắt.

“Muốn dụ dỗ ta?” Mắt Thương Khung nhìn đường cong lưng linh bên dưới lớp áo một cách khó hiểu.

Ba chân bốn cẳng kéo áo lên che người, vội vàng trừng đôi mắt hạnh, hai tay xua loạn hốt hoảng phủ nhận.

“Không có... không có dụ dỗ anh...” y phục giữ trong tay trơn trượt, lại tuột xuống, gấp gáp đến nỗi nước mắt ứa ra... sao lại thế này?

Ác ma cười càng xấu xa.

“Dù sao cô cũng nói ta là ma đầu rồi...” Mắt Thương Khung kề sát gương mặt lã chã sắp khóc của cô, khoe miệng khê cười mang theo mấy phần đùa nghịch, vài phần yêu chiều.

“... Không dám dâng, vô sỉ hình như không giống ta...” Nói xong ngậm lấy cánh môi mà từ lâu hắn đã mơ tưởng, hung hăng tàn phá một phen.

Cảm giác mềm mại, non mịn, thơm tho làm Thương Khung không dần được “công thành đoạt đất”... mãnh liệt, điên cuồng tựa hồ muốn nuốt cô vào bụng... vì sao môi lưỡi nàng lại mềm mại đến thế... cô lùi một bước, hắn lại tiến một phen... mãi đến lúc không còn đường lùi. Cuối cùng nước bọt giao hòa...

Nước mắt Diệp Thiện Thiện lấp lánh... vì sao không cắn... vì sao...

Khoe môi ngậm ý cười lại giầy vò cánh môi cô, nuốt lấy sự mềm mại của cô... bàn tay đặt sau cổ trượt xuống... chậm rãi di chuyển...

Cô biết, cô không dám cắn là vì... cô sợ anh ta...

“Chủ thượng... ư, ưm...” Lời sắp nói trực tiếp bị Thương Khung nuốt luôn! Lại một hồi thật lâu...

“...ưm, ưm...” Trời, môi bị cắn đau quá!

Thương Khung chậm chạp rời khỏi đôi môi mọng bị hắn cắn mút đến sưng đỏ... tay móc một thứ... gian tà liếc nhìn cô.

“Cái gì đây?”

Diệp Thiện Thiện mặt đỏ tim đập, tỉnh hồn nhìn món đồ trong tay hắn... đầu lập tức như bị tạt nước lạnh... đó là ống ngọc Diễm tỷ đưa cô.

Bởi vì lần trước đeo nó ở thắt lưng bị Thương Khung nhìn thấy, để phòng ngừa, cô đeo trước ngực, bên trong áo.

“Cái này... chỉ là... quà... bạn bè tặng...!” Diệp Thiện Thiện chớp mắt, ánh mắt dao động.

“Vậy sao?” Ngón tay thon dài của Thương Khung vuốt nhẹ lên ống ngọc, cảm nhận hơi ấm nồng nàn của Diệp Thiện Thiện vẫn còn lưu trên đó, lạnh đạm hỏi.

“Ừ...” Run rẩy hoảng sợ nhìn Thương Khung nghịch ống ngọc trong tay. Mỗi lần thấy đầu ngón tay hần chạm vào lá trúc là một lần toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh, kết quả lại nhích ra. Lặp đi lặp lại mấy lần như thế, Diệp Thiện Thiện lơ mơ có cảm giác tuyệt vọng, nghĩ... rốt cuộc anh ta phát hiện rồi hay chưa?

“Không cho phép đeo trước ngực!” Ngón tay Thương Khung búng nhẹ lên ống ngọc, cuối cùng cũng kết thúc màn ngược đãi tâm lý “tàn ác vô nhân đạo” đó.

“Sẽ không... không đeo nữa...” Diệp Thiện Thiện giống như được đặc xá cầm lại ống ngọc, thở phào... may quá, may quá!

“Chủ thượng... có chuyện này...” Cuối cùng cũng nhớ tới mục đích mình tới đây.

“...Tôi nghe chương quản Vân trang nói...” Len lén ngược mắt nhìn ánh mắt có vẻ lạnh lùng của anh ta, “... con gái ông ấy mấy ngày trước bị bọn buôn người bắt đi...” hấp tấp nhấn mạnh, “... ông ấy chỉ có một đứa con gái, tuổi già đau lòng vì mất con thật tội nghiệp...”

Ách, thất vọng phát hiện, chiêu tranh thủ đồng tình đối với anh ta hình như không có tác dụng.

“...Nói gì thì cũng là thủ hạ của chủ thượng! Đám người đó thực sự là không để chủ thượng vào mắt rồi...” Cố làm ra vẻ căm phẫn bất bình nói, quả nhiên thấy sắc mặt Thương Khung khê biến.

Diệp Thiện Thiện hoan hỉ mặc niệm... chiêu khích tướng tuyệt hảo!

“Cô vì lý do này mới đi tìm ta...?” Thương Khung lạnh mặt.

....

Im lặng thừa nhận...

“Được lắm!” giọng điệu âm trầm, tỏa ra tâm tình hết sức bức dọc của chủ nhân.

Lạnh tới cánh tay cô luôn...

Linh cảm chẳng lành!

“Gần đây cô quả thực quá rảnh rồi!”

“...” Rõ ràng đang nói chuyện chương quản mà? Nhảy sang cô hỏi nào vậy? Chuyển biến bất ngờ này làm cô ngớ ngẩn.

Khụ... nói chuyện gì đừng nói với người ác! Quẩn chuyện gì đừng quẩn chuyện rồi hơi... tác giả nào đó lướt qua... theo sau là trứng thối, dếp dút, chén bể bay đầy trời...

23. Chương 24: Lạnh Nhặt

Diệp Thiện Thiện cuối cùng cũng hiểu, hôm đó Thương Khung nói câu

“Gần đây cô quả thực quá rảnh rồi!” là có “thâm” ý trong đó.

Quá rảnh! Rảnh đến nỗi đi quẩn chuyện rồi hơi của người ta? Cô thở dài, cảm thấy bản thân quá thất bại.

Ngày thứ hai, gục đầu ủ rũ không biết nói thế nào với chương quản... ông ta lại mặt mày hớn hờ đặc biệt cảm ơn cô, nói con gái đã được tìm về, sau đó dẫn con đi tạ ơn Thương Khung. Để cô đứng nguyên tại chỗ ngẩn tò te.

Lúc thấy mặt con gái chương quản, đoàn người của Thương Khung đã khởi hành đến khách sạn Vân Ân! Mà con của chương quản lại ngồi trong xe Thương Khung, còn cô bị đuổi ra ngồi xe khác... >_<>

Nhớ chương quản có nói con gái ông ta cũng có chút nhan sắc. Ôi trời! Ông ta thực tình quá khiêm tốn rồi, đâu phải là “có chút” thôi đâu? Trông xinh đẹp một cách cổ điển như vậy, chẳng trách bị bọn buôn người nhắm trúng. Đến khách sạn, cô bị tổng quản nơi này sai phái làm việc. Đã mấy ngày không nhìn thấy anh ta! Được thôi! Cô một chút cũng không muốn thừa nhận, kì thật cô hơi hơi nhớ anh ta. Thế nhưng, nụ hôn ngày đó, mỗi lần nhớ đến lại khiến tim cô đập dồn... vì sao lại hôn cô? Chắc chỉ là xúc động thôi!

Diệp Thiện Thiện ngồi cạnh giếng ra sức giặt đồ, cô không muốn nghĩ nhiều... cũng không nghĩ ra lí do tốt đẹp gì để giải thích cho nụ hôn kia. Vì sao sau đó anh ta lại tức giận? Diệp Thiện Thiện không hiểu nổi! Người gì đâu mà vui buồn bất chợt! Không hầu hạ hấn cô càng vui vẻ dễ chịu.

Nhưng chỉ có trong lòng thoải mái thôi! Diệp Thiện Thiện cười khổ. Từ lúc đến khách sạn Vân Ân, cô phải ở cùng với đám nha hoàn ở đây. Ngày nào cũng làm không xong việc. Nhớ lại lúc trước chỉ cần hầu hạ một mình Thương Khung, thật khỏe! Mà bây giờ cô sáng sớm thật sớm đã phải dậy, giặt từng đồng từng đồng quần áo. Đột nhiên rất nhớ, cực kỳ nhớ, cái máy giặt ở nhà...

Nước giếng đầu thu rất lạnh. Giặt quá lâu, bàn tay tê cứng! So sánh, ở Vân Ân điện giặt quần áo cho Thương Khung dễ chịu hơn nhiều! Suối nước nóng thiên nhiên, càng giặt thì da dẻ càng dưỡng ẩm. Huống hồ quần áo của anh ta may bằng thứ vải trơn láng, lại không bẩn, cho vào nước vò vò mấy lần là được. Nhưng đồng quần áo ở khách sạn này... lại than thở... cô thật tình

không muốn oán hận đâu...

Vết ố vàng trên bộ đồ trắng trong tay cô sao càng lúc càng đỏ? Diệp Thiện Thiện kinh ngạc kéo lên nhìn... là máu... giở tay phải lên... nhìn một mảng da tay lớn đã tróc ra đang chảy máu... cô lại trơ ra không có cảm giác! Vội vả thả cái áo vào nước, dùng để nhiễm trùng mới được! Đứng dậy mức nước lạnh sát trùng tay.

“Khục!” tiếng người truyền tới. Diệp Thiện Thiện lật đật quay đầu nhìn. Là một nha hoàn tên Thu Đồng, tay ôm một đồng đồ lớn, quăng vào đồng đồ dơ vốn đã cao ngất...

“Tổng quản kêu người giặt sạch đồng đồ này!” Vẻ mặt có chút bất mãn, giống như bắt quả tang ai kia làm biếng. Diệp Thiện Thiện vội vàng đáp lại. “Đồng đồ này hôm nay nhất định phải giặt xong, đừng tưởng người là tỳ nữ bên cạnh chủ thượng mà định làm biếng! Bọn ta còn làm nhiều việc hơn! Người giặt không xong cũng đừng mong người khác giúp người!” Nói xong hếch cằm bước đi.

Diệp Thiện Thiện ngấm khuôn mặt người nào đó trong nước, rầu rĩ nghĩ bụng: mặt tôi nhìn rất dễ ăn hiếp sao? Vì sao lại như thế? Nóng tính một chút có tốt hơn không? Tính tình hiền lành một chút cũng sai sao?

Thu Đồng nói bọn họ rất bận. Nhưng vì cái gì mỗi lần chỉ có một mình cô mệt muốn chết! Có lần tình cờ nghe được, vài tỳ nữ sau lưng cô cười vui sướng khi người gặp họa, nói cô lợi dụng sắc đẹp để làm tỳ nữ của chủ thượng, hôm nay thất sủng bị chủ thượng vứt đi! Cái gì với cái gì chứ? Áo nào nghĩ, sự tình hình như không phải vậy mà?

Lại ngồi xuống ghế, tay vùi vào trong nước giếng lạnh băng, lấy một món đồ tiếp tục giặt. Nghĩ đến Thương Khung mấy ngày nay lãnh đạm, trong lòng mờ mịt không thể nói nên lời, có cái gì đó chua chát.

Trời tối rồi, cuối cùng cũng giặt sạch đồng đồ cao như ngọn núi nhỏ, Diệp Thiện Thiện lê hai cái chân tê rần trở về phòng, hai tay vẫn còn run run. Bao tử cả một buổi tối chưa ăn gì quất lại, kêu rột rột. Sấn lại dưới ngọn đèn nhìn bàn tay vốn nhỏ nhắn mướt mát, qua một buổi đã ứ nước sưng phù. Một mảng da lớn tróc ra, bọt nước chi chít đã bắt đầu vỡ ra... bắt đầu cảm thấy nóng rát, đau nhức. Diệp Thiện Thiện cắn môi, mặt trắng bệch, định tìm một miếng vải quấn lại.

“Diệp Thiện Thiện, người ở đâu? Ta tìm người khắp nơi biết không?” Thu Đồng hét chói tai.

“Ở đây, ta định tìm mấy thứ...” Tay Diệp Thiện Thiện đã mở túi đồ được

nửa chừng.

“Trời ạ! Tối nay, từ trên xuống dưới khách sạn Vân Ân đều lo chiêu đãi, vì chủ thượng tẩy trần, bận tối mắt tối mũi! Người lại dám trốn ở đây!” Về mặt Thu Đồng không thể tin nổi. “Người còn lèo nhèo cái gì? Tiền thính không có người rót rượu, tổng quản kêu người đi lên! Lẹ lên!” Giương nạnh múa vuốt, hoàn toàn không để cô nói.

Diệp Thiện Thiện dứt khoát không quán vãi nữa, theo cô ta đi, dần xuống buồn bực trong lòng. Cô không cần phải tính toán với một nha hoàn. Nghĩ đến có thể gặp được người nào đó, không hiểu sao có chút căng thẳng. Khẽ tự xỉ vả mình, liếm liếm đôi môi khô nẻ, thuận tiện khôi phục lại hô hấp có chút bất ổn.

Đâu phải chưa từng gặp mặt, khẩn trương gì chứ? Tự hỏi mình. Kế đó lại tự đáp: chỉ mới mấy ngày không gặp, đột nhiên hơi khó chịu... giống như là...

Trong sảnh, tiếng người huyên náo, lần chiêu đãi này đa phần mọi người đều muốn chiêm ngưỡng phong thái của điện chủ Vân Ân điện. Dù sao, cơ hội cao thủ thần bí Thương Khung lộ diện rất hiếm. Lúc mới bắt đầu vào chỗ ngồi, mọi người khá thận trọng, chỉ sợ làm ra chuyện gì xúc phạm đến kiêng kỵ của Thương Khung, về sau tất cả đều buông lỏng.

Thương Khung ôm mỹ nhân ngồi ở vị trí chủ tọa, lập tức tình ý dạt dào, bản thân hoàn toàn thả lỏng. Tự nhiên người hầu đều giảm bớt áp lực.

Diệp Thiện Thiện theo cửa hông đi vào tiền thính, lòng bàn tay cầm bầu rượu đau nhức, gắng nhịn đau rót đầy rượu ấy người trong đám đông huyên náo. Kế đó chui vào một góc xéo, không xa không gần nhìn Thương Khung.

Cô đột nhiên nhớ tới thầy giáo Trương! Thầy giáo bị các bạn học đồn đãi là có quan hệ tình cảm mờ ám với cô, cũng đặc biệt thích mặc đồ trắng. Trong mắt cô, đàn ông mặc đồ trắng rất lịch sự, rất tao nhã! Giống như thầy giáo Trương. Nhưng Thương Khung toàn thân cũng mặc tuyền một màu trắng, vì sao lại thấy ngông cuồng, hoang dã như thế? Chói mắt như thế? Đôi chân dài chỉ tùy tiện buông xuống cũng khiến người ta cảm giác tiêu sái, thích ứng với mọi hoàn cảnh. Tỷ lệ thân - eo hoàn mỹ, mỗi một động tác đều phối hợp nhịp nhàng, nụ cười nhàn nhạt nơi khóe miệng như đã khắc sâu vào trong tim cô xóa không được... ngón tay thon dài lướt qua mái tóc đen, làm cô nghĩ tới một câu: tay anh lùa qua mái tóc đen của em. Thứ cảm giác này tựa hồ hấp dẫn sâu sắc.

Mà Thương Khung, ngực ôm giai nhân, khóe miệng khe khẽ cong lên, đầu

ngón tay lướt qua tóc giai nhân, làm bộ vuốt ve nhưng ánh mắt lại tập trung vào một góc nào đó. Ánh mắt hắn tối lại, có chút tức giận. Từ lúc nàng tiến vào là hắn đã chú ý tới. Vài ngày không gặp, mặt quả trứng hồng hào mấy ngày trước lúc này trông tái xanh lại gầy yếu. Đứng chờ đợi ra đó, ánh mắt hoàn toàn không giống thường ngày. Chẳng lẽ nàng không phát hiện đằng sau có một cái móng heo đáng chết sao? Rốt cuộc nàng đang nghĩ gì?

Nhìn người đẹp trong lòng Thương Khung, Diệp Thiện Thiện buồn bã nhận ra. Đó là con gái của chưởng quầy tên là Hạ Hà, đang then thùng mỉm cười ngồi trong lòng hắn. Nhìn xứng đôi như thế, trai tài gái sắc! Thở dài, rời mắt đi. Lúc trước cứ nghĩ anh ta có tật sạch sẽ, coi khinh nữ sắc! Xem ra không phải...

Lòng đau xót chờ đợi, vành mắt sưng lên khó chịu. Vừa định xoay lưng bỏ đi, một bàn tay tóm chặt lấy cái eo nhỏ nhắn của cô.

“Con tỳ nữ này sao ta chưa thấy bao giờ? Nhìn thật là đáng yêu làm sao!” Nhìn thấy đôi mắt to đong đầy giọt nước trong vắt lúc Diệp Thiện Thiện quay người, tán thưởng.

“Người của ai rồi?” Người kia hỏi, tay không chịu buông ra.

“Đủ rồi! Thôi quản sự, nhà ngươi không phải có một người rồi sao? Nhanh như vậy đã muốn nạp thiếp rồi sao?” Bên cạnh có người giễu cợt.

“Tên gì?” Thôi quản sự giữ Diệp Thiện Thiện, mặc kệ người nọ chế giễu, chỉ nhìn cô chăm chăm.

“Bỏ ra!” Yếu ớt, vô lực phun ra mấy chữ! Vốn muốn xách bầu rượu đập lên đầu hắn, nhưng nghĩ nghĩ rồi vẫn không dám. Hiện giờ cô thê thảm lắm rồi, không muốn lại thảm càng thêm thảm.

“Nói cho ta biết!” Gã này dường như hỏi không ra tên sẽ không chịu ngừng.

“Ha, Thôi quản sự là cái giống si tình thế à?” Bên phải có người lớn tiếng chế nhạo, “Khỏi phải nói, cũng thật có mắt, tỳ nữ này nhìn thật non...” Nói xong vươn tay định nhéo mặt Diệp Thiện Thiện, bị cái tên Thôi quản sự cản lại.

“Ngươi thô lỗ quá, không thấy nàng ta bị ngươi dọa sao?” Thôi quản sự duỗi tay nắm lấy bàn tay mềm của Diệp Thiện Thiện. Cô đau quá kêu khê một tiếng, vừa gấp vừa giận vội vàng rút tay ra, bàn tay đau đến nỗi co rút lại.

“Tật xấu lại tái phát rồi phải không?” Tổng quản bước qua, bất mãn nói thầm. Thôi quản sự nghe xong rút tay lại, “Đùa cho vui ấy mà, tổng quản đừng hiểu lầm!”

“Còn không mau đi rót rượu cho chủ thượng!” Tổng quản liếc Diệp Thiện

Thiện tay đang bưng cầm, ra đầu nhìn về chỗ Thương Khung. Theo ánh mắt của tổng quản, đối diện với một đôi mắt âm u tối tăm, tim đột nhiên đập mạnh.

Cô đầu rút cổ vào trong mai rùa, ôm bầu rượu bước tới. Trong lòng lo sợ bất an.

Thấy cô dè dặt bước vào trong tầm mắt của hắn, lúc này mới chậm rãi thả lỏng nội tâm nóng nảy bức tức. Thông thả đặt chén rỗng trong tay xuống bàn.

Diệp Thiện Thiện áp chế bàn tay run rẩy, cắn môi rớt đầy, Thương Khung uống cạn. Buông chén, nhìn tay nàng. Bàn tay cầm bầu càng lúc càng không nghe lời, run dữ dội hơn. Lần nữa rớt đầy, Thương Khung lại uống cạn. Đến lần thứ ba, rút cuộc có người nhìn không nổi nữa. Hạ Hà phát giác ánh mắt Thương Khung và động tác của Diệp Thiện Thiện khác thường! Thở thè lên tiếng:

“Để ta làm đi!” Nói xong vòng tay qua bàn muốn giành lấy bình rượu trong tay cô. Ai dè chén canh trên bàn bị ống tay áo nàng ta vướng phải, canh nóng tạt ra ngoài thiếu điều văng đến người Hạ Hà. Diệp Thiện Thiện theo bản năng vươn tay giữ chén, kết quả canh tạt hết lên mu bàn tay của cô. Vết thương càng nặng thêm, đau đớn kêu thành tiếng, bầu rượu trong tay rơi xuống đất. Một tiếng vỡ giòn tan... văng ướn hết người cô... Nháy mắt! Toàn bộ tiếng huyền não âm ỉ im bật, ánh mắt mọi người đều tập trung lại một chỗ.

24. Chương 25: Bị Thương

“Ái da!” Hạ Hà cầm ống tay áo hơi ướt sợ hãi kêu lên, trong lúc mọi người chung quanh đều lặng ngắt như tờ đặc biệt chói tai. “Chủ thượng, tay áo người ta ướt hết rồi!” Nùng nịu oán trách với Thương Khung. Ánh mắt người sau chậm rãi nhìn Diệp Thiện Thiện.

Cổ nhin đau, im lặng ngồi xổm xuống nhặt mảnh bình vỡ, mồ hôi rịn ra trên chóp mũi.

Tổng quản chạy qua, từ đằng xa đã trách mắng Diệp Thiện Thiện: “Làm cái gì vậy? Sao lại bắt cần như thế? Aiz, tay chân người thật là vụng về!” Nói xong quay qua khom lưng với Thương Khung và Hạ Hà, cười lấy lòng,

“Chủ thượng, Hạ cô nương không sợ hãi chứ? Ta tìm người khác hầu rượu...”

Đang lạnh lùng trầm mặc, Thương Khung đột nhiên mở miệng.

“Đi ra!” Giọng nói cay nghiệt lạnh lẽo dị thường! Làm mấy câu sau của tổng quản lập tức ghen lại trong bụng, dè dặt ngược mắt nhìn, phát hiện câu này của chủ thượng là nhắm vào Diệp Thiện Thiện đang thu dọn mảnh vỡ.

Diệp Thiện Thiện đang nhặt mảnh cuối cùng, tay run lên! Ngón tay bị mảnh

vỡ dâm thật mạnh, máu tươi lập tức tuôn ra đầu ngón tay, nhỏ giọt xuống đất. Cảm giác nơi nào đó trong lòng liên tục, liên tục đè nén cuối cùng đã vỡ ra. Cổ họng bị hủy hoại nghiêm trọng, gào thét, xộc thẳng lên mắt làm cô có cảm giác không thể nào chịu đựng thêm được nữa.

“Vâng vâng...” Tổng quản vội vàng đáp ứng, thúc giục cô vẫn còn đang ngật ngốc không cựa cựa ở đó, “Đầu ra đó làm gì? Còn không mau đi? Đi mau đi mau!” Kế đó nhìn khách mời bên dưới, “Không có gì! Mọi người tiếp tục ăn uống đi, chỉ là tỳ nữ không cẩn thận làm bể bầu rượu! Không có gì, không có gì...” Người bên dưới nghe xong, lúc này mới từ từ ồn ào trở lại, dời mắt đi, sôi nổi khôi phục lại cảnh tượng ồn ào ban nãy.

Thương Khung cầm lấy bầu rượu trống trơn, khéo mắt tìm kiếm cô, trước khi quay người rời đi đánh rơi một giọt nước trong suốt. Đuổi theo bóng dáng người nào đó bị thương, bầu rượu trong tay nháy mắt nứt ra nhưng không vỡ.

Có quắp trong một góc tối tăm, nước mắt Diệp Thiện Thiện rơi đầy mặt...
Vì cái gì mà khóc?

Vì đau, nương ánh trăng nhìn bàn tay phải của mình đã biến dạng. Lòng bàn tay sưng đau, mu bàn tay đỏ phồng lên, ngón tay chảy máu.

Nước mắt lặng lẽ chảy không ngừng, tay của cô sắp tàn phế rồi!

Nhưng vì sao tim đau như vậy? Đau vì vết thương? Hay vì tủi thân?

Mất ngủ nước, nhớ tới phim truyền hình bi kịch sến lúc tám giờ của Đài Loan, Hồng Kông... không nói gì! Hôm nay hình như mình cũng ném thử một mẻ. Trầm trọng cỡ nào? Kỳ thật cũng không tính là bi kịch! Cô không phải nữ nhân vật chính diễm đam đáng yêu bị vứt bỏ, anh ta cũng chẳng phải nam nhân vật chính dịu dàng đa tình, có mới nới cũ. Người anh ta ôm càng không tính là kẻ thứ ba không hiểu chuyện khéo chọc cho người khác nổi khùng. Anh ta chính là địa chủ đại gian đại ác của xã hội cũ. Mà cô là tỳ nữ của anh ta. Địa chủ gian ác áp bức tỳ nữ! Còn háo sắc hôn cô! Sau đó lại áp bức cô lao động! Cô phải làm sao bây giờ? Nước mắt nhỏ giọt trên đất, cố gắng mở đôi mắt vừa sưng vừa đỏ, nhìn chăm chăm xuống nền nhà. Quyết định rồi! Cô muốn trộm đồ, làm anh ta đau lòng. Sau đó trốn đi thật xa, tìm đến một nơi không bao giờ gặp lại anh ta nữa... bắt đầu... cuộc sống mới... nước mắt tiếp tục tí tách rơi.

Nghẹn ngào lẳng lặng tự nói với mình: “Diệp Thiện Thiện, mày từ một quốc gia văn minh xuyên qua đến đây!”

Nghẹn ngào...

“Có tự tôn...” (không bao gồm tình huống đặc biệt)

Nghẹn ngào... khịt mũi.

“Rất tự cường!” (ngoại trừ tình huống đặc biệt)

Nghẹn ngào...

“Là người có tư tưởng...” (trừ lúc đầu óc trống rỗng)

Nghẹn ngào N lần...

Kéo tay áo lau nước trên mặt, chảy không ngừng y như trời mưa.

Hối hận, vô lực vùi đầu vào giữa hai đầu gối, tiếp tục nức nở.

Giặt đồ cả một ngày, quá mệt mỏi! Nước mắt còn đọng trên mặt, vừa khóc vừa ngủ thiếp đi. Trong góc tường lạnh lẽo, giống như một con thú nhỏ cuộn tròn lại, chỉ biết tự mình ủ ấm đôi tay... ánh trăng chiếu rọi trên người cô... cái bóng cô đơn trải dài...

Tiếc là cô ngủ say, không nhìn thấy tiết mục “ám sát” đang diễn ra trong tiền sảnh.

Yến tiệc chiêu đãi vốn nhộn nhịp, bị mấy tên sát thủ đột nhiên xuất hiện gây nên một màn gió tanh mưa máu! Mấy dãy bàn phía dưới, người nào người nấy run rẩy bầy, nhìn đồng liêu phút trước còn nâng ly chèn chén, nháy mắt một cái đã thành xác chết nằm trước mặt mình... có người sợ đến nổi tè ra quần, còn không thì nhào đầu xuống gầm bàn... làm trò hề!

Chỉ thấy bóng tả hữu hộ pháp như con thoi xẹt qua xẹt lại giữa đám hắc y nhân... thỉnh thoảng lại có tên hộc máu mất mạng. Một tên hắc y nhân trong bọn tinh mắt, chớp lấy Hạ Hà đang run rẩy nấp một bên làm con tin.

“Thương Khung, không phải người rất thương nữ nhân này sao? Dem bản đồ ra đổi! Bằng không ta khiến ả đầu một nơi mình một nẻo!” Tên hắc y nhân kẻ thanh đao sáng loáng lên cái cổ trắng ngần của Hạ Hà. Thân mình Hạ Hà run lên, muốn khóc thành tiếng.

“Chủ thượng... cứu, cứu ta...”

Thương Khung ngồi nguyên trước bàn như cũ, tao nhã vuốt ve bầu rượu trong tay, dường như cả ánh mắt cũng keo kiệt không muốn cho...

Hạ Hà đau đớn thét lên, khóc to cầu xin tha mạng. Hiên nhiên, thanh đao kia đã cứa vào cổ nàng ta.

“Không đưa sao?” Hắc y nhân tàn nhẫn nói, “Vậy ta tống ả về châu trời!”

Nói xong muốn cắt cổ.

Chỉ thấy Thương Khung làm một động tác là thông dong đứng dậy. Tên hắc

y nhân ngăn người, tiếp đó đột nhiên đánh rớt cương đao, dường như phát điên hai tay tự siết cổ mình, hai mắt chảy máu, há to miệng kêu gào, tình trạng hình như đau đớn không chịu nổi.

“Ai phái người đến?” Thương Khung lãnh đạm mở miệng.

Mắt hắc y nhân đỏ phừng: “...Ta ... không... nói cho... người... biết...” Nói xong đau quá lăn lộn bò xoài trên đất.

Hạ Hà vọt qua người hắc y nhân không hiểu vì sao ngã xuống, khẽ kêu một tiếng chủ thượng muốn nhào vào lòng hắn, bị ánh mắt điều hòa lạnh như băng của Thương Khung nhìn chằm chằm đến nỗi mặt hoa biến sắc. Không cam lòng lại tiến thêm hai bước, mới rồi rõ ràng chủ thượng đau lòng mà cứu ả. Còn chưa đụng đến chéo áo Thương Khung, một sức mạnh vô phương tránh né ập vào mặt, đánh cho ả mắt nổ đom đóm, hôn mê bất tỉnh. Trước khi mê man vẫn không dám tin, sức mạnh đó từ Thương Khung, là hắn phát ngón tay bắn ra.

Giải quyết sạch sẽ đám sát thủ còn sót lại, tả hữu hộ pháp quay trở lại sau lưng Thương Khung, mau chóng bám theo như hình với bóng.

Nhìn hắc y nhân trên mặt đất bắt đầu thổ huyết, Thương Khung nhíu mày: “Còn không chịu khai?”

“... Là Thanh Sơn phái...” Nói chưa xong, tâm tình đột nhiên trở nên ác liệt, ngón giữa khẽ búng, hắc y nhân chết ngay tại chỗ! Thanh Sơn phái! Khóe miệng hắn cong lên tàn nhẫn. Bỏ qua nhiều lần, hắn đã niệm tình cũ, nhưng bọn chúng thì sao?

Quét mắt qua đám “bộ hạ” đang run rẩy bên tường.

“Gian tể ở khách sạn Vân Ẩn đã tìm ra chưa?”

“Bẩm chủ thượng! Đã tìm được rồi!” Nói xong, hai bạch y hộ vệ lôi một gã nam nhân từ ngoài vào. Người này mặt trắng như tờ giấy, thì ra lại là người vừa nãy tóm lấy Diệp Thiện Thiện, Thôi quán sự.

Mắt Thương Khung híp lại một nửa, “Là người?” Đột nhiên cười nham hiểm, “Lá gan lớn lắm?”

Vươn tay thộp cổ áo gã, ánh mắt như dao lạnh buốt thấu xương nhìn chòng chọc, khớp hàm Thôi quán sự phát ra tiếng “cạp cạp”. Thương Khung hơi nghiêng người kề sát tai Thôi quán sự, dùng giọng nói chỉ tên này mới nghe thấy được, lạnh lùng hỏi.

“Người dùng tay nào chạm vào nàng?” Thôi quán sự ngờ vực không rõ, miệng run run nói không ra tiếng, hắn... có ý gì?

“Tay này?” Vừa mới nói, Thôi quán sự đã hét lên thê thảm, tay trái gãy lìa.

“Còn tay này?” Bỗng nhiên, tiếng thét thứ hai so với tiếng thứ nhất còn thảm hơn, thống khổ thảm thiết. Đám người chưa có tề ra quần đàng xa đều không ai may mắn thoát khỏi.

Thu hồi ánh mắt! Có vẻ không có hứng thú, tùy tiện phát tay một cái. Tiếng hét của Thôi quân sự cũng lập tức đình chỉ. Mọi người kinh hồn táng đảm co cụm lại một góc, mặt người nào người nấy không còn chút máu. Hai tay Thôi quân sự gãy lìa, giờ phút này giống như miếng thịt bị quăng xuống đất... hiển nhiên đã tắt thở chết rồi.

“Quần gia!” Tổng quân tức thì mềm nhũn cả người, dùng hai tay bò đến trước mặt Thương Khung.

“Có, có...”

“Lần này thanh lí môn hộ, đã quấy rầy hứng thú của các người rồi!” Nghe xong tổng quân và mọi người càng run dữ dội.

“Không, không có!” Mặt tổng quân cười còn khó coi hơn khóc.

Mọi người đằng sau tổng quân phụ họa, nhất trí lắc đầu.

“Vậy sao?”

“Vâng, vâng..” Tổng quân vội vàng gật đầu.

Mọi người đều gật.

“Hữu hộ pháp!” Thương Khung phân phó, “Còn sống... thưởng mỗi người trăm lượng...”

“...vàng!” Hắc còn chưa nói hết.

Một lúc lâu sau... đầu óc tổng quân và mọi người mới xoay chuyển... tức thì từ sầu thành vui... một trăm lượng vàng??? Rất nhiều, rất nhiều tiền... thân mình đang run rẩy quên mất run, toàn bộ hóa đá!

Đợi khi tỉnh táo lại đã không còn thấy bóng dáng chủ thượng Thương Khung đâu nữa.

Một bóng người đứng sững dưới ánh trăng, yên lặng nhìn nhân nhi nằm co quắp trong góc tường, ngủ mà nước mắt vẫn còn vương đầy mặt. Ánh mắt thoáng đau lòng, thương tiếc, không nở... một chút gì đó giống như dịu dàng, nhanh đến nỗi ma quỷ cũng tưởng mình hoa mắt, cẩn thận nhìn lần nữa thì đã bình thường trở lại.

Dường như đã chịu uất ức rất lớn, trong mộng vẫn không quên nức nở.

Chầm chậm ôm nàng vào lòng, cầm lấy cổ tay mảnh khảnh, nhìn hai bàn tay tội nghiệp của nàng... lâu thật lâu, môi nhẹ nhàng hôn lên.

Đau đớn rên rỉ đứt quãng “ư, ư”, còn có chút không thoải mái, khẽ hít hơi,

làm hấn nhúu mày lại.

Nếu không phải sự tình lần này có phần nguy hiểm, hấn căn bản sẽ không xa lánh nàng ngay khi đến khách sạn, để mặc nàng rời khỏi người hấn. Thử nghĩ nếu thanh đao đó đặt lên cổ nàng, hấn sẽ làm gì? Mày chau càn chặt! Không có nếu như! Cho dù có một ngày... Hấn thề! Hấn tuyệt đối không để người kia chết dễ dàng được! Tuyệt đối không!

Về mặt đậm mặt cúi đầu nhìn nàng, nhìn khuôn mặt ngủ say ngây thơ đơn thuần như trẻ nhỏ của nàng, áp sát vào người hấn tìm hơi ấm, kế đó khe khẽ cọ cọ, vùi đầu vào hõm vai hấn, làm khoe miệng hấn cong lên. Vòng tay ôm lấy đầu nàng vỗ về, vuốt ve mái tóc rối. Nhìn hốc mắt sưng đỏ thì thầm thở dài.

“Thiện Thiện!”

25. Chương 26: Tỉnh Lại

Cơ thể lúc nóng lúc lạnh, đầu như bị rót thủy ngân chìm xuống, mí mắt nặng tựa ngàn cân. Từ trong ra ngoài đều không thoải mái, hai tay tê dại, đau như bị kim châm.

Trong mơ hồ, nghe tiếng người nói chuyện.

“Cô nương vốn đã trúng kịch độc, tuy rằng độc chưa phát tác nhưng thân

mình yếu ớt. Hàn khí nhân đó xâm nhập vào người qua vết thương nơi tay, dẫn đến tình trạng sốt cao, lại thêm tâm hỏa quá mạnh, ý chí kháng bệnh

bạc nhược. Nếu khuya nay vẫn không hạ sốt, tổn thương não là chuyện nhỏ... chỉ sợ...” Nói đến đây, có lẽ nhìn thấy sắc mặt không tốt của người nào đó mà câm miệng lại.

...

“Nghe nói Triệu đại phu mới ăn mừng có quý tử?” Thương Khung băng quơ hỏi, làm đại phu đỏ mặt mồ hôi lạnh toàn thân.

“Vâng!”

“Ngày mai...” Thương Khung lạnh lùng, “Ta muốn nhìn thấy nàng tỉnh lại... có nghe rõ không?”

“Rõ... Rõ rồi!” Đầu lưỡi Triệu đại phu rụt lại, trả lời. Ý tứ của Thương Khung rất rõ ràng, cứu không được, hỉ sự của lão sẽ biến thành tang sự.

Từ lâu đã nghe chủ thượng Vân Ẩn điện tính tình lãnh khốc, tàn nhẫn, không có tình người... bất quá... Triệu đại phu một bên lau mồ hôi lạnh, một bên quan sát bệnh tình. Âm thầm khẩn, hi vọng bệnh tình của cô nương trên giường sẽ không trở quá nặng.

Đầu óc mơ hồ lại ngủ thiếp đi... Không biết qua bao lâu, nước nóng đang nghét rớt vô miệng làm cô cau mày... né tránh... ngậm chặt hàm răng lại. “Cái gì đó” dịu dàng lại yêu chiều, say đắm tấn công môi cô, ngang ngược cạy răng cô ra. Vừa vận thứ nước nóng đang ngắt đó lại chảy vô miệng cô lần nữa, làm cô thống khổ “hức hức” nước nở khóc. Đường như hiểu được cô rất đau đớn, “nó” vẫn chưa rời đi mà tìm kiếm chiếc lưỡi mềm của cô, mút lấy tất tậ vị đắng còn sót lại trong miệng cô. Vị đắng nhạt dần, cô mới thẹn thứa giãn lỏng mày ra.

“Nó” rời đi, khó mà che giấu được cảm giác mất mát, chưa thỏa mãn tận đáy lòng. Một lát, “nó” lại dán lên, cô nhảy nhót thích thú, muốn ôn lại cảm giác kì diệu ban nãy, kết quả lại bị thứ nước đắng kia lần nữa dập tắt. Cô bắt đầu trốn “nó”, mỗi lần “nó” tìm được chỗ cái lưỡi hồng hồng của cô ẩn nấp, đều thương tiếc liếm mút đùa nghịch, mãi đến khi cô lảng lảng bay bổng. Hết đến lại đi, vòng đi vòng lại như thế, đến một lúc, cô quen với loại cảm giác trước khổ sau ngọt ngào đó. Trong tiềm thức cảm thấy “nó” lại muốn đi rồi, liền vụng về dùng lưỡi non mềm khê liếm “nó”, đáp trả “nó”, mời “nó” ở lại... kinh ngạc phát hiện, “nó” càng nồng nhiệt, càng ngọt ngào hơn hồi nãy.

Bỗng nhiên, cũng không biết đã bao lâu, hơi tỉnh. Ý thức được bàn tay đau, đầu khô nóng khó chịu, hé đôi môi khô nẻ rên rỉ một tiếng. Một bàn tay to mát lạnh phủ lên trán cô, làm cô dễ chịu, cơ hồ muốn vùi cả đầu vào lòng bàn tay mát lạnh đó. Cảm nhận bàn tay ấy nhẹ nhàng vuốt ve trên đầu, chỗ đau nơi tay không biết vì sao mát lạnh, đau đớn giảm bớt, yên ổn chìm vào giấc ngủ.

Ánh nắng rọi vào mặt. Diệp Thiện Thiện từ từ mở mắt, một khung cảnh ấm áp lọt vào tầm mắt... tự nhiên quay đầu, nhìn thấy Thương Khung ngồi xếp bằng dưới ánh mặt trời, ánh nắng ấm áp bao quanh, nháy mắt khiến cô có cảm giác ngỡ ngàng.

Từ trước tới nay chưa từng có cảm giác gần gũi như lúc này, cảm giác không hề có khoảng cách, cảm giác cuộc sống tốt đẹp như thế.

Đường như phát hiện được ánh mắt của cô, đôi mắt đen thẳm đột nhiên mở ra, đối diện với ánh mắt của cô.

Diệp Thiện Thiện không nói một lời, dời tầm mắt. Thấy tay phải còn bị hấn nắm trong tay, hết sức khó chịu rút ra. Thương Khung chỉ nhìn cô, không có ngăn cản.

“Đỡ hơn chưa?” Hấn nhàn nhạt hỏi.

“Rồi!” Giây dựa ngồi dậy, im lặng nhìn bàn tay đang để giữa hai đùi, phát hiện miệng vết thương đã liền rồi.

Thương Khung duỗi đôi chân thon dài này giờ vẫn ngồi xếp bằng tĩnh tọa ra, thả lỏng, vô ý chạm vào cô. Cô lập tức nhích tới mép giường, kể đó cúi đầu trầm mặc.

“Nàng...?” Thương Khung hơi nhú mày, thò tay định cầm lấy bàn chân cô chỉ cách hần trong gang tấc. Diệp Thiện Thiện rút lại nhưng vẫn chậm một bước, bị Thương Khung giữ trong lòng bàn tay. Tỉ mỉ nhìn chân ngọc trong tay, ngón chân xinh xắn hơi cong cong, long lanh trong suốt, màu hồng nhàn nhạt.

Diệp Thiện Thiện cắn môi, muốn rút chân về. Có điều tuy hần không dùng sức vẫn nắm chân cô rất chặt, không cho cô dễ dàng trốn thoát.

“Nàng tức giận?” Thương Khung có vẻ hiểu ra, đưa mắt nhìn gương mặt viết rành rành hai chữ “khó chịu” của cô.

“Không có!” Diệp Thiện Thiện cúi đầu phủ nhận.

Thương Khung ngờ vực nhìn cô, nửa ngày, buông lỏng tay ra. Vừa được tự do, Diệp Thiện Thiện lập tức hấp tấp xoay người xuống giường. Mới chạm xuống đất đã cảm thấy hai chân rũ ra, bị một cánh tay ôm lấy kịp thời, lưng cô liền áp sát vào thân người ấm nóng.

“Còn nói là không giận!” Đỉnh đầu vang lên giọng nói tà mị của Thương Khung, khoe môi hần khê cong lên, “Vì sao lại chạy?”

Diệp Thiện Thiện ngậm miệng không muốn trả lời.

“Nói chuyện!” Thương Khung dán sát vào vành tai châu tròn ngọc sáng của cô, khê hỏi. Hơi thở của hần làm cô nhảy cảm co vai trái lại.

Đổi lại là trước đây, cô đã hết sức lo sợ, không dám trái lệnh anh ta. Nhưng hôm nay cảm thấy không thể tin nổi, chẳng lẽ nói con người ta sau khi bệnh dậy, lá gan cũng lớn hơn? Có điều hôm nay Thương Khung cũng rất kì quái. Cô im lặng mà anh ta không nổi bão? Không nói cô không nghe lời, kêu người đánh cô ba mươi roi?

“Không nói?” Thương Khung ôm cô, tay phải đặt dưới ngực cô rục rịch, làm cô hoảng hồn thò tay muốn đẩy bàn tay to đang muốn “làm bậy” của hần ra. Không hề báo trước, hần ngậm lấy vành tai trái cô, khê cắn, đùa nghịch nó. Kích thích mờ ám, nóng bỏng như vậy khiến cô run rẩy toàn thân nhưng vẫn cắn môi kiên trì không nói.

“Cầu xin ta, ta tha cho nàng!” Môi Thương Khung dờ xuống cổ cô, cảm giác tê dại ở những nơi anh ta chạm tới lan khắp toàn thân, chân không ngớt

run rẩy. Cô cắn môi dưới tới trắng bệch, vì sao muốn cô cầu xin? Cô không có sai.

Cô không hiểu, ngày hôm qua còn lạnh lùng quát cô “Đi ra!”, bây giờ lại đùa giỡn bức bách cô thế này? Không lẽ cô sốt cao quá, đột nhiên biến thành người gặp người thích, hoa gặp hoa nở rồi?

Đầu óc còn đang nghĩ ngợi lung tung, bàn tay to nãy giờ vẫn còn quanh quẩn một chỗ đột nhiên trườn lên, công thành đoạt đất. Hại cô trợn mắt thở hổn hển sợ hãi, vội vàng cúi đầu lúi cái tay đang nằm trên ngực trái mình ra. Hắn như đoán được hành động của cô, tay trái nhanh chóng giữ cổ tay gầy yếu muốn rục rịch của cô, nhẹ nhàng kéo ra, tay phải chậm rãi, nhẹ nhàng xoa nắn.

Bàn tay cách lớp áo mỏng manh xoa nắn nơi đầy đặn nõn nà của cô. Chỗ mẫn cảm vì bị đụng vào mà nổi lên làm hắn nhin không được than thầm. Vừa xấu hổ vừa giận dữ không chịu được, tư thế này... cô ra sức giãy dụa, Thương Khung tựa hồ đã nhìn thấu cử động này của cô từ trước. Tay phải tìm đỉnh be bé kia nhẹ nhàng vân vê. Tức thì một cơn tê dại từ nơi đó lan tỏa khắp toàn thân, làm mọi cử động vùng vẫy của cô đều hóa thành hư ảo, xụi lơ thành một đồng.

“Không giãy nữa sao? Hả?” Giọng nói mang theo đùa bỡn, hỏi. Động tác trên tay lúc nặng lúc chậm, lúc chặt lúc lỏng, bức Diệp Thiện Thiện rên khe thành tiếng... sau đó lại xấu hổ, phần nộ cắn chặt cánh môi, môi dưới gần như bị cô cắn nát.

“Xin ta!” Giọng điệu Thương Khung tràn ngập mê hoặc. Thấy mặt cô vẫn như cũ không chịu tỏ ra yếu thế, tay đột nhiên chui vào cổ áo. Ngay giây phút bàn tay to nóng bỏng đó chụp lên nơi mịn màng mềm mại của cô, ý chí chống cự ngưng tụ từ nãy giờ của Diệp Thiện Thiện cuối cùng cũng sụp đổ, ảo não khóc nức nở.

“...Đừng...” Nước mắt yếu ớt chảy ra, hai mắt như phủ sương mù... yếu đuối thế này càng khiến cô khó chịu, cảm thấy không chịu đựng nổi bản thân.

“Chịu cầu xin chưa?” Thương Khung nhìn thấy nước mắt và cánh môi bị cắn đỏ thẫm của cô, tức khắc dập vọng chinh phục ban đầu cũng không còn.

“... Xin...” Nghẹn ngào lặp lại, “... Xin anh...” Nhìn nước mắt cô liên tiếp chảy xuống gương mặt xinh đẹp, xuống đôi môi đỏ chói mắt, Thương Khung đột nhiên buồn bực kéo người cô, hung hăng hôn môi cô, mút lấy cái miệng còn thoang thoảng mùi máu tươi của cô.

Cảm giác quen thuộc của “nó” trong mộng giờ lại tái hiện, làm cô thắc mắc...

Nụ hôn này còn mang theo trừng phạt, cơ hồ muốn đẩy cô vào bóng tối.

Trong đầu cô vang lên một tiếng nói yếu ớt: tôi cũng đã cầu xin anh rồi, rốt cuộc anh muốn thế nào đây?

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi. Nam tuần tú nữ xinh đẹp, cùng mặc áo trắng, ôm nhau, hôn nhau. Tuy nữ tử luôn luôn giãy dụa làm quang cảnh có phần không hài hòa song động tác của nam nhân rất nhanh chóng, áp chế không một dấu vết càng lộ rõ tình cảm mãnh liệt điên cuồng. Mặc dù tâm tư của đương sự không như quan sát, nhưng thực tế lọt vào mắt rõ ràng

là một bức tranh ái muội, ấm áp như thế, đẹp mắt như thế, duy mỹ như thế... dường như cần phải như vậy... không có tận cùng.

26. Chương 27: Tiểu Bạch

Cô vẫn là tỷ nữ của hắn! Nhưng cảm giác không giống như trước kia nữa, lại không nói được không giống chỗ nào. Tóm lại, giống như là, chủ nhân vô lương hành hạ thú cưng nào đó đột nhiên đối tốt với thú cưng hắn lên. So sánh này làm cô tự phỉ nhổ bản thân hết mức, sao lại so sánh mình với thú cưng chứ? Đầu óc nhất định cháy rồi.

Lúc này cô đang ở trong phòng hắn, sắp xếp quần áo. Một bên thu dọn, một bên gõ đầu mình.

“Đau đầu?” Tiếng người nào đó vang lên sau lưng.

Diệp Thiện Thiện quay đầu, thấy Thương Khung đứng ngay cửa, áo trắng phát phối, hai mắt sáng ngời nhìn cô.

“Không có!” Diệp Thiện Thiện hấp tấp cười ha ha, làm bộ ngược nhìn trần nhà, “Tôi đang sửa lại đầu tóc, rối dữ quá!” Nói xong, mau chóng quờ tay cào tóc hai ba cái qua quýt. Bệnh đã lành rồi, cô không muốn phải uống thuốc ở cổ đại này nữa. Đáng ghét khó chịu vô cùng.

Kể đó liếc trộm Thương Khung, may quá, không có triệu chứng nổi cơn.

Rầu rĩ nghĩ, cho dù có một ngày anh ta biến thành anh chàng ngây thơ dịu dàng không gì sánh được thì sao? Âm ảnh tâm lý của cô vẫn còn nguyên không tiêu tan được.

Thấy hắn nhắc đôi chân dài mảnh mẽ thông thả đi tới chỗ cô, cô hơi căng thẳng, hai bước cũng thành một bước lùi về sau. Thương Khung đột nhiên dừng lại, cô cũng cẩn thận dè dặt dừng bước.

Thương Khung nhíu đôi mày kiếm, vì sao nàng cứ lùi lại như thế? Từ lần đó... về sau, chỉ cần hắn lại gần nàng trong vòng hai bước chân, nàng giống hệt một con thỏ sợ hãi... cứ chỉ như vậy làm hắn rất khó chịu. Thỏ? Nghĩ ra

điều gì, khoe miệng hân nở nụ cười nhàn nhạt.

“Vốn định đưa nó cho nàng... xem ra nàng không cần...” giả bộ lấy làm tiếc, nói.

Đưa cái gì? Trong lòng đang thấp thỏm bất an, Diệp Thiện Thiện nghe nói liền nhìn hân... Thật lâu, cô phát hiện, trong tay Thương Khung không biết từ lúc nào có thêm một chú thỏ, lông trắng toát, mắt hồng hồng rất đáng yêu. Có điều lại bị ác ma nào đó nắm tai xách lên y như đồ bỏ vậy.

Diệp Thiện Thiện ra sức dời mắt đi chỗ khác, trong lòng thật sự rất muốn cứu tiểu bạch khỏi tay ác ma. Nhưng sao tự nhiên anh ta lại bắt con thỏ đưa cô? Hành động này quá kì quái. Nhìn anh ta làm sao cũng không giống người biết tặng thỏ cho người khác.

“Xem ra có người không thích mày, để ta tiễn mày một đoạn...” Nói xong, tay còn cố tình tóm cái cổ nhỏ của con thỏ, chú thỏ nhỏ run rẩy giãy dụa...

Diệp Thiện Thiện thấy thế quên mất mình đang trốn hân, vội vội vàng vàng nhào tới. Anh ta dám làm bất cứ chuyện gì lắm, cả thỏ trắng nhỏ cũng không tha. Lòng nóng như lửa đốt nhận lấy con thỏ bị hoảng sợ từ tay hân, không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vì đạt được mục đích của Thương Khung.

Tiểu Bạch ngoan ngoãn nằm trong lòng cô, đôi mắt hồng hồng hết sức linh hoạt. Diệp Thiện Thiện vuốt ve bộ lông dài của nó, nhẹ nhàng xoa đôi tai dài ngoẵng của Tiểu Bạch, chỗ vừa này bị nắm chắc đau lắm? Tội nghiệp thỏ con, hồi trước nhà bạn học có nuôi thỏ xám con, gần như ngày nào cô cũng chạy tới cho chúng ăn.

Toàn bộ lực chú ý đều tập trung lên Tiểu Bạch, không phát hiện mình bị ai kia lặng lẽ nửa ôm vào lòng. Ngửi mùi thơm mát từ tóc cô, gương mặt thoáng chút dịu dàng. Đường như cô là bảo vật giấu kỹ của hân, hoặc có lẽ là... cứu rồi hân.

Thả Tiểu Bạch vào một cái giỏ trúc, nhìn bộ dạng sợ sệt bé nhỏ của nó, than thỏ nghĩ bụng, nhất định phải tìm chỗ len lén thả nó đi. Còn có gì đẹp bằng tự do chứ? Con người cũng thế, mà động vật cũng vậy.

Khi cô thắc mắc với hân, vì sao lại đưa con thỏ cho cô? Hân cười gian xảo, hờ hững đáp, “Bởi vì nó rất giống nàng!” Mặt cô đỏ lên, ý anh là tôi dễ thương như nó sao? Kết quả Thương Khung bổ sung thêm một câu: “Lá gan đều nhỏ như nhau!” Nghe xong gục đầu nửa ngày không mở miệng.

Một bên cầm rau dứt cho Tiểu Bạch, chọc nó, một bên bắt mẫn Thương Khung.

“Thiện Thiện!” Sau lưng vang lên tiếng nói, cô quay đầu, thì ra là Hạ Hà. Lập tức đứng dậy, thắc mắc không biết vì sao nàng ta lại đến đây? Hình như ngày đó, sau khi bị mang về Vân Ẩn điện cũng chưa từng gặp lại nàng ta. Cổ Hạ Hà quần vải trắng. Mặt có vẻ không tự nhiên nhìn Diệp Thiện Thiện, tay cầm cái gì đó na ná bình trà.

“Cổ cô bị sao vậy?” Diệp Thiện Thiện kinh ngạc hỏi. Chuyện gì nhỉ? Không đến nỗi nghĩ luẩn quẩn trong lòng đấy chứ?

“Không có gì!” Cười cười “Là do hôm yến tiệc bị thích khách bắt làm con tin, may nhờ chủ thượng bảo vệ mới giữ được mạng.”

“Yến tiệc xuất hiện thích khách?” Diệp Thiện Thiện ngẩn người, sao cô không biết? Thương Khung cũng không nhắc tới nha.

“Người không biết?” Hạ Hà đánh giá cô, đột nhiên nghĩ ra, “... à đúng rồi, người bị chủ thượng đuổi...” Vội vã làm như đã hiểu, sửa miệng, “Người đi ra ngoài rồi, sau khi người đi, có mấy tên thích khách áo đen đến muốn lấy bản đồ gì đó từ chủ thượng, sau đó bị chủ thượng giết chết...”

Diệp Thiện Thiện vừa nghe “bản đồ gì đó” lập tức động tai lên, đến lúc nghe mấy chữ “giết chết” lại cụp tai lại... xem ra không có hi vọng!

“Chủ thượng đã cứu ta hai lần, có ơn với ta. Thế nên, ta nấu chút canh bổ, muốn dâng cho chủ thượng tắm bổ thân thể...”

Diệp Thiện Thiện hơi hơi muốn khóc, >_<, vì=“” sao=“” con=“” gái=“” đại=“” kiên=“” đều=“”> canh cho người mình yêu uống? Chẳng lẽ là trào lưu?

“Hiện giờ anh ta đọc sách trong Thư Uyển!” Diệp Thiện Thiện tốt bụng nói cho nàng biết tung tích của hắn.

“Ta biết... chỉ là...” Nàng ấp a ấp úng, Diệp Thiện Thiện nghi hoặc, đã biết sao còn không đi, ở đây tào lao với cô làm gì?

“Chỉ là, tả hộ pháp hắn... cần ta...!”

Diệp Thiện Thiện đột nhiên hiểu ra, có lúc tả hộ pháp rất hung dữ. Mỗi lần hắn thấy cô đều bày ra cái mặt lạnh băng vô địch. So với Thương Khung chỉ có hơn chứ không kém.

“Cô muốn tôi.. đưa cô vào sao?” Diệp Thiện Thiện khéo léo hỏi.

“Không cần, không cần!” Hạ Hà có vẻ bối rối, “Kì thật ta muốn làm phiền người, mang canh này dâng cho chủ thượng. Chỉ cần chủ thượng chịu uống là ta đã thỏa mãn rồi... ta... không đi được!”

“Tôi đi?” Thấy Hạ Hà cầu khẩn, gật đầu “... Được rồi!” Diệp Thiện Thiện nghĩ, việc nhỏ này cô chẳng qua nhắc tay một cái mà thôi.

“Vây thật tình cảm ơn người!” Hạ Hà cảm kích, đưa chén cho Diệp Thiện

Thiện, duyên dáng yêu kiều nói, “Thiện Thiện, nếu chủ thượng hỏi tới, cứ nói đại là người làm là được rồi, vì chủ thượng hình như... rất lãnh đạm với ta, làm ta rất khổ sở. Nếu người biết là ta đưa, không chừng...” Khóe mắt đỏ hoe như sắp khóc, khiến Diệp Thiện Thiện không đành lòng, “Ta biết chén canh này không thể báo đáp ân tình chủ thượng cứu ta... ta chỉ muốn làm chút chuyện gì đó cho người. Xin nhờ người... người có thể hiểu cho tấm lòng của ta không?”

Khẽ thở dài! Một cô nương tốt như thế lại bị Thương Khung tổn thương ra nông nỗi này... Nghĩ đến đây trong đầu lại hiện ra mấy câu thơ kinh điển cũ

rich: Hỏi thế gian tình là gì? (câu kể không cần nói chắc mọi người đều biết rồi?) Mà sống chết một lời hứa lựu12 (vẫn cứ nói ra thì hơn, có khi có

người không biết thật... >_<>

Diệp Thiện Thiện bưng bình canh đi xa rồi, Hạ Hà bấy giờ mới lộ ra vẻ mặt căm hận. Từ đầu ả đã nhận ra Thương Khung đối với nàng không giống những người khác. Lần này ả chờ xem chủ thượng còn yêu chiều nàng ta nữa không? Quay đầu nhìn Tiểu Bạch trên đất, gơ chân đá một phát thật mạnh. ả ghét nhất là thổ trắng, không cần có lý do.

Tiểu Bạch đột nhiên bị “động đất” tấn công, hoảng sợ cuộn thành một cục, không dám cục cục.

Đẩy cửa, Thương Khung đang ngồi dựa vào bàn đá đọc sách, nghe tiếng bước chân cũng không ngẩng đầu. Từ rất xa hắn đã nghe được tiếng chân của cô. Diệp Thiện Thiện cẩn thận đóng cửa, bưng canh tới đặt trên bàn.

“Chủ thượng!” Không phản ứng, Diệp Thiện Thiện mím miệng, lại còn phớt lờ cô nữa. Múc canh ra chén, xoay người muốn đưa qua, một cái bóng áp sát sau lưng. Diệp Thiện Thiện háp tấp giữ chén, mà Thương Khung đã vòng tay ôm lấy eo cô, đặt cô ngồi lên đùi mình.

“Nàng làm cho ta sao?” Thương Khung liếc chén canh trong tay cô, mắt lóe lên một chút kì dị.

“Không...” Vốn định nói không phải, chợt nhớ đến thỉnh cầu của Hạ Hà, lập tức sửa miệng “... cái này, anh uống thử xem ngon không?” chợt da nhét chén canh vào tay anh ta, không tự nhiên nhìn Thương Khung.

Thương Khung cầm chén, cũng không uống hết ngay mà nhìn canh rồi nhìn đôi mắt chớp chớp của Diệp Thiện Thiện.

“Đây là canh gì?” Điềm nhiên như không hỏi.

“Cái này... canh này rất bổ cho cơ thể!” Diệp Thiện Thiện vò đầu, Hạ Hà không nói cho cô biết là canh gì, chỉ nói là rất bổ. Thấy hắn còn nhìn mình

chăm chăm, càng thêm chột dạ, lằm bằm trong bụng. Không lẽ, anh ta không thích? Vội vàng vươn tay lấy chén trong tay Thương Khung, mà hấn cũng mặc kệ động tác của cô, mở nắp chén.

“Bằng không tôi ném thử cho anh trước...” Thấy ánh mắt hấn đen thui, vội nói: “Mùi vị hấn là rất ngon, trong bình vẫn còn, nếu uống ngon tôi lại rót chén khác cho anh...” Biết anh có tật ưa sạch sẽ mà...

Đáy lòng Thương Khung có chút dở khóc dở cười, hấn hiểu ý tứ của nàng rồi. Có điều, cô nhỏ này chẳng lẽ còn không rõ ràng sao? Bọn họ hôn cũng hôn rồi, hấn còn để ý tới cái chuyện ngớ ngẩn như nước miếng của nàng dính trong canh sao?

Canh còn chưa đưa tới miệng, chén đột nhiên nứt ra, nước canh theo cổ tay cô chảy xuống, làm ướt hết vạt áo trước... sao thế nhỉ? Diệp Thiện Thiện lấy làm lạ nhìn hấn.

Thương Khung cầm lấy chén trong tay Diệp Thiện Thiện lúc này vẫn còn đang ngơ ngẩn, “Thiện Thiện!” gọi khẽ...

“A?” cúi đầu nhìn vết ố trên áo, ngơ ngác trả lời.

“Áo nàng dơ rồi!” Bọn họ Thương nào đó bắt đầu cởi quần áo của cô.

“Ừ ha!” Đúng là dơ hết rồi, nhưng mà... sao tự dưng cái chén lại nứt vậy ta?

Thương Khung một tay tháo áo ngoài của cô ra, vất xuống đất, đắm đắm nhìn cái áo yếm màu trắng thêu hoa sen, phác họa nên đường cong tuyệt mỹ, dục vọng mãnh liệt thiêu đốt trong mắt. Nước da trắng như sữa, sáng óng ánh cùng đường cong tuyệt đẹp nơi bả vai, cánh tay, làm đôi môi mỏng của hấn hơi cong lên.

Đợi Diệp Thiện Thiện cảm thấy hơi lạnh cũng đã là mấy giây sau, lúc này mới phát hiện quần áo mình không cánh mà bay. Vừa ngượng vừa giận muốn quay người tìm quần áo, còn chưa đứng dậy, bóng Thương Khung đã đè xuống. Chặn lại cái miệng đang muốn la của cô, tấn công thẳng vào cái lưỡi thơm tho, ép cô dính sát vào người mình không một kẽ hở. Tấn công mãnh liệt bất ngờ như vậy làm Diệp Thiện Thiện vô phương ngăn cản, cả người xụi lơ trong lòng hấn, một chút sức lực cũng không có. Mặc kệ hấn ta cần ta cứ lấy, thậm chí dưới sự trêu chọc của môi lưỡi nóng bỏng, dần dần yếu đuối mà phục tùng.

Tay hấn lạng lẽ tiến vào, thong thả men theo nước da láng mịn, nắm chặt lấy nơi mềm mại kia, khẽ vờ điểm đồ tươi, xoa nắn ngọc nhũ thơm mềm. Bàn tay to lướt qua sống lưng mảnh khảnh, lần xuống, chạm vào da thịt ấm áp giữa hai chân mềm mại, làm dục vọng của Thương Khung bùng cháy, ngón tay không khống chế được lần mò vào giữa, sớm đã trơn trượt, mềm mại, ẩm ướt... Nghe tiếng cô thở dốc rên rỉ tuyệt vời bên tai, thiếu chút nữa hấn không kiềm chế được. Ra sức đè nén ham muốn, hiện giờ hấn còn chưa muốn, chỉ ít nàng

vẫn chưa chuẩn bị tốt, đành hung hăng mút lấy lưỡi mềm, ngấu nghiến đôi môi hồng, mượn nó để vỗ về dục vọng cháy bỏng.

27. Chương 28: Trêu Chọc

Nắng mặt trời sau giờ Ngọ thật ấm áp, Diệp Thiện Thiện ôm mấy cái áo trắng Thương Khung vừa thay ra không lâu đi ra ngoài viện.

“Thiện Thiện!” Có người gọi, quay đầu nhìn thấy một tỷ nữ nhỏ ở phân điện Vân Ân, vội cười đáp lời.

“Lại giặt đồ cho chủ thượng à?” Tỷ nữ nhiệt tình bước lên muốn cầm lấy quần áo trong lòng cô, “Để muội giúp, tỷ về phòng nghỉ đi...” Nghĩ bụng, đây là tỷ nữ được cưng chiều bên cạnh chủ thượng, đương nhiên nàng phải tìm mọi cách lấy lòng. Huống chi còn có việc nhờ nàng ta giúp đỡ.

“Cám ơn muội! Thật sự không cần đâu!” Diệp Thiện Thiện vội vàng né tránh không chút dấu vết, cảm động cười nói, “Tỷ đang nhàm chán, muốn giặt ít đồ giết thời gian, với lại cũng không nhiều lắm!!! Giặt qua loa một chút là xong ấy mà.” Vừa nói vừa không ngừng khinh bỉ mình, giặt đồ giết thời gian? NO! Cần bản làm gì có chuyện đó! Nghĩ lại lần trước, tiểu tỷ nữ rất nhiệt tình muốn giúp cô, thật sự là thịnh tình khó khước nên để cô ta giặt dùm mình hai món. Kết quả? Cô nghi mũi Thương Khung vốn dĩ là mũi chó! Trưng ra cái mặt như núi băng, nhìn cũng không thèm nhìn, thò tay bốc ngay hai món đồ từ trong đồng quần áo, bắt cô giặt đi giặt lại năm lần bảy lượt mới tha. Sau, cô hết sức buồn bực nghĩ bụng, vì sao anh ta chỉ chọn đúng hai món mà tỷ nữ kia giặt để hành hạ cô? Không lẽ tật sạch sẽ của anh ta đã thăng đến cảnh giới mới rồi?... Thành thử, cô còn dám để người khác động vào quần áo của Thương Khung? Đến cuối cùng thì người chịu khổ vẫn là cô thôi.

Cô tỷ nữ có vẻ thất vọng bỏ tay xuống. Diệp Thiện Thiện phát giác có điểm khác thường.

“Không phải là... có chuyện gì chứ?” Diệp Thiện Thiện dè dặt hỏi.

“Thiện Thiện tỷ, muội có một chuyện... muốn nhờ tỷ giúp...” nàng ngần ngại nắm lấy tay Diệp Thiện Thiện. Thấy Diệp Thiện Thiện chăm chú lắng nghe, trong lòng cảm thấy ấm áp. Đúng thế, là cảm giác ấm áp, lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Thiện Thiện giống như ánh mặt trời vậy.

“Muội bán đến đây đã hơn bốn năm rồi! Mấy ngày trước muội mới biết, cả nhà chỉ còn một mình tiểu đệ, cha nương muội đều mắc bệnh qua đời năm ngoái. Muội còn chưa kịp tận hiếu...” Nói đến đây, mũi chua xót, nước mắt

ứa ra.

Diệp Thiện Thiện thấy vậy mềm lòng, khổ nỗi đang ôm một đồng đồ không đào đâu ra tay để an ủi nàng, vội vàng nói: “Đừng khóc đừng khóc. Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình của con người.” Nghĩ nghĩ lại hỏi, “Nói vậy đệ đệ của muội ra sao rồi?”

“Đệ đệ...” Diệp Thiện Thiện càng an ủi, nàng càng muốn khóc, giá mà nàng có một tỷ tỷ như vậy thì tốt biết mấy, “Đệ đệ mới mười hai tuổi, mỗi ngày đều không đủ ăn. Hôm trước muội xin tổng quản nghỉ nửa ngày trở về thăm nó, thấy nó... nó... nó ở...” Diệp Thiện Thiện hỏi gấp: “Làm sao?”

“Ở bên ngoài xin ăn...” Nói xong khóc càng dữ, “Quần áo trên người rách nát hết, cũng không có ai vá lại... muội nhìn mà đau lòng quá!”

Diệp Thiện Thiện nghe cũng cảm thấy chua xót. Hai chị em không còn cha mẹ, nương tựa vào nhau thôi đã đủ đáng thương rồi, đằng này còn mỗi người một nơi. Hơ? Đột nhiên linh quang lóe lên...

“Hay là... dẫn nó đến Vân Ân điện? Làm chút việc trong điện, hai chị em còn có thể chiếu cố nhau, đúng không?”

Tiểu tỷ nữ nghe xong hấp tấp quỳ xuống, miệng nói: “Cám ơn Thiện Thiện tỷ, muội và đệ đệ cả đời này cũng không quên ơn tỷ. Cám ơn Thiện Thiện tỷ!”

Diệp Thiện Thiện vội đỡ nàng lên. Cô chỉ đề xuất biện pháp thôi, cũng đâu phải tài ba gì, sao cứ muốn quỳ chứ.

Tiểu tỷ nữ nước mắt lưng tròng đứng dậy: “Thiện Thiện tỷ, tỷ nói với chủ thượng được không?”

“Tỷ nói?” Diệp Thiện Thiện ngớ người, “Chuyện đó không phải chỉ cần nói với tổng quản là được sao? Nếu cần tỷ giúp muội nói với tổng quản!”

“Muội đã nói với tổng quản rồi! Tổng quản nói, trong điện không cho phép ai tùy tiện ra vào, người muốn vào đều phải bẩm lên chủ thượng.”

Da đầu Diệp Thiện Thiện lởm chởm thấy đau. Chuyện nhỏ như hạt mè cũng phải báo với Thương Khung?!! Hàng ngày anh ta nhàn rỗi quá rồi sao? Ngắc đầu nhìn khuôn mặt đầy mong đợi của nàng, cô lại không nhẫn tâm cự tuyệt, khó xử quá!

Diệp Thiện Thiện ngồi bên bờ sông giặt quần áo, sau lưng có tiếng bước chân, cô vừa giặt vừa quay đầu nhìn, thì ra là Hạ Hà.

“Thiện Thiện, hôm đó, canh... chủ thượng uống có vừa lòng không?” Ắ thăm dò. Vì sao mọi chuyện không nằm trong dự tính của ả?

Nghe nói, Diệp Thiện Thiện sức nhớ đến chuyện phát sinh hôm đó vì chén

canh, mặt bắt giác nổi lên một rặng mây đỏ.

Nếu mà nói chủ thượng không uống, nhất định Hạ Hà sẽ thương tâm! Trái nghĩ phải nghĩ, đành nói dối có thiện ý một lần vậy.

“Chủ thượng uống rồi! Còn nói vị... rất ngon!” Nói xong lật đặt cúi đầu giặt đồ, cố gắng che giấu lúng túng vì nói dối.

Hạ Hà đứng sau lưng cô nghiêng rặng nghiêng lợi nghĩ thầm: “Con tiện nhân này nói láo! Thương Khung nhất định không uống, canh chắc chắn bị nó làm đổ rồi! Bằng không, uống phải thất hồn tuyệt độc tán trong canh, Thương Khung không chết cũng sẽ náo loạn gà bay chó chạy lấy mạng của nó. Làm sao bình an vô sự, bình thường như vậy được?”

“Vậy sao? Vậy thì phải cảm ơn Thiện Thiện rồi!” Đối diện với lưng cô, mặt Hạ Hà dữ tợn nhưng giọng điệu ngược lại hết sức bình tĩnh.

“Đừng khách khí! Chỉ là nhắc tay một cái mà thôi!” Diệp Thiện Thiện vừa giặt vừa đáp.

Hạ Hà lẳng lặng nhích tới sau lưng cô, quan sát mực nước nông sâu, miệng nói: “Thiện Thiện thích chủ thượng sao?”

Tay Diệp Thiện Thiện đang giặt đồ ngừng lại. Vấn đề này thực tình cô chưa từng nghĩ tới, cô thích anh ta sao?

Chắc là... không có đâu? Kì lạ, sao Hạ Hà lại hỏi vấn đề này?

Cô trầm mặc không nói làm mặt Hạ Hà càng méo mó kinh khủng hơn. Quả nhiên! Từ lâu đã nghe đồn ả dùng sắc đẹp dụ dỗ chủ thượng, làm chủ thượng mê muội ả. Xem ra là thật...

“Vậy chắc chủ thượng cũng thích Thiện Thiện phải không?” Nói xong nhấc chân phải lên nhấm lưng Diệp Thiện Thiện đá tới, trong lòng cười lạnh. Chủ thượng thích người? Đợi kiếp sau đi!

Chân còn chưa đá tới, một bóng trắng đã vụt qua, ngón tay thuận theo hướng Hạ Hà xoay đầu búng khê một cái. Không kịp la một tiếng, Hạ Hà đã tắt hơi, sau đó tiện tay quăng xác lên trời. Từ xa, hữu hộ pháp dùng trường tiên, không tiếng động cuốn lấy, bóng người thấp thoáng đi xa. Tất cả mọi chuyện, Diệp Thiện Thiện ngồi giặt đồ hoàn toàn không hay biết. Vẫn đang cố gắng suy nghĩ vấn đề Hạ Hà mới hỏi, chủ thượng thích mình sao?

Bóng trắng sau lưng không lên tiếng, im lặng nhìn cô.

Thở dài! Diệp Thiện Thiện khôi phục lại động tác giặt đồ trong tay, “Chủ thượng sao có thể thích ta được?” Không tự giác lắc lắc đầu.

“Hạ cô nương, cô không biết, thật ra chủ thượng người này...” Cô vẫn chưa nhận ra người sau lưng căn bản không phải Hạ Hà, định khéo léo nói cho

nàng ta biết, chủ thượng là cái người “gian ác”! Khuyên nàng ta ngàn vạn lần dừng lại gần, bằng không sẽ bị bắt nạt rất thảm. Nhưng mà, phải nói thế nào để Hạ Hà tin đây?

“Anh ta, người này... có lúc...” Diệp Thiện Thiện bặm môi, tìm không ra từ thích hợp để diễn đạt, “... Tóm lại, rất là nguy hiểm! Với lại tính tình anh ta... nói sao nhỉ? Rất khó ở chung...” Diệp Thiện Thiện nghĩ đến tình cảnh anh ta ức hiếp mình hôm đó, tâm tình có chút kích động. Buông quần áo trong tay.

“Có lúc... anh ta rất ngang ngược, căn bản không cho người ta cơ hội giải thích... thật sự là tức chết người! Còn có... anh ta lại còn dùng...” Nói đến chỗ tức tối, quay đầu lại... tức thì bao nhiêu oán giận trong lòng đều hóa thành tro bụi bye bye cô đi mất. Cô trợn mắt, nhìn mặt người đứng sau lưng đã đen hết nửa... mấy lời còn sót lại đều nuốt trở về. Người ta nói, không thể nói xấu sau lưng người khác! Nhìn cô đi, báo ứng đến thật nhanh mà.

“Dùng gì? Ta cho nàng cơ hội giải thích một lần!” Thương Khung cúi xuống nhìn cô, cười như không cười hỏi.

“Dùng...” Diệp Thiện Thiện xấu hổ xoay người, né tránh ánh mắt nóng bỏng của hắn. Trong lòng không ngừng kêu khóc, vì sao thành ra như vậy? Rõ ràng là Hạ Hà mà! Sao tự dưng biến thành Thương Khung hồi nào vậy? Làm sai phải chịu trừng phạt! Từ lúc còn nhỏ, hàng ngày mẹ đều nói câu này với cô. Mà hiển nhiên là Thương Khung rất am hiểu câu nói đó.

“Xin anh... đừng vậy...” Diệp Thiện Thiện khóc nức nở cầu xin... vì sao?

Vì sao lại biến thành thế này? Thà anh ta phạt cô giết đồ, không nên làm vậy với cô...

“Còn không chịu nói à?” Thương Khung ngẩng đầu lên khỏi ngực cô, xấu xa hỏi.

Diệp Thiện Thiện giãy dụa, hai chân không ngừng vịn vịn. Cô không muốn thế này! Càng không muốn nói xấu về tính tình không tốt của anh ta. Bằng không cô nhất định còn thê thảm hơn nữa.

“Nếu đã không muốn nói...” Thương Khung cười tà ác... khẽ nâng đôi chân mịn màng của cô lên. Bàn tay chậm rãi thăm dò, từ khoeo chân mảnh mai lướt dần lên bên trong háng cô... chạm đến đó, cô nhẹn không nổi rên rỉ một tiếng, kinh hoàng nhìn Thương Khung thông dong bận rộn đùa giỡn thân thể cô.

“Tôi sai rồi... xin anh... đừng...” Cô nức nở kêu lên, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống.

Hắn chỉ nhẹ nhàng kéo một cái đã gạt bỏ toàn bộ giấy dựa của cô. Nơi mềm mại giữa hai chân không còn gì che đậy, toàn bộ bày ra trước mắt hắn.

Lúc hắn nhìn thấy chỗ tư mật giữa hai chân hồng hồng non mọng giống như cánh môi và cái lưỡi mềm thì... cổ họng khô khốc, hạ thân căng cứng... cố tình bỏ qua lời cầu xin của nàng, ngón tay khê về hạt châu hồng hồng mềm mềm, cảm thụ chỗ ẩm áp mà hắn khao khát.

“A... xin anh... đừng...đừng... đừng...” Diệp Thiện Thiện bị ngón tay hắn xoa nắn... giãy vò, lắc đầu né tránh... không ngừng kêu khóc, vùng vẫy, nước nở.

“Không cần sao?” Thương Khung dừng tay, giúp cô lau nước mắt, hỏi khê, “Quên chuyện nàng đáp ứng với người ta rồi?”

Mắt Diệp Thiện Thiện ngập nước, đầu óc mơ màng nghĩ, cô đáp ứng người ta chuyện gì? Hình như... chuyện đệ đệ của bé tỷ nữ vào điện... tội nghiệp nhìn hắn.

Thương Khung hình như có chút cảm xúc gì đó, cúi người hôn lên má cô, tai cô tràn ngập giọng nói khàn khàn nho nhỏ của hắn.

“Nếu ta ưng thuận, nàng cảm ơn ta thế nào đây?”

“Cảm ơn...?” Diệp Thiện Thiện đảo mắt, một giọt nước mắt còn đọng trên vành mi rớt xuống, “anh nói là... anh đồng ý rồi?” Trong mắt có chút vui mừng.

Thương Khung nhìn cô nửa ngày, cười khê: “Giúp cũng được... nhưng mà...” Hôn đôi môi vừa mềm vừa mọng của cô “Ta muốn lấy thù lao trên người nàng!”

Diệp Thiện Thiện cắn chặt hàm răng, cứng đờ... thù lao? Ý anh ta là?

“Chỉ cần nàng đáp lại ta...” Thương Khung khàn giọng. Hắn còn chưa muốn làm hại nàng, chỉ là... hắn muốn nhìn nàng! Vuốt ve nàng!

“Đáp lại anh?” đôi mắt to ngơ ngàng nhìn hắn.

“Nếu làm ta hài lòng, hôm nay sẽ tha cho nàng!”

“Thật à?” Mắt Diệp Thiện Thiện sáng lên, biểu tình này rơi vào trong mắt Thương Khung, một cơn giận dữ trào lên. Hắn chạm vào lại làm nàng muốn trốn vậy sao?

“Há miệng!” Thương Khung cứng rắn ra lệnh, nhanh chóng xông vào tách hàm răng cô ra, khê cắn cái lưỡi hồng trơn mềm... cùng nhau dây dưa...

Diệp Thiện Thiện bất lực, mặc hắn làm mưa làm gió. Ý anh ta là, nếu cô ngoan ngoãn, hôm nay sẽ tha cho cô? Rõ ràng cảm thấy rất may mắn, thế nhưng vì sao tận sâu trong lòng lại có chút gì đó mong đợi?

Dần dần rên rỉ thành tiếng... toàn thân nóng cháy khiến cô như lạc vào mây mù.

28. Chương 29: Biểu Ca

Chân trời, ráng chiều tỏa ra lửa hồng chói mắt.

Diệp Thiện Thiện một bên cho thỏ ăn, một bên ư ử hát ca. Tâm tình không tệ, vì sao thế? Miệng khẽ mỉm cười, thuận tay đút cho con thỏ một lá cải trắng, vuốt ve lông trắng của nó, cười híp mắt nhìn nó gặm đồ ăn ngon.

Bởi vì, hôm nay Thương Khung không có trong điện. Tuy không biết anh ta đi đâu, nhưng BOSS không có mặt, cảm giác ăn ngon ngủ ngon không ai quản chỉ có thể dùng một từ để hình dung... “quá sướng”!

Tiểu Bạch đột nhiên ngừng ăn, đôi tai dựng lên nhìn về góc tường, hoảng sợ không dám động đậy. Diệp Thiện Thiện ngờ vực dán mắt vào góc tường... một loạt tiếng bước chân không vững truyền đến... tiếp đó tại khúc ngoặt chỗ góc tường thì ngừng lại... không một tiếng động.

Cái gì vậy? Diệp Thiện Thiện cố lấy can đảm, thấp thỏm đi tới góc tường.

Tiểu Bạch quay mình nhảy tới một bụi cây, cuộn tròn trong đó không ra.

“Á!” Diệp Thiện Thiện thét lên một tiếng nho nhỏ. Cô nhìn thấy một người áo đen, cả người bị thương đang dựa vào góc tường. Tâm lý e ngại với những người bận áo đen khiến cô thụt lùi hai bước. Kể đó hoảng hốt nhìn chung quanh, Thương Khung về chưa? Tả hộ pháp về chưa? Mắt sớm đã nhìn thấy tay người áo đen có cầm kiếm... chân run rẩy... nếu mà y đến đây giết Thương Khung, nhìn bộ dạng y hiện giờ chắc là chưa thành công. Nghĩ đến mấy gã áo đen chết trong tay Thương Khung, hình như đều là sát thủ ở Đại Kiền... cô tránh xa ra vẫn tốt hơn, quay người định chạy...

“Cô nương!” Giọng nói của hắc y nhân nhẹ nhàng mà bình tĩnh... cô như bị sét đánh lần thứ hai... đây là... vành mắt ươn ướt...

Giọng nói này... rất giống thầy giáo Trương dạy vật lý trước đây. Cứng nhắc quay người, không biết tại sao lại sinh ra can đảm, thế nhưng ma xui quỷ khiến tới gần. Nhìn đôi mắt quen thuộc đến kì lạ kia, tay run rẩy gạt mớ tóc rối trên mặt y ra. Khuôn mặt này, giống thầy Trương như đúc, mà đôi mắt... càng giống y hết.

“Thầy Trương!” Diệp Thiện Thiện thất thần kêu lên.

“Cô nương tên gì?” Diệp Thiện Thiện hơi hoảng hốt... nhớ lại ngày đầu tiên đến lớp bỏ túi của thầy Trương... thầy giáo cũng dịu dàng hỏi tên cô như thế.

Đột nhiên nhận ra một chuyện. Trước đây luôn không hiểu vì sao bạn học cứ

đồn đãi cô và thầy giáo có quan hệ tình cảm... giọng nói êm dịu như thế, cộng thêm ánh mắt cũng dịu dàng như vậy... dường như trước đây rất lâu đã đi theo cô rồi... mà cô, đợi tới khi lạc tới thế giới này rồi mới phát hiện ra. Hắc y nhân thấy Diệp Thiện Thiện hóa đá, vết thương trên người đau đớn làm y không nhin nổi, lại hỏi dò cô: “Cô nương, có thể chỉ cho tại hạ đường ra khỏi điện không?... Ngày sau tại hạ nhất định báo đáp!”

“Ách... men theo tường này đi thẳng, có một cánh cửa sau...” Diệp Thiện Thiện theo bản năng trả lời, trầm mặc mấy giây lại hỏi: “Anh... họ gì?”

Hắc y nhân suy nghĩ một chút, đáp: “Tại hạ họ Trương!”

Diệp Thiện Thiện kêu thất thanh: “Anh thật sự họ Trương?” Lòng cổ dần xuống giả thiết biết đâu thầy Trương thực sự cũng xuyên qua đến đây? Nếu không làm sao mặt mũi giống hệt thầy Trương, giọng nói giống, họ cũng họ Trương nữa? Có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Thấy mặt tỳ nữ này lúc đỏ lúc trắng, bây giờ còn ngây ngốc nhìn mình, không biết nghĩ cái gì... ho khê mấy tiếng.

“Cô nương có thể dẫn đường một chút được không?”

“Thầy Trương, thầy không nhận ra em sao? Em là Diệp Thiện Thiện...”

Diệp Thiện Thiện đột nhiên mở miệng.

“Diệp Thiện Thiện?” giọng điệu lọt vào đầu Diệp Thiện Thiện hệt như lúc thầy Trương điểm danh trên lớp... giống y hệt.

“Là em! Là em!” cô kích động vọt lên nắm lấy tay y, “Thầy đúng là thầy Trương rồi!”

Hắc y nhân nhìn cô kì quái... một hồi mới nói, “Thiện Thiện cô nương có thể dẫn ta rời khỏi đây không? Ra khỏi đây rồi chúng ta từ từ nói tiếp.”

Diệp Thiện Thiện vội vàng đồng ý, đỡ y đi ra cửa sau. Nhìn vết thương trên người y, nghĩ đến thân phận y, trong lòng có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi.

Song cuối cùng thấy đáng về y nhin đau lê bước lại bỏ qua một bên. Cô thật sự hi vọng y là thầy Trương, giống như cảm xúc về vận mệnh bất lực của cô.

Có điều không rõ vì sao đáy lòng lại mơ hồ dâng lên cảm giác bất an.

Cửa sau tương đối hẻo lánh, lúc này không có bóng người, nhưng càng đến gần cảm giác bất an trong lòng cô càng thêm mãnh liệt.

“Người cho rằng mình thoát được rồi sao?” Giọng nói lạnh lẽo âm u chọc thẳng vào tai làm cô cứng đờ, dừng chân lại. Lúc này bọn họ chỉ còn cách cửa sau mấy bước... cảm giác cơ bắp cánh tay cô đang kéo căng cứng lại.

Hắc y nhân chậm rãi quay lại, bình tĩnh mở miệng.

“Thương đệ, hà tất đuổi tận giết tuyệt?” Diệp Thiện Thiện đứng cạnh vốn đã

kinh hãi, nghe câu này tức thì rớt cằm. Thương... Thương đệ? Đây, đây, là quan hệ gì? Cuồng quýt nhìn Thương Khung, anh ta lúc này đang nhìn hắc y nhân chòng chọc. Gương mặt ngoại trừ lạnh nhạt còn có vô tình, đuôi mắt cũng không liếc cô lấy một cái. Cô biết, lần này cô thực sự chọc anh ta nổi điên rồi. Cô đã lỡ mớ đoán được người áo đen này là kẻ tử thù của anh ta, cô lại giúp y chạy trốn. Trong mắt anh ta, đây chắc chắn là chuyện cực kỳ tồi tệ. Nhưng nếu người này thật sự là thầy Trương, có lẽ có mấy phần đúng, cô không thể thấy mà làm ngơ... cho dù là bồi thường tính mạng.

“Đuổi tận giết tuyệt?” Thương Khung không thèm che giấu nụ cười lạnh, “Lúc ngươi phái người đuổi giết ta, có từng xuống tay lưu tình? Cái đó không kêu là đuổi tận giết tuyệt?”

“... Ngươi lại vì mấy tên tiểu lâu la ăn nói lung tung mà muốn lấy mạng biểu ca?” Hắc y nhân nói câu này, cảm Diệp Thiện Thiện lại rớt xuống đất. Biểu ca? Hình như cô chưa nghe Thương Khung nói qua thân thể mình bao giờ? Hóa ra anh ta cũng có người thân? Nhưng mà tình cảnh người nhà gặp nhau đặc biệt đỏ mắt thế này...rất >_

Thương Khung nghe xong cười giễu một tiếng: “Nói cứ như thật, ngươi không thấy buồn cười sao? Hay là...” Ánh mắt chợt lạnh đi, khóe miệng thoáng qua một chút thâm lương, “... Để ta đưa ngươi xuống âm phủ gặp di nương ngươi, để ngươi tố cáo với bà ta, chúng ta có quan hệ gì?”

“Thương đệ... thật ra nương ngươi đối với ngươi vẫn còn...”

“Câm miệng!” Hắc y nhân còn chưa nói xong đã bị Thương Khung giận dữ cắt ngang, “Không cần nhắc tới hai chữ đó trước mặt ta...cho dù hiện tại bà ta đứng đây cũng không thay đổi được bất cứ chuyện gì... mà ngươi... hôm nay nhất định phải chết!”

Diệp Thiện Thiện bị đoạn đối thoại giữa hai người họ làm cho ngu luôn. Di nương của người áo đen kia là nương của Thương Khung? Kể đó, nương của Thương Khung không nhận anh ta là con, mà người áo đen là biểu ca của Thương Khung lại phái người truy sát biểu đệ, mà biểu đệ quay ngược lại muốn lấy mạng biểu ca? Aaa... rối rắm quá! Ai nói cho cô biết đây là chuyện gì thế?

Đột nhiên hắc y nhân cười điên cuồng.

“Thương Khung, ngươi quả nhiên không phải người. Không trách được nương ngươi sinh thời hận không thể giết chết ngươi, đến khi chết cũng không muốn thấy mặt ngươi một lần. Ta cũng vì một tí huyết thống với ngươi mà cảm thấy bị sỉ nhục....á!” Thành linh hắc y nhân hét lên thảm thiết.

Diệp Thiện Thiện thấy y đau đớn cúi gập người, khóe miệng không ngừng chảy máu.

“Mấy câu đó giữ lại xuống âm phủ mà nói với di nương người!” Thương Khung cười lạnh, thông thả tới gần y, bàn tay nắm chặt trong ống tay áo. Diệp Thiện Thiện chưa từng thấy dáng vẻ phần nộ thực sự của Thương Khung, hôm nay được thấy rồi! Lúc này sắc mặt anh ta cực xấu. Khóe miệng cong lên lạnh tanh, đôi mắt tối đen như bốc hỏa... có thể đoán được số mạng mà người áo đen sắp phải đối diện.

Không biết lấy đâu ra dũng khí, cô chắn trước mặt người áo đen, cản đường Thương Khung.

“Tránh ra!” Thương Khung nhíu mày, trong lòng nảy sinh tức giận trước hành động bảo vệ người khác của nàng, nàng nghĩ nàng có thể cản hắn?

“Chủ thượng... cái này...” Ánh mắt Diệp Thiện Thiện lưỡng lự, tìm có gì mới có thể ngăn cản anh ta đây? Sao cô có thể trở mặt nhìn “thầy Trương” mất mạng trong tay anh ta chứ? Mặc dù khả năng người áo đen này là thầy Trương chỉ còn có phân nửa.

“Chủ thượng, nếu anh giết y, truyền ra ngoài sẽ bị người chê cười.”

Thương Khung hơi híp mắt, động tác nhỏ nhặt này của anh ta Diệp Thiện Thiện quá hiểu. Nó chứng tỏ anh ta hết kiên nhẫn rồi, sắp đổi thành hành động... hoặc là giết cô, hoặc là giết người áo đen... lập tức nhanh hơn anh ta một bước, quay người ôm lấy hắc y nhân.

Thương Khung vẫn đè nén lửa giận, trong nháy mắt nhìn thấy nàng ôm nam nhân khác, phùng phùng bốc cháy...

“Ta nói lại một lần nữa! Tránh ra!”

Nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Thiện Thiện đáng thương nói: “Y là biểu ca của anh đó, người thân sao lại tàn sát lẫn nhau?” Tim đột ngột đập dữ dội, lấy hết can đảm, mặc kệ đi! Nếu bắt cô trở mặt nhìn “thầy Trương” chết, cô sẽ rất khổ sở. Làm thế này ít ra cô đã cố hết sức rồi. Cho dù chết, nói không chừng sẽ được xuyên về lại... thân mình run rẩy dần dần bình tĩnh trở lại, nhắm chặt hai mắt.

Đau đớn trong tưởng tượng hoàn toàn không xuất hiện, hắc y nhân chớp thời cơ Thương Khung chân chừ đã dùng sức đẩy cô... thứ y vẫn cầm chặt này giờ trong tay phát ra tiếng nổ, tiếp đó ngân châm giống như giọt mưa ùn ùn bắn ra.

Một lớp màu trắng chắn hết ngân châm trước mặt Diệp Thiện Thiện, nháy mắt toàn bộ ngân châm không thấy đâu nữa, mà cô thì bị ôm vào lòng một

người.

“Thuộc hạ lập tức đuổi theo!” Tả hộ pháp nói.

“Không cần! Viện binh của y đã đến rồi!” Khóe miệng tươi cười lạnh lẽo,

“Vốn dĩ, ta nắm chắc mười phần có thể giết y.” Nói xong ánh mắt vẫn còn
mấy phần ác liệt nhìn Diệp Thiện Thiện.

Cô rút đầu, run rẩy trong lòng anh ta, dừng khí và khí thể “cùng lắm thì chết” mới rồi đã bay sạch sẽ. Nếu không có Thương Khung ôm lấy, chỉ sợ cô đã té xuống đất rồi. Trong đầu không ngừng vang lên giọng nói: Diệp Thiện Thiện! Lần này mày đi đời rồi... chết chắc rồi...”

29. Chương 30: Bức Cung

Địa điểm: nội thất của chính điện cổ kính.

Thời gian bức cung: ngày X tháng X năm X, lúc mặt trời lặn, mặt trăng
mọc...

Người bức cung: điện chủ Vân Ân điện Thương Khung.

Người bị bức cung: người nào đó cả gan làm loạn. Tiểu tỷ nữ dám can đảm
leo lên đầu lão hổ vuốt râu hùm, Diệp Thiện Thiện.

Hai tay non mịn bị trói ở đầu giường. Lụa trắng trong suốt phất phơ chung
quanh cái giường to đùng. Trên ra giường bằng lụa trắng mềm mại, một mỹ
nhân toàn thân trắng nõn, óng ánh, đẹp như ngọc không chút tỳ vết đang
giãy dụa. Mái tóc đen nhánh phủ lấy gối đầu, càng tôn thêm nước da trắng
như tuyết, trong như ngọc. Bàn tay cố gắng với che khuôn mặt nhỏ nhắn đã
đỏ bừng. Đôi mắt to ngập nước van nài, đáng thương nhìn bóng người áo
trắng thon dài lãnh ngạo đứng cạnh giường.

Ánh mắt Thương Khung dời từ khuôn mặt xinh xắn sắp khóc đến cái cổ
trắng như ngọc, lướt qua chỗ trắng nõn mềm mại trước ngực, dừng tại hai
điểm đỏ tươi, nhấp nhô như muốn dụ người nhăm nháp. Mắt lại chuyển
xuống cái eo mềm mại, nhỏ nhắn không đủ một vòng tay, cái mông xinh xắn
tròn lẳn mịn màng cùng nơi lúc ẩn lúc hiện giữa hai chân mảnh mai nõn nà.
Tầm mắt nóng bỏng của hắn làm mỹ nhân trên giường vừa sợ vừa ngượng,
hai chân càng khép chặt, không nhìn được vạm vạc, co quắp cả người... Ai
ngờ động tác này càng tràn ngập quyến rũ, mê hoặc vô hạn, làm lửa dục của
người nào đó bốc cao.

“Làm sao lại quen y?” Ánh mắt Thương Khung dời trở lại khuôn mặt lã chã
chực khóc của Diệp Thiện Thiện. Hắn muốn biết vì sao nàng làm trái ý hắn,
chống đối hắn để bảo vệ người khác. Rồi cuộc nàng và tên kia có quan hệ

gì?

“... Hức hức...tôi thật sự không biết...” Cô không ngừng vùng vẫy, trắng tuyết mềm mại trước ngực theo đó mà run run, đầu mút màu hồng vốn dĩ chìm xuống lại nổi lên, dưới cái nhìn chăm chú của anh ta, mẫn cảm mà càng thêm đỏ tươi, ướt át.

“Không nói hử?” Nụ cười tà ác bên môi Thương Khung càng thêm sâu.

Được lắm! Dám lựa chọn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Mép giường lõm xuống một đoạn. Diệp Thiện Thiện giống như chú thỏ bị dọa, quay đầu, nhìn Thương Khung ngồi xuống cạnh mình, đưa tay nâng cằm cô lên.

“Cho nàng một cơ hội nữa. Vì sao muốn cứu y?”

Trong mắt cất giấu ẩn nhẫn.

“... Tôi thật tình không biết... thật mà!” nghẹn ngào nói nhỏ, cô làm sao có thể nói với anh ta, đó là thầy Trương? Nói với anh ta rồi sao, anh ta sẽ tin cái chuyện xuyên không hoang đường đó à?

“Chẳng những phản kháng, còn dám lừa gạt. Nàng kêu ta làm sao bỏ qua cho nàng?” Dán sát người bên tai cô. Nói xong, tay chụp lấy mơn mớn trắng tuyết của cô, đầu ngón tay trêu chọc giày vò cô đủ cách.

“Oa... xin anh... đừng...” Hấn ra sức nắn bóp, Diệp Thiện Thiện khóc nức nở không ra tiếng, trước ngực đau đớn lại có phần vui thích làm cô khó chịu giãy dụa, song không làm sao thoát khỏi tay hắn, cặp mềm mại vẫn bị hắn nắm chặt trong tay như cũ.

Hai đỉnh đỏ tươi mềm mềm, nhỏ nhỏ bị hắn vờ trong tay, tỉ mỉ xoa nắn kéo vặn, trong khi đó mắt vẫn chăm chú quan sát nhân nhi đáng yêu đang không ngừng vặn vẹo cầu xin kia.

“Nói không?” Giọng Thương Khung có phần say mê. Tay rút cuộc cũng bỏ qua điểm mẫn cảm của cô, cảm giác tê dại chỗ tay hắn vừa đặt qua làm toàn thân cô càng thêm yếu ớt vô lực, thở hổn hển.

Thương Khung không cho cô thời gian nghỉ ngơi. Bàn tay men theo cái eo mảnh khảnh mịn màng, dẫn đến một hồi thở gấp nữa... lướt qua đôi chân dài mảnh mai đều đặn, chạm tới một chỗ không ngừng run rẩy.

“Tách ra!” Thương Khung ra lệnh.

“Không muốn...” Diệp Thiện Thiện yếu ớt phản kháng... hai chân càng co rụt lại.

Thương Khung khẽ híp mắt, Diệp Thiện Thiện càng sợ sệt co quắp cả người. Mười ngón tay hắn tóm lấy cổ chân mảnh mai của cô, nhẹ nhàng kéo một

cái, tiện thể gạt bỏ mọi phản kháng của cô.

“Không cần... xin anh...” Cô không muốn thế này... chưa từng bị ai nhìn như thế... có thể bỏ qua cho cô hay không...

Đôi mắt nóng cháy của Thương Khung quét qua cánh hoa đỏ nõn nà, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào nhị hoa đỏ hồng, nghe tiếng Diệp Thiện Thiện thổ dốc, hắt tà ác cúi người xuống.

Diệp Thiện Thiện mở to hai mắt, tim đập thành thịch, anh ta muốn làm gì? Đừng... chân muốn chạy trốn, khổ nỗi hai chân bị hắt kèm chặt, không động đậy được, đành mặc cho hắt dùng môi lưỡi hôn xuống.

Đầu lưỡi Thương Khung tìm tòi hết các ngõ ngách của cánh hoa, khê cắn hạt châu đỏ tươi non mịn, mút hết nước nhờn chảy ra.

Diệp Thiện Thiện vừa xấu hổ vừa tức giận khóc thành tiếng, sao anh ta có thể làm thế với cô? Sao có thể? Cảm giác toàn bộ giác quan trong cơ thể đều bị giữ trong miệng anh ta... mỗi lần cắn liếm ngậm mút đều làm cô chịu không nổi muốn chạy trốn... sau cùng không thể chịu đựng được chỉ biết vặn vẹo uốn éo cả người, rên rỉ ra tiếng.

“... Sao anh có thể như thế? Sao có thể?” Nước mắt Diệp Thiện Thiện tuôn xuống khóe mắt.

Thương Khung ngẩng đầu, xấu xa nhìn cô sung huyết giữa hai chân. Lối vào hun hút từ từ rỉ ra mấy giọt mật, thấm xuống ra giường trắng tinh, kéo thành một sợi tơ thật dài.

“Chỉ cần nàng nói ra lý do cứu y thật sự, ta sẽ ngừng...”

Hắn không cho phép trong lòng nàng có bất kỳ nam nhân nào khác, ngoại trừ hắn.

“... Vì sao anh không tin tôi?...” Diệp Thiện Thiện khóc nức nở trách móc hắn.

“Còn không chịu nói?” Thương Khung nhìn khuôn mặt khó chịu của cô, cơn giận trong lòng bùng phát... Đến tột cùng giữa bọn họ có quan hệ gì? Chẳng lẽ trong lòng nàng thật sự thích y? Thà chịu nhục nhã cũng không muốn khai? Trong mắt xẹt qua một chút khổ sở, sắc mặt lạnh dần.

“...Hiện tại không nói, ta sẽ không cho nàng thêm một cơ hội nào nữa...”

Đáy mắt thoáng qua dấu vết bị tổn thương, nháy mắt, lạnh lùng hờ hững mở miệng.

Lúc Diệp Thiện Thiện nhìn thấy tay anh ta cầm một vật gì đó, hoảng sợ khác thường, đó là cái gì?

Thương Khung mở hộp gỗ, một mùi thơm lạ thường tỏa ra, trong hộp chứa

đầy một loại cao trong suốt. Hắn dùng ngón tay quệt một chút, bôi vào giữa hai chân cô. Nháy mắt, cảm giác mát lạnh xộc vào, tiếp đó bụng dưới nóng hừng hực... toàn thân khô nóng... khó chịu, dường như từng đợt sóng ầm ập trào tới hai chân, cảm giác được chất lỏng từ từ chảy xuống hai chân không dứt, ướt đầm ra giường trắng tinh dưới thân.

Nóng bức khó chịu, vận vẹo cơ thể cũng không làm cô kháng cự được cảm giác lạ lẫm, tiếng rên rỉ ái muội tự động tuôn ra khỏi miệng... cô không dám tin... thanh âm đó là của mình... cảm giác trống rỗng từng cơn từng cơn ào tới... không chế cô...

Thương Khung lạnh lùng nhìn tiểu mỹ nhân một giây trước đó còn tìm cách trốn tránh mình, giờ phút này lại khao khát hắn chạm tay vào.

Lúc Thương Khung dán lên thân thể nõn nà của Diệp Thiện Thiện, bản năng cô muốn cự tuyệt nhưng chân lại không chịu không chế vòng qua thắt lưng gầy gò của Thương Khung... khi da thịt nóng rực chạm vào Thương Khung, cảm giác mát lạnh làm giảm bớt dục vọng khó nén trong người cô.

Thương Khung vươn tay cởi sợi dây trói tay Diệp Thiện Thiện, vuốt lại mái tóc dài đen óng bị cô giầy dựa rối tung, chăm chú nhìn đôi mắt cô giờ phút này ý loạn tình mê vì tác dụng của thuốc... há miệng cắn cánh môi đỏ mọng hé mở, tất cả tiếng rên khó chịu của cô chìm ngập trong miệng hắn.

Nhiệt độ toàn thân Diệp Thiện Thiện càng lúc càng tăng... thân dưới co giật làm cô đau đớn cực độ... theo bản năng không ngừng cọ sát vào đùi Thương Khung.

“Nói cho ta biết, nàng muốn!” Thương Khung ngẩng đầu, tà ác nói.

Tế bào toàn thân đều gào thét... song một chút tự tôn cuối cùng buộc cô mím chặt môi không nói.

“Không muốn?” Thương Khung khẽ nhú mày, tay lần xuống giữa hai chân cô... nơi đó... sớm đã ướt đầm một mảng.

Lúc ngón tay Thương Khung lần dò tiến vào, Diệp Thiện Thiện không thể nào chịu đựng nổi cảm giác cả thân thể và nội tâm bị giày vò, cuối cùng sụp đổ... khóc nức nở ra tiếng.

Thương Khung nâng hai chân mềm mại của cô lên, thân mình khẽ đè xuống, dục vọng to lớn xông thẳng một mạch vào... Diệp Thiện Thiện đau đớn thét lên...

“Không muốn... không muốn... xin anh... ra đi...” Hai tay còn ôm lấy cổ Thương Khung, không ngừng đánh vào lưng hắn... nước mắt không nhận được trào ra...

Thương Khung vòng tay ôm lấy cổ cô, áp khuôn mặt đầm nước của cô vào ngực hần, cơ thể tiếp tục chậm rãi tiến về phía trước.

Người trong lòng đột nhiên ngừng giãy dụa, đau đớn hít sâu từng chập, ngón tay cắm vào lưng Thương Khung... cô cảm giác mình sắp bị xé nát rồi.

Thong thả rút ra, đẩy vào thật sâu... mỗi một lần chạy nước rút đều nghe được nhân nhi yếu ớt dưới thân rên rỉ, trong đau đớn ẩn chứa vài phần vui thích... thứ thanh âm tuyệt diệu này làm hạ thân hần căng cứng... tốc độ càng tăng nhanh.

Toàn thân Diệp Thiện Thiện đầm mồ hôi ngã vào trong lòng Thương Khung. Nghĩ đến hành vi phóng dăng, kêu gào khản giọng lúc đạt tới đỉnh điểm vừa nãy, trong lòng đầy rẫy cảm giác chán ghét... giãy khỏi cánh tay anh ta, bò tới mép giường... giữa hai chân nhóp nhép cùng cảm giác khó chịu trào lên từng cơn... cảm giác bị áp bức, lãng nhục khiến cô muốn rửa sạch cơ thể mình vô cùng.

Một bàn tay to đè lên lưng cô, ngăn cản động tác muốn chạy trốn của cô.

“Đi đâu?” Thương Khung dán sát sau lưng cô.

“Tôi ghét anh...” Uất ức trong lòng Diệp Thiện Thiện bắt đầu phát tiết, “ghét anh... sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?...” Nước mắt nhanh chóng phủ mờ hai mắt cô.

Thân thể rắn chắc sau lưng bỗng chốc cứng đờ... nửa ngày... giọng nói khàn khàn có chút cay đắng vang lên.

“Đã chán ghét vậy thì... như mong muốn của nàng...”

Đề cô xuống mép giường, từ đằng sau tách hai chân mềm mại của cô ra, không hề đạo đầu, lần nữa xông vào... sắc mặt u ám nhìn người dưới thân đầm nước mắt bị ép đóng đưa theo mình. Nước mắt không ngừng rơi vào lòng hần... phiền não... làm hần cảm thấy... đau lòng...

Mỗi một lần cô chạy trốn đều phải chịu đựng anh ta đối đãi mãnh liệt...

Không ngừng thay đổi tư thế khiến cô càng cảm thấy bị sỉ nhục không chịu nổi. Dường như anh ta muốn cô nhận rõ cô đang ở thế nào, phóng túng ra sao... thậm chí dùng đủ thứ thủ đoạn xấu hổ chết người bức bách cô khổ sở cầu xin anh ta.

Thương Khung đắm đắm nhìn khuôn mặt xinh xắn, ngọc ngậy hồi lâu cuối cùng kiệt sức nằm úp sấp trên ngực hần mà ngủ... mặt vẫn còn vương lệ chưa khô, khóe môi bị hần hôn sưng đỏ không chịu nổi, liếc nhìn dấu vết laliệt trên ngực và giữa chân nàng... mặt thoáng qua một chút thương tiếc... cúi đầu hôn lên trán nàng... nhẹ nhàng... Diệp Thiện Thiện mơ màng nhúc nhích người, đụng đến chỗ đau rất giữa hai chân, nức nở rên rỉ một tiếng...cọ vào ngực ấm áp của hần, nhũu mày ngủ tiếp... không thấy được... đôi mắt đen nhánh tự trách trên đầu...

30. Chương 31: Tập Kích

Trời tối dần, đêm xuống. Vài bóng trắng hộ tống một chiếc xe ngựa đi đến chân núi hoang vu.

“Chủ thượng! Phía trước có một ngôi miếu điện!” Tiếng tả hộ pháp từ ngoài xe truyền vào.

“Tả túc!” Thương Khung hồ hững đáp.

“Vâng!” Tả hộ pháp lên tiếng trả lời.

Im lặng đưa tay ôm lấy thất lưng Diệp Thiện Thiện đang muốn nhảy xuống, nhẹ nhàng bước xuống xe. Vừa đặt chân xuống đất, cô bực bội lẳng lẳng chuôi ra khỏi vòng ôm, đột nhiên chỗ vết thương bị tay Thương Khung giữ lại. Bàn tay to nắm chặt tay nhỏ nhắn, kiềm chế chặt chẽ phản kháng của cô, mắt cũng không nhìn dẫn cô đi vào trong miếu.

“Các vị thí chủ! Trong miếu không cho khách nữ bước vào!” một chú tiểu cản họ lại, thi lễ nói.

Kiểm trong tay tả hộ pháp lia đến cổ hần.

“Nói nhảm! Mau đi sắp xếp phòng!”

“Cái... cái...” Chú tiểu biến sắc. Một bên khiếp sợ nhìn kiếm trong tay tả hộ pháp, một bên lại không dám trái quy định, lắp ba lắp bắp không nói nên lời.

“Tôi đi ra ngoài, các người đừng làm khó chú ấy!” Diệp Thiện Thiện không nhẫn tâm để bọn họ làm hại chú tiểu, giãy khỏi tay Thương Khung, đi ra ngoài điện thờ. Sau lưng, ánh mắt Thương Khung lạnh lùng đảo qua tả hộ pháp cùng chú tiểu. Tả hộ pháp cúi đầu, rút kiếm lùi về sau lưng hần mà chú tiểu thì run lấy bẫy.

Diệp Thiện Thiện đi ra ngoài điện, nhìn sắc trời đen kịt, ngơ ngác không nói.

Đáy lòng dường như có thứ gì đó tưới lên, ngấm vào, quấy đảo, tan ra làm một, không cách nào tìm lại được bình tĩnh như nước trước kia.

Một tấm áo đàn ông đưa đến trước mặt cô, vô thức đưa tay cầm.

“Mặc vào!” Thương Khung liếc Diệp Thiện Thiện, từ sau đêm đó trở đi luôn một mực im lặng, bình thản nói.

Tiếp tục im lặng...

“Hay là... nàng muốn ta giúp?” Đưa tay kéo cô, khoanh khắc vừa chạm vào, cô kinh hoảng thụt lùi mấy bước. Xem tay hần như mãnh thú hồng thủy. Tay Thương Khung ngừng giữa không trung, ánh mắt lấp lóa, chậm rãi thu hồi tay.

“Còn không đi thay?” Đồng tử thăm thăm.

Nghe xong, cô mím mím môi quay người tìm một góc, cởi quần áo, mặc áo

trắng của hấn vào.

Lúc Diệp Thiện Thiện tiến vào tầm mắt của hấn, nơi nào đó cứng rắn tận đáy lòng nháy mắt trở nên mềm mại. Nhìn dáng người nhỏ xinh bao bọc trong tấm áo trắng rộng thùng thình rụt rè như thế, trong lòng ngọt ngào không thể tả! Thấy cô ngập ngừng, gượng gạo đi tới trước mặt, hấn đưa tay vuốt mái tóc đen dài như thác, cảm nhận từng sợi tóc tơ óng mượt trượt qua kẽ tay, ngăn cản thân mình đang muốn trốn tránh.

“Đừng nhúc nhích!” Hấn thì thầm, giờ tay búi tóc cô lên theo kiểu nam nhân.

Mỗi lần đầu ngón tay vuốt qua đều làm toàn thân Diệp Thiện Thiện nhạy cảm run khẽ, cảm giác dịu ngọt đến thế, tuy có phần ái muội nhưng lại khiến cô không có một chút ý niệm né tránh trong đầu, ngoan ngoãn mặc hấn loay hoay.

Thương Khung cẩn thận xắn ống tay áo dài thướt của cô lên... ánh mắt chuyên chú như thế làm cô hoang mang, cử động như vậy càng khiến cô bàng hoàng. Hấn dịu dàng, làm cô gần như quên mất, đêm đó hấn quá đáng với cô thế nào... cô khổ sở ra sao...

X xắn tay áo xong, nắm lấy tay cô, không để ý ánh mắt cô ngơ ngác, đi vào miếu. Tay hấn rất ấm, bàn tay lạnh lạnh của cô không tự giác nắm lại. Nhận được hồi đáp của tiểu nhân nhi, bàn tay to đột nhiên bao lấy cô, ấm áp, nhu hòa.

Khi chú tiểu trong miếu nhìn thấy Diệp Thiện Thiện, rõ ràng là một mỹ nhân môi hồng răng trắng lại đổi sang nam trang, há hốc miệng.

“Cái này...” Chú tiểu liếc thấy ánh mắt chẳng lành của tả hộ pháp thì ghen hòng, run lấy bầy dẫn họ vào phòng, lòng chỉ cầu trời mau mau sáng tỏng cổ đám hung thần ác sát này đi. Vậy là hấn A di đà Phật lắm rồi.

Diệp Thiện Thiện đứng trong góc phòng, không nhúc nhích nhìn bắc đèn hoa sen trời sụt, trong lòng thở dài. Lúc chú tiểu nói chỉ còn có hai gian phòng thì, cô lại bị ép chung phòng với Thương Khung. Kì thật cô sợ anh ta, nhưng... thẳm sâu trong nội tâm lại cực kỳ khát vọng. Cô bị ý tưởng này dọa ngây người, chớp chớp mắt không dám tin, Diệp Thiện Thiện mày lại khát vọng anh ta... là cảm tình sao? Còn là một người chỉ biết lấy sinh mệnh người ta ra đùa giỡn hành hạ? Hoảng sợ lắc đầu phủ nhận, không phải! Không phải vậy!

Thương Khung vừa bước vào phòng đã thấy Diệp Thiện Thiện đứng trong góc phòng xa giường nhất, trông rất tội nghiệp, mặt mày đờ đẫn lắc đầu lia

lạ.

Ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của cô vào lòng, phát giác cô khe khẽ run rẩy.

Đợi Diệp Thiện Thiện tỉnh táo lại, bản thân đã ngồi trên đùi Thương Khung, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy cô hết như đang vỗ về mèo con.

Cảm giác nhân nhĩ trong lòng ngọ nguậy, Thương Khung hạ tầm mắt xuống.

Quang cảnh trước mắt làm đồng tử hấn tối lại. Vốn dĩ cái áo này đã rất rộng, cô mặc không vừa, giờ lại vùng vẫy làm cổ áo mở rộng ra. Đường cong nhấp nhô bên trong cùng với hai đỉnh mềm mại nổi lên chỉ cách một lớp lụa mỏng manh, lúc ẩn lúc hiện.

Hít sâu một hơi, đành giam nòng trong lòng mình. Hấn biết ngày đó, nòng bị dọa sợ! Vật nhỏ của hấn hoảng sợ rồi! Thế nên hấn còn chưa muốn thêm một lần nữa, mặc dù một khi ném thử tư vị của nòng rồi, hấn không sao không chế được muốn ném thêm một lần, một lần nữa...

Cho dù hấn đã hết cách nhẫn nại, đã kề sát với ranh giới đổ sục, nhưng...

chết tiệt! Hấn không muốn nhìn thấy dáng vẻ nòng thương tâm đầm lệ nữa.

Ban đêm, ánh trăng như nước, trong phòng ánh nến chao động, yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ vang lên từ trên giường. Thương Khung ngồi vững như tượng, ánh nến chớp lóe, hấn đột nhiên mở mắt, ánh mắt quỷ dị quét qua cánh cửa. Một bóng đen từ góc phòng xông tới, nhắm thẳng mặt Thương Khung. Khóe miệng Thương Khung nhếch lên tàn nhẫn, phát tay hóa giải, bóng đen lùi lại, hai chân điểm vào tường tấn công vào bụng

Thương Khung. Bóng Thương Khung lóe lên, mượn lực bóng đen bay ra sau, lòng bàn tay vỗ tới bối tâm đối phương, ai dè bóng đen như có mắt sau lưng, đột nhiên nhào xuống đất, tránh được một chiêu trí mạng. Trong tay chột sáng lên, vũ khí sắc bén công đến hạ thân Thương Khung. Ngón tay Thương Khung búng khẽ “coong” một tiếng, trong lòng sinh nghi, tên này cầm thứ gì mà có thể đỡ được lực đạo ngàn cân mới rồi của hấn, lại còn không mất một cọng lông Chỉ hơi rung động... mũi chân Thương Khung điểm nhẹ vào eo hắc y nhân, cả người gã bắn lên giường, lực đạo làm chân giường gãy vụn, cũng đánh thức Diệp Thiện Thiện đang ngủ trên giường. Cô ngồi dậy nhìn, mới rồi giường vẫn còn rất bằng phẳng, sao tự dưng lại nghiêng một bên? Sau đó ánh mắt chuyển sang một lão già bận áo nhà sư nằm bên mép giường, miệng toàn máu tươi.

Đờ đẫn!

Thấy trên giường còn có một mỹ nhân, mép lão già phớt qua một nụ cười quỷ dị, vật trong tay đâm về phía Diệp Thiện Thiện với tốc độ cực nhanh.

Một bàn tay tóm chặt thứ vũ khí sắc bén đó ngay trước mặt Diệp Thiện Thiện. Đó là một thanh đoản đao mỏng như lá liễu. Máu từ tay Thương Khung tuôn xuống, song miệng hắn lại nhếch lên một nụ cười tàn ác. Khi lão già muốn dùng thanh liễu diệp đao sức mạnh vô địch đó cắt nát bàn tay Thương Khung thì, lòng bàn tay đau nhói...

“Cốt Hồng?...” Hai mắt lão già trợn tròn, thỉnh linh gào rú một tiếng lao về phía cửa sổ chạy trốn. Đợi Thương Khung nổi lên sát ý thì, ống tay áo bị một bàn tay mềm mại níu lại. Quay đầu, mặt Diệp Thiện Thiện trắng bệch, đáng vẻ đau lòng nhìn vết thương trên tay hắn, làm lòng hắn căng thẳng! Mấy bạch y nhân ào vào phòng.

“Chủ thượng! Là nhân thủ của thập cung. Thuộc hạ đã phái người đuổi theo!” Nói xong móc trong người ra một lọ thuốc, đưa cho Diệp Thiện Thiện, vẻ mặt không tử tế nhìn cô.

“Có thể thoa vết thương cho chủ thượng?” Diệp Thiện Thiện vội vàng đồng ý, run rẩy cầm lấy.

Dưới ánh nến vụt sáng nhấp nháy, Thương Khung ngồi cạnh bàn, hai mắt sáng ngời nhìn Diệp Thiện Thiện bị hắn ôm vào lòng, ngoan ngoãn thoa thuốc cho hắn, khoe miệng giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt.

Diệp Thiện Thiện thấy vết thương trên tay Thương Khung, áy náy rút nước mắt. Tay hắn bị thanh đao mỏng đó cắt thấy được cả xương, máu chảy không ngừng, mãi đến lúc bôi thuốc mới cầm máu được. Nhìn bàn tay vốn dĩ đẹp đẽ mảnh khảnh như trúc giờ phút này vì cô mà bị thương ra nông nỗi, lòng đau như xé... cắn môi quẩn vải trắng cho hắn.

Thương Khung đưa bàn tay không bị thương khẽ nâng cằm cô lên, thu hết nước mắt cô vào trong đáy mắt, thở dài... bộ dạng này của nàng...

“Thiện Thiện!” Than thầm trong lòng, cúi đầu giữ lấy môi lưỡi cô, mang theo dịu dàng, thương tiếc, cùng cô triền miên.

Quần áo ướt xuống đất, không còn một mảnh, cô bị ôm đặt lên bàn, hai tay mềm mại vòng lên cổ hắn. Hai chân mảnh mai bị Thương Khung tách ra thật rộng, dùng góc độ tập trung sức lực nhất, đâm vật to lớn dưới thân vào thật sâu trong cơ thể cô, mỗi một lần đâm vào đều khiến cô không nhịn nổi, yêu kiều rên rỉ thành tiếng.

“Đừng... không cần vậy... vào sâu quá, em không chịu nổi, hức...” cầm tựa trên vai hắn, nức nở van vãn.

Thương Khung nâng cái eo nhỏ nhắn của cô lên, miệng ngậm lấy anh đào chực chờ đưa ra trước ngực cô, lại mang đến một hồi thổ dốc, cảm nhận

động tác của hắn dịu dàng lại đẩy nhanh tốc độ, lần này đâm vào càng sâu. Trần trề chống đỡ giữa hai chân làm cô tê dại không chịu nổi. Tiếng rên rỉ từ từ lớn dần, lọt vào tai Thương Khung, yêu kiều, thánh thót. Rõ ràng cô không muốn như thế, vì sao? Vì sao đến cuối cùng lại thành rathế này?

31. Chương 32: Mỹ Nhân

Liên tiếp mấy ngày, Thương Khung đòi hỏi cô dường như thế nào cũng không đủ. Mỗi lần đều dây dưa với cô bằng mọi giá, mỗi lần đều ngang ngược ép cô cùng hắn lên đỉnh vu sơn.

Trên giường lớn trải ra trắng tinh, Diệp Thiện Thiện co người như con tôm nhỏ nép trong lòng Thương Khung. Tay Thương Khung nắm hờ cô, chân thong thả cọ xát giữa hai chân cô... cả người cô không còn sức, cúi đầu, khóc thầm trong lòng! Vì sao lúc nào anh cũng không thấy đủ? Thậm chí mỗi đêm cô mệt mỏi cực độ nửa mê nửa tỉnh, vẫn cảm nhận được anh ta va chạm mãnh liệt, khiến cô kim lòng không chịu rên rỉ.

Cổ đột nhiên mát lạnh, hơi cúi đầu... Một cái bông tai hình giọt nước bằng ngọc đeo trên cổ, ánh mắt bị vẻ đẹp của bông tai hấp dẫn, giữa viên ngọc có một giọt máu đỏ lẫn thêm một vệt óng ánh, đang chậm rãi biến đổi hình dạng, cực kỳ quý dị.

“Hơ?” Diệp Thiện Thiện loay hoay đùa nghịch trong tay “Đây là cái gì?”
Hiếu kì, xoay người định hỏi.

Vừa mới quay đầu, đôi môi đỏ hơi hé đã bị đôi môi nóng bỏng ngậm lấy, hai tay Diệp Thiện Thiện vô lực chống vào ngực hắn, miệng “ư a” kháng nghị một hồi đã bị hàm răng hết cần rồi gặm thu phục... nửa ngày, môi Thương Khung mới rời khỏi đôi môi mọng nước sưng đỏ, đang thở hổn hển, ánh mắt nóng bỏng sâu thẳm không giống thường ngày ngắm nhìn cô.

“Hứa với ta, không được tháo xuống!” Thương Khung kéo cánh tay ngó sen mềm mại quần lên cổ mình, đôi tay mạnh mẽ vuốt ve tấm lưng gầy yếu của cô, dán sát bên tai cô thì thầm... Thiện Thiện bị hơi thở của hắn hất vào lỗ tai ngứa ngáy khó chịu, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Tay hắn rục rịch lần mò xuống u cốt giữa hai chân cô, đỉnh phần hồng trước ngực bị hắn ngậm trong miệng đùa bỡn, chọc ghẹo làm thân thể mất cảm của Diệp Thiện Thiện run rẩy, miệng khe khẽ ngâm nga.

“... chủ thượng... đừng...” Nghe thế, Thương Khung ngừng đầu lên khỏi ngực cô.

“Gọi tên ta!” Thấy ánh mắt cô tránh né, khóe miệng hắn hơi cong lên.

“Á....” Diệp Thiện Thiện kinh hãi kêu lên, cái tay đáng ghét lại... giữa hai chân... bắt lực khóc nhỏ, khép chặt hai chân.

“Gọi đi!” Tay hắn lần mò điểm mẫn cảm trong u cổ, hài lòng nghe được tiếng cô trần trọc van vãn, đôi mắt to ướt rượt oán trách, giận mà không dám nói.

“Thương... Thương Khung!” Vì sao cứ muốn thế này? Nhất định phải ép cô mãi đến khi anh ta hài lòng mới thôi? Có điều, lúc cô kêu tên anh ta thì ngực như được lấp đầy, cảm giác thỏa mãn khó hiểu... vậy là sao đây?

“Thiện Thiện!” Thương Khung nhìn cô dăm dăm.

“Hử?” Cô nghi hoặc nhìn ánh mắt bỏng cháy của anh ta, mặt đột nhiên đỏ bừng, anh... anh ta làm gì vậy? Sao lại tách hai chân cô ra? Nhìn hai chân mịn màng của mình bị anh ta tách ra dè xuống, thẹn đỏ mặt vùng vẫy. Anh ta luôn thích nhìn cô thế này, khi dễ cô, không để cô nghỉ ngơi được chút nào sao?

“... Nếu có một ngày... ta... không có ở đây...” Thương Khung nhẹ nhàng vỗ về ngực trái cô, hỏi “Nơi này có nhớ ta không?” ánh mắt thoáng qua chút đau đớn.

Diệp Thiện Thiện có chút chậm hiểu.

“Anh...không ở đây... tại sao?”

Tư thế mờ ám, ánh mắt hai người quẩn quít. Thành linh, vẻ mặt chăm chú của Thương Khung biến thành nụ cười gian tà mê hoặc.

“Nói! Nàng vĩnh viễn là của ta!”

Mặt Diệp Thiện Thiện đỏ lên, ấp a ấp úng, “Vì... vì sao?” Câu này, thật... quá mờ ám!

“Không nói hả?” Nhìn tất quật cường của nàng lại nổi lên, được lắm! Khóe miệng khẽ nhếch!

Nhưng mà, làm sao anh ta có thể nói được mấy lời buồn nôn như vậy?

Khoan khoan! Nhìn anh ta... anh...Tim Diệp Thiện Thiện đập dồn dập.

Thương Khung nhắc hông cô lên, người phục xuống, ngón tay vạch cánh hoa nõn mịn của cô ra, áp vào mút lấy hạt châu đỏ bừng.

“Hức hức...” Diệp Thiện Thiện bị răng miệng hắn giầy vò tới nỗi toàn thân co giật, ngón chân quắp lại. Vừa xấu hổ vừa khóc, cái tên ác ma này, Vì sao cứ thích hôn chỗ đó của cô... cô không muốn...

Giữa hai chân, từng đợt sóng nóng ầm trào vào miệng hắn. Cô tức giận không nhịn được, thừa dịp ngón tay hắn lướt lên eo mình, giơ chân ra sức đá một cái, hạ thân vùng khỏi tay hắn, lăn xuống giường... cô mới vừa làm cái

gì? Hình như đá anh ta, kinh hoàng muốn đào tẩu. Nhớ lần trước đá anh ta xong, bị cái người lòng dạ cực kỳ hẹp hòi ghi hận, ác ôn đánh cô hai mươi roi, lần này... cô không dám nghĩ luôn! Vội vàng dùng cả tay lẫn chân, quần áo rải đầy trên đất, cô đoán nhất định sẽ vụng về mà vấp té, ngã đầu tuyệt vọng nhưng vẫn không bỏ qua cơ hội chạy trốn...

Có điều, lâu vậy rồi mà sao cô vẫn còn nguyên tại chỗ? Chậm rãi quay đầu, không biết Thương Khung đã đứng cạnh cô khi nào, tay giữ một đoạn... nhìn rất quen! Đó không phải thắt lưng của cô sao? Cúi đầu nhìn! Đầu dây còn lại không rõ quấn lên eo cô lúc nào? Xấu hổ cúi đầu... Chẳng trách cô không sao di chuyển được... Thật tình ngốc quá mà!

“Đá ta? Hả?” Mặt Thương Khung treo nụ cười ác ma đứng chuẩn, từ phía sau tóm lấy cô.

Diệp Thiện Thiện tuyệt vọng, mười ngón tay túm chặt lấy quần áo.

Cái chân nào đó đá ác ma nào đó bị đai lưng buộc lại, trói vào giường, chân còn lại bị gác lên vai ác ma, đêm dài chậm chạp... bạn tiểu bạch nào đó bị ác ma lật qua trở lại, hung hăng ngược đãi, giày vò, hành hạ, đến lúc trời sắp sáng chỉ còn thoi thóp, rốt cuộc bị thúc giục hành hạ quá lâu, vô cùng không có tiền đồ, bị phần thỏa hiệp mà gào lên: em vĩnh viễn là của anh! Sau đó hôn mê bất tỉnh...

Sáng sớm, chim chóc véo von trên cành. Diệp Thiện Thiện mệt mỏi, mắt ầng ậng nước mang theo oán hận giúp Thương Khung thay đổi, thắt lưng đau nhức, báo hiệu cô cả đêm hôm qua bị “sử dụng quá độ” còn chưa ăn uống, lên xe ngựa liền ngã vào lòng người nào đó mà ngủ. Trong mộng, một bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà của cô, khiến cô ngủ thật sâu, thật yên ổn.

Lúc cô dụi đôi mắt vừa tỉnh ngủ nhìn tòa nhà bốn tầng vàng chóa cực kỳ quen mắt, tim đập thình thịch... đây không phải... Khôi Hương lâu sao?

“Còn không đi?” Thương Khung dường như biến thành một người khác, lạnh lùng không nhìn tới cô, đi thẳng vào cửa bên, võ sĩ gác cửa dẫn đường. Diệp Thiện Thiện mờ mịt, cái tên sáng nắng chiều mưa này, không phải vừa nãy trên xe vẫn rất tốt sao? Hữu hộ pháp lướt qua người cô, vừa định mở miệng hỏi hân, anh ta lại mắc cái tật xấu gì đã bị ánh mắt lãnh đạm của hữu hộ pháp làm cho ngậm miệng. Áp úng đi theo sau, trong lòng cảm thấy bất an, hay là chuyện cô và Diễm tỷ đã bại lộ rồi? Bây giờ dẫn cô đến đây chuẩn bị giăng lưới tên “béo”? Toàn thân đột nhiên rét run, cô căn bản không nhận

ra được “béo”, đào đâu ra “béo” mà nói? Nghĩ đến đây, lá gan nhanh chóng bị dọa cứng đờ.

Thương Khung ngồi trên tầng bốn, Diệp Thiện Thiện im lặng đứng sau lưng hắn. Mặt Diễm tỷ tươi cười bước tới, hơi khom mình nhìn Thương Khung mỉm cười.

“Điện chủ Vân Ân điện quang lâm Khôi Hương lâu, thật sự là đối mặt với vực thẳm mà mắt hồn, quả thật khiến nô gia hết sức lo sợ.”

Thương Khung đặt chén trà xuống bàn, mí mắt cũng không ngẩng lên, nói:

“Từ lâu đã nghe nói chưởng quản Nhã Các Khôi Hương lâu miệng lưỡi không ai bằng, quả nhiên tuyệt vời!”

“Chủ thượng đang châm chọc nô gia sao?” Diễm tỷ liếc nhìn Diệp Thiện

Thiện có vẻ căng thẳng, cười tươi như hoa, “Nô gia bắt quá dùng cái miệng để kiếm cơm ăn, thật sự không đáng nói đến!”

Thương Khung hừ lạnh một tiếng: “Đừng nhiều lời! Mục đích ta đến đây lần này, chắc ngươi đã biết...”

“Yên tâm, chủ thượng phân phó, ta nằm mơ cũng nhớ kỹ...” Diễm tỷ cười nhạt, không để ý giọng điệu lạnh lùng của Thương Khung, nhẹ nhàng vỗ tay.

Diệp Thiện Thiện một mực rối rắm, lo sợ anh ta biết chuyện cô và Diễm tỷ.

Song, hiện tại, sự tình diễn tiến khiến cô như lạc vào trong sương mù.

Một vị mỹ nhân lả lướt tiến vào, trông xa như lan như họa, lại gần đẹp tự nhiên như ngọc, sắc đẹp này nếu là hoa khôi Khôi Hương lâu thì không ai chiếm được.

Chẳng lẽ Thương Khung không phải đến đây vạch trần cô và Diễm tỷ, mà là... ôm mỹ nhân về? Nhớ lại lúc anh ta xuống xe thì lãnh đạm với cô, căn môi gục đầu...

“Chủ thượng, đây là Họa Mi cô nương ngài dự định!” Diễm tỷ đẩy Họa Mi e lệ thẹn thùng đến trước mặt Thương Khung.

“Họa Mi báỉ kiến chủ thượng!” giọng nói du dương cực kỳ êm tai.

Diệp Thiện Thiện lén liếc Thương Khung, ánh mắt anh ta vẫn du lịch trên người Họa Mi, khó chịu dời mắt, trong lòng chua chát, đúng là đàn ông!

Toàn là bọn thực sắc tính dã.

“Mi nhi, đưa chủ thượng đến phòng trà, cẩn thận hầu hạ!” Diễm tỷ nhìn ám muội bùng phát giữa hai người, vội vàng phát tay dãn dò kĩ càng.

“Vâng!” Họa Mi nhỏ nhẹ đáp lời, chậm rãi bước lên, “Chủ thượng, mời đi bên này...”

Diệp Thiện Thiện nhìn bóng dáng đẹp đẽ của hai người, trong lòng đột nhiên

có cái gì đó rơi xuống vỡ vụn... không kịp nhặt lên.

“Thiện Thiện!” Diễm tỷ nhìn hai mắt cô bàng hoàng bất lực, liếc cô một cái, mắng khê: “Nhìn bộ dạng người xem! Theo ta qua đây!”

32. Chương 33: Thương Tâm

Diệp Thiện Thiện ngồi trên ghế dài, bị Diễm tỷ nhìn chòng chọc không chịu nổi. Chột dạ, bứt rứt không yên, hỏi:

“... Hương Nhi có khỏe không?” Đừng nhìn cô như vậy! Cô đã cố hết sức đi tìm đồ rồi, chẳng qua cô thực sự tìm không được thôi.

Diễm tỷ dời mắt, “Nha đầu đó mệnh tốt, được chuông giáo Thanh Vân phái chọn rồi!”

“Thanh Vân phái?” Diệp Thiện Thiện nghe xong kêu lên thất thanh.

“Trương Thanh Vân trẻ tuổi đầy triển vọng, phong lưu phóng khoáng, không ít mỹ nhân Đại Kiền yêu thầm!” Diễm tỷ đứng dậy, nửa đùa bốn liếc Diệp Thiện Thiện từ trên xuống, “Chẳng lẽ ngươi có ý với hắn?”

“Không có!” Diệp Thiện Thiện xua tay phủ nhận, “Chỉ là tôi hơi nhớ Hương Nhi, biết cô ấy ở đâu rồi, về sau có cơ hội đi gặp cô ấy.”

“Vậy sao?” Ánh mắt Diễm tỷ liếc qua cổ áo Diệp Thiện Thiện, thản nhiên hỏi, “Thương Khung ăn người rồi?”

Diệp Thiện Thiện vội vàng cúi đầu, đỏ mặt, có phải tối hôm qua Thương Khung hôn mút cổ cô, lưu lại dấu tích không? Tâm tình chột dạ, vội vàng chuyển đề tài.

“Diễm tỷ, cái đó... tôi không tìm được bản đồ...”

“Bản đồ... không quan trọng nữa!” Diễm tỷ quay người, “Lúc đầu đồn đại trong bản đồ có bảo vật, làm ta động tâm. Bất quá, hai ngày trước có người tiết lộ, lấy được bản đồ cũng không tìm được bảo vật, ta cần gì phải phí sức lực?” Cười nhạt “Huống hồ, Thương Khung chết đi, ai cũng không lấy được, như vậy không phải rất công bằng?”

Diệp Thiện Thiện bất thành linh ngẩng đầu nhìn Diễm tỷ, “Cái... gì?” tim đập thành thịch.

Thấy mặt cô hơi tái, Diễm tỷ tựa hồ thừa nước đục thả câu: “Sao thế? Không nữ à?”

Diệp Thiện Thiện né tránh ánh mắt giống như tia tử ngoại của Diễm tỷ, đáp qua loa: “Sao có thể? Thiện Thiện chỉ tò mò thôi, cao thủ lợi hai như hắn,

sao có thể chết được?” Tim đập càng kịch liệt.

“Cao thủ lợi hại cỡ nào cũng không địch nổi xa luân chiến. Thương Khung có ba đầu sáu tay đi nữa, lần này chắc chắn cũng không thoát nổi màn truy sát đoạt mệnh của nhất điện tam cung thập phái của Đại Kiền.”

Quét mắt nhìn Diệp Thiện Thiện, nửa ngày!

“Thiện Thiện, nam nhân đều là lũ háo sắc! Hắn dám dẫn người đến thanh lâu chọn nữ nhân, chứng tỏ trong lòng hắn không hề có người. Nhớ kỹ! Chỉ có bản thân mới thật sự đối tốt với mình, biết chưa?”

“Biết rồi!” Mười ngón tay xoắn vào nhau.

Giả vờ thản nhiên hỏi: “Thiện Thiện chỉ thấy kì quái, Đại Kiền có ai dám can đảm ám sát Thương Khung?”

Diễm tỷ phì cười: “Nguyên nhân rất đơn giản! Chỉ cần giết thật nhiều người, hãm hại hắn là đủ. Vốn dĩ hắn đã nổi danh tàn nhẫn khát máu, chuyện này làm dễ như trở bàn tay. Có trách thì trách hắn, vị trí đệ nhất điện của Đại Kiền này chỗ cao không chịu được gió lạnh, không ít người muốn chiếm lấy. Mấy ngày trước nghe nói hắn bắt đệ tử đắc ý của Thủy Mộc phái, sau đó lại đả thương chưởng giáo Thanh Vân phái. Bản thân lãnh đạm lại không có tình người. Bao vây tiểu trừ là nằm trong dự đoán rồi. Đương nhiên, Thương Khung người này sâu không lường được, hoàn toàn không phải hư danh. Có điều hành động tiểu trừ lần này không phải xúc tiến ngày một ngày hai, mấy kẻ đó cực kì tự tin, nắm chắc mười phần cho lần đánh bạc này!”

“Âm mưu Diễm tỷ nói là... chỉ Lưu Vân Nhất Thị?” Diệp Thiện Thiện lơ mờ đoán thử.

Ánh mắt Diễm tỷ tán thưởng, “Lưu Vân Nhất Thị toàn trang bị diệt. Hiện tại Đại Kiền thập cung tam phái nhất điện thỉnh mệnh cũng tốt, lấy cớ cũng được. Mục tiêu là dồn hắn vào chỗ chết, không cho sống sót!”

Diệp Thiện Thiện cắn môi, cảm giác chuyện này thật sự rất xấu! Nhớ lúc cô mới xuyên qua, trong hầm ngầm từng nghe lén hai tên áo đen nói chuyện, rõ ràng đó là kẻ giá họa. Về sau hai tên đó bị Thương Khung bắt được, lại diệt khẩu, cô tận mắt chứng kiến. Hôm nay nhân chứng có sức nặng đã không còn, cho dù cô đứng ra, ai sẽ tin lời tỷ nữ thuộc hạ của anh ta chứ? Lúc đó, cả sơn trang bị một mối lửa thiêu trụi, kẻ đó mấy ngày sau lại mưa như trút nước, cộng thêm sự việc qua lâu quá rồi, làm gì còn giữ được chứng cứ?

Giọng điệu Diễm tỷ cho thấy, sự kiện đó chỉ là ngòi nổ. Giết người chỉ cần tìm một cái cớ là đủ rồi! Cô... phải nhanh báo cho anh ta mới được!

“Thuốc giải Đồng Hoàn lần trước có lấy được không?” Thấy Diệp Thiện

Thiện gật đầu, “Lưu Phong hẳn cũng không có phụ lòng người, vì một viên thuốc của người mà cho luôn cái mạng!”

“Hắn... sao rồi?” Diệp Thiện Thiện kinh ngạc hỏi.

“Chết rồi, sau khi đưa thuốc giải!” Diễm tỷ sắc sảo nhìn cô, “Thế nên ta hoài nghi, có phải người đem chuyện chúng ta nói cho Thương Khung biết không?”

Diệp Thiện Thiện hấp tấp mở miệng phủ nhận, “Không có! Nếu nói ra, tôi đã bị anh ta chặt tay chặt chân chết mất xác rồi! Diễm tỷ cũng biết, anh ta khát máu cỡ nào...”

Diễm tỷ nhìn chòng chọc ánh mắt cô, hồi lâu mới thu hồi tầm mắt.

“Lại tin người lần này!” Trở lại ghế ngồi, “Hiện tại có một nhiệm vụ, nếu hoàn thành, toàn bộ độc Đồng Hoàn còn dư lại đều giải cho người!”

Diễm tỷ móc ra một chiếc bình sứ tinh xảo, “Chỉ cần cho thứ trong này vào nước trà của hắn là được!”

Diệp Thiện Thiện vươn tay nhận lấy, thắc mắc “Đây là thuốc gì?”

“Đối với Thương Khung mà nói, đây là một loại độc mạn tính không màu không mùi, cản trở hắn phát huy công lực không bằng một phần mười lúc bình thường!”

Diệp Thiện Thiện nghe xong nắm chặt bình sứ trong tay. Đám người này thật quá ác độc! Thương Khung tuy tàn bạo nhưng chỉ đối với những kẻ bất kính với anh ta trước, huống chi, từ trước tới giờ anh ta chẳng thêm làm ra thứ hành vi tiểu nhân như vậy.

“Ngọc trúc Lưu Phong đưa người đâu?” Diễm tỷ hỏi.

“Cái này sao?” Diệp Thiện Thiện lấy ống trúc ra. Diễm tỷ nhận lấy, nhìn vài lần, hử? Ngón tay khẽ ấn xuống mấy cái, chậm rãi đứng dậy, một tiếng giòn tan vang lên! Ống trúc bị nàng ta ném xuống đất, mở ra. Nàng ta tách vết nứt ra, bên trong ống trúc toàn bộ biến thành bụi phấn.

“Có người từng chạm qua ống trúc này?” Mắt Diễm tỷ chuyển đến người Diệp Thiện Thiện.

Diệp Thiện Thiện gãi đầu thắc mắc, đột nhiên nhớ ra, hình như... Thương Khung từng lấy nó ra nghịch.

“Thương Khung?” Diễm tỷ mở miệng hỏi, thấy Diệp Thiện Thiện ngẫm thừa nhận, trái lại nở nụ cười.

“Trò xiếc vật vĩnh này điện chủ Vân Ân điện cũng gỡ ra được!”

Ba chân bốn cẳng phóng đến phòng trà lầu ba, thấy tả hộ pháp đứng án ngay

cửa phòng.

Diệp Thiện Thiện bị tả hộ pháp cản lại. Đây là lần đầu tiên hấn cản cô, trước đây hấn chỉ liếc cô một cái rồi thôi, không hề giống bây giờ.

“Tôi có chuyện gấp cần tìm chủ thượng!”

Tả hộ pháp lạnh lùng lặp lại: “Chủ thượng có lệnh, bất cứ ai cũng không được vào phòng!” Nhấn mạnh ba chữ “bất kỳ ai”.

Diệp Thiện Thiện kéo tay áo hấn, “Thật sự là chuyện gấp, có liên quan đến an nguy tính mạng của chủ thượng! Thật đó!”

Tả hộ pháp hơi sững sốt nhìn cô. Nhân cơ hội hấn còn đang dờ ra, Diệp Thiện Thiện chui qua nách hấn, lấy sức đẩy cánh cửa phòng trà. Sau khi nhìn thấy tình cảnh trong phòng, trợn mắt nhìn trừng trừng, không nhúc nhích.

Tay Thương Khung nắm bầu vú trắng nõn của mỹ nhân lơ lửng trong lòng, quét mắt nhìn Diệp Thiện Thiện đứng đờ ngay cửa, lạnh lùng nhìn tả hộ pháp bám theo sau lưng cô.

“Chủ thượng! Thuộc hạ nhất thời sơ ý không cản được! Xin chủ thượng trách phạt!” Sụp đầu gối xuống đất, cúi đầu thỉnh tội.

“Theo ta bao nhiêu lâu rồi! Người phải biết hậu quả kháng mệnh... Đặc biệt còn... cố tình...” Thương Khung một bên lãnh khốc nhìn tả hộ pháp, một bên bóp trắng nõn trong tay, nghe tiếng người trong lòng rên rỉ.

“Thuộc hạ biết sai! Thuộc hạ nguyện nhận phạt!” Người tả hộ pháp cứng đờ.

“Là tôi tự mình xông vào, không liên quan tả hộ pháp!” Nhìn người đem qua còn thương yêu mình đủ kiểu, giờ lại ở đây ôm ấp người đàn bà khác. Lòng đau đốn, nhưng hiện tại anh ta thật sự gặp nguy hiểm, cô cần phải nói cho anh ta biết.

“Ra ngoài!” Đuôi mắt Thương Khung dường như lưỡi liếc cô lấy một cái, cúi đầu hôn môi anh đào của mỹ nhân trong lòng, vuốt ve đôi chân dài, nắn bóp bộ ngực khổng lồ của mỹ nhân.

“Tôi có chuyện gấp muốn nói với chủ thượng!” Diệp Thiện Thiện ráng nuốt nước mắt không hiểu vì sao muốn ứa ra, cổ họng cứng ngắc mở miệng. Cố gắng ép mình rời mắt đi, không nghĩ tới giọng điệu lãnh đạm của anh ta.

“Chuyện gấp?” Thương Khung rời khỏi môi mỹ nhân, ngẩng đầu tà ác nói, “Không lẽ đem qua ta còn chưa làm ngươi hài lòng?” Mỹ nhân trong lòng cười khê.

“Anh...” mắt Diệp Thiện Thiện đỏ hoe, “Anh... anh quá đáng lắm!”

Lông mày Thương Khung dựng lên: “Còn không đi! Hay là muốn ở đây

nhìn ta và Mi nhi mây mưa?”

Diệp Thiện Thiện cắn môi run rẩy, trong mắt dường như có thứ gì đó tụ lại: “Tôi thật sự có chuyện quan trọng muốn nói với anh, rất quan trọng!”

“Được! Nói đi!” Thương Khung đáp qua quýt, hôn cổ mỹ nhân, giống như đêm qua anh ta cũng hôn cô như thế. Tay vuốt ve đôi chân dài của mỹ nhân, dường như đêm qua anh ta cũng như vậy với cô...

Diệp Thiện Thiện hít mũi, “Chuyện này... không tiện để người ngoài biết... vì có liên quan đến anh...” Vẫn chưa nói hết.

“Mi nhi về sau là người của ta! Nàng không cần tránh!” Thương Khung lạnh lùng cắt lời. Cùng người trong lòng liếc mắt đưa tình, người mới biết mà có thể tin tưởng vậy sao? Diệp Thiện Thiện đứng ở cửa cảm thấy mình như thăng hê khiến người ta chán ghét. Cho dù tấm lòng quan tâm bị người ta dẫm nát nhưng vẫn có chút không yên lòng. Ngực trái như bị thứ gì đó chặn lại làm cô chỉ muốn tìm một chỗ nào đó khóc lớn một trận. Cố gắng ngăn nước mắt chảy xuống, cổ giọng run rẩy.

“... Có người muốn mưu sát anh, anh phải cẩn thận! Anh...” Nghẹn lại.

Ngón tay Thương Khung chỉ hơi ngừng lại một chút đã khôi phục bình thường, híp mắt, “Mấy chuyện giết gân như vậy, nếu ta còn nghe được từ miệng người một lần nữa đừng trách ta vô tình. Cút đi!” Thương Khung lạnh mắt nhìn Diệp Thiện Thiện. Đáng vẻ tuyệt tình! Cô sợ sệt ôm ngực đau nhói lùi lại một bước! Môi mấp má muốn nói nhưng nước mắt chực chờ muốn trào ra, khẳng khẳng không muốn khóc trước mặt anh ta. Cô không cần! Cúi đầu lùi từng bước từng bước... trước khi nước mắt phiêu tán xoay người rời đi.

“Ha ha, nha hoàn đó lại dám nói có người muốn giết ngài? Trên dưới Đại Kiền ai không biết ngài là điện chủ Vân Ẩn điện! Chỉ cần nghe đến tên ngài bọn họ đã kinh hồn táng đờm rồi! Theo Mi nhi thấy, chắc là ả thích chủ thượng. Dựa vào thân phận hèn mọn của ả mà muốn giành sự ưu ái của ngài, đúng là buồn cười! Một ả tỳ nữ ti tiện, còn dám mơ tưởng hão huyền?”
Đôi mắt lạnh băng như mãnh thú nhìn Họa Mi chòng chọc, làm ả nảy sinh cảm giác sợ hãi.

“Người nói nàng... ti tiện?” Giọng Thương Khung kèm nén trong cổ họng.

Bị đôi mắt tối tăm khát máu nhìn trừng trừng đến nỗi toàn thân phát run, “Ta chỉ là...” Nói còn chưa xong, bàn tay hắn đã chụp lấy cổ ả, khẽ bóp, Họa Mi tắt thở ngã xuống.

Thương Khung nhặt áo trắng Diệp Thiện Thiện thay cho hắn lúc sáng, trên

đó còn lưu lại mùi hương của nàng lên, nghiêm chỉnh, chậm rãi mặc vào.

Sau đó lấy ống tay áo chùi khóe miệng còn dính nước miếng làm hấn kinh
tởm, nhìn Họa Mi lỏa lồ trên đất, khóe miệng cong lên tàn nhẫn.

“... Nàng ti tiện?” cười lạnh, đáy mắt thoáng qua chút dịu dàng, “Nhưng người, một sợi tóc của nàng cũng không bằng...” Một trận gió thổi qua! Trong phòng không còn thấy bóng dáng Thương Khung đâu nữa.

33. Chương 34: Vách Núi Cheo Leo

Sắc trời tối dần, bầu trời mây đen dày đặc. Một chiếc xe ngựa phi từ xa đến
với tốc độ cực nhanh.

“Tả hộ pháp!” Một nữ tử mắt đỏ hoe, lo lắng nhìn sắc trời, mở miệng.

Nam nhân cầm roi đánh xe bên cạnh không thèm liếc mắt, im lặng. Cùng với
tiếng roi quất vun vút, ngựa không dừng vó, tốc độ càng lúc càng nhanh.

“Hình như là đông!” Nữ tử nhìn ánh chớp thấp thoáng trong mây đen, lòng
mơ hồ cảm thấy bất an. Nhớ đến anh ta... mỗi lần trời đông đều rất yếu ớt.

Càng thêm lo lắng! Hối hận không nên đồng ý về Vân Ẩn điện với tả hộ
pháp. Lúc đó đau lòng, chỉ muốn rời khỏi anh ta, thật xa... lẽ ra cô nên nhẫn
nại! Đột nhiên nín tay áo tả hộ pháp. Hấn kinh ngạc quay sang nhìn Diệp
Thiện Thiện tự dưng như bị động kinh.

“Chúng ta quay lại!” Mắt Diệp Thiện Thiện sáng rực, “Chủ tử các người gặp
nguy hiểm!”

Tả hộ pháp hồ hững liếc cô, quất roi, ngựa chạy càng nhanh.

“Đây là mệnh lệnh của chủ thượng!”

Diệp Thiện Thiện sững sốt, lỏng tay: “Vì sao?”

“Tai mắt của Khôi Hương lâu rất nhiều!” Quăng một câu ngắn ngủn, để mặc
Diệp Thiện Thiện từ từ nghiền ngẫm.

“Ý anh là, anh ấy... cố tình diễn trò cho tôi xem? Sau đó, để anh dẫn tôi đi?”

Diệp Thiện Thiện hốt hoảng nhận ra rất có khả năng này.

“Anh ấy có biết mình gặp nguy hiểm không?”

“Ngài ấy...” Tả hộ pháp quay đầu nhìn Diệp Thiện Thiện, toét miệng cười,

“Biết sớm hơn người nhiều!”

Nơi nào đó tận đáy lòng Diệp Thiện Thiện nhẹ nhõm hẳn đi. Đột nhiên tức
giận! Dám xem cô là con khỉ mà giỡn?

“Hóa ra, là sợ mình liên lụy anh ta!” Nghĩ ra được điều gì, so vai.

“Ngốc!” Tả hộ pháp phun ra một chữ.

“Ồ?” Cô lắp bắp hỏi lại.

“Nếu chủ thượng không quan tâm người, người chết ngàn vạn lần cũng đừng mơ tưởng liên lụy ngài!” Đối với đầu óc chậm hiểu của nàng, tả hộ pháp hoàn toàn không còn gì để nói.

Ngơ ngác nửa ngày, thì thầm: “Anh ấy... thật sự quan tâm tôi sao?” Đau lòng thất vọng, “Chủ tử các người quan trọng hơn tôi, anh quay lại đi!”

Tả hộ pháp quay đầu nhìn ánh mắt suy sụp của cô: “Nếu ta vút người ở đây, chủ thượng... sẽ giết ta!” Kinh hoàng! Nghi hoặc, anh ấy... sẽ sao?

“Tả hộ pháp!” Rầu rĩ đáp ứng, “Kì thật, tôi... vào Vân Ẩn điện để trộm đồ của chủ thượng. Giờ tôi nhận tội rồi! Anh ấy sẽ không giết anh!” Anh ấy ghét nhất là bị người khác lừa gạt.

Tả hộ pháp cười giễu, “Chút tâm tư đó của người, toàn Vân Ẩn điện có người nào nhìn không ra chứ!”

“Hà?” Diệp Thiện Thiện trợn mắt.

“Nhớ hai tên bắt cóc là tên gầy và tên mập không?” Tả hộ pháp hừ lạnh,

“Chủ thượng giết chúng rồi!”

Nghe xong, Diệp Thiện Thiện đơ ra.

“Nhất cử nhất động của người, chủ thượng nắm rõ trong lòng bàn tay!” Diệp Thiện Thiện hoàn toàn hóa đá trong gió.

“Cái gì cũng biết sao?” Kể cả chuyện Diễm tỷ và cô âm mưu trộm bản đồ? Mặt tả hộ pháp viết mấy chữ “người là đồ ngu ngốc” liếc cô.

Chán nản, không nói gì hỏi trời xanh, Thương Khung còn là người sao? Vì sao cái gì anh ta cũng biết hết thế? Lạnh run! Đáng sợ quá!

Chân trời, một tia chớp rạch giữa không trung, cơn dông đang đến!

“Chủ tử nhà anh sợ sét đánh!” Thì thầm, lòng chua xót!

Nét mặt tả hộ pháp cứng đờ.

“Nhất định anh đang lo lắng cho anh ấy!” Diệp Thiện Thiện thở dài.

Tiếng sấm gầm gào từ xa tới gần.

“Chủ thượng ngài ấy thật đáng thương!” Tả hộ pháp đột nhiên mở miệng.

Tiếng roi quất “vút vút” lẫn với tiếng ngựa hí đau đớn.

“Nỗi đau đó, ta hay người vĩnh viễn không cách nào hiểu được!” Tả hộ pháp nhìn về phía trước, ánh mắt bi thương.

“... là mẹ anh ấy sao?” Nhớ đến câu chuyện giữa Thương Khung và biểu ca hôm đó. Trong đó lời mờ có liên can.

“Nương của ngài?” Tả hộ pháp khịt mũi khinh bỉ, “Đã đi đầu thai từ lâu rồi!”

“Còn cha anh ấy?”

Tả hộ pháp trầm mặc, đột nhiên quay đầu hỏi ngược lại cô.

“Người biết vì sao chủ thượng sợ sét không?”

Diệp Thiện Thiện lắc đầu. Về mặt tả hộ pháp bị phần.

“... Chủ công người, chết do sét đánh! Bởi vì một lời nguyên rửa cực kỳ ác độc!”

“Chủ công là ai?” Gân xanh trên trán tả hộ pháp nổi lên mờ mờ, nhăn nheo, “Cha chủ thượng!”

“À!” Diệp Thiện Thiện hiểu ra. Hoàn toàn phớt lờ vẻ mặt nhăn nhó nói không nên lời của tả hộ pháp, “Đó là lời nguyên gì?”

Nửa ngày, hần lắc đầu: “Chỉ biết là nguyên rửa truyền cho con trưởng! Cho nên mỗi lần đông tố, chủ thượng đều bị giày vò, sống không bằng chết!”

Diệp Thiện Thiện nhớ lại. Lần đầu gặp mặt, anh ta máu lạnh, sét đánh thì bất lực như đứa trẻ, khiến cô không hiểu được tính tình anh ta, cùng với ánh mắt nhìn cô lúc nóng lúc lạnh... trong lòng đau xót, khóe mắt ươn ướt, hóa ra, anh là một đứa trẻ đáng thương như thế.

“Tuy chủ thượng là cao thủ số một Đại Kiền, nhưng...” Tả hộ pháp hơi biến sắc nhìn Diệp Thiện Thiện, “Ta không biết làm sao người lại có thể khiến chủ thượng mê đắm người? Mặc dù người có lúc vừa ngu vừa ngốc, ta chỉ muốn người hiểu rõ, cho dù có mạnh mẽ bao nhiêu đi nữa thì nội tâm của chủ thượng yếu đuối hơn bất kỳ ai trong chúng ta!” Về mặt tả hộ pháp rất nghiêm nghị. Song Diệp Thiện Thiện lại không nhận được trào nước mắt, ghen ngào.

“Oa... anh quá đáng vừa thôi, tôi vừa ngu vừa ngốc chỗ nào?” Lấy ống tay áo chùi nước mắt, “Vội lại, anh dám nói anh ấy say đắm tôi! Tôi chỉ là một tỷ nữ, được chưa?...” Nước mắt không ngừng tuôn rơi, anh ấy cứ như thế, một người cô độc mà lớn hay sao? Từ nhỏ tới lớn không hề hưởng qua tình yêu của cha mẹ anh em? Không có một ai hay sao? Sớm biết điều đó, cô sẽ đối tốt với anh một chút... mắt ngập nước nghĩ thầm.

“Chẳng lẽ người không nhận ra chủ thượng tốt với người?” Tả hộ pháp chán ghét hỏi. Thật đúng là đồ ngu!

Diệp Thiện Thiện lắc đầu. Anh có đối xử tốt với cô sao? Ráng sức suy nghĩ. Lúc ở trên giường?... Nhưng mà lúc đó, anh toàn tìm đủ cách khi dễ cô... tổng kết sau cùng là, không có! Rõ ràng không có.

“Thật tình không nhìn ra được sao chủ thượng lại xem trọng nữ nhân như người?” Tả hộ pháp triệt để câm nín. Chỉ nghĩ làm sao đưa được nàng tới

nơi an toàn.

Một tiếng sấm rền vang giữa trời, mưa bắt đầu nhỏ hạt.

Diệp Thiện Thiện dường như chợt nhóe ra cái gì, túm lấy tay áo hắc: “Tả hộ pháp! Anh nói nguyên rủa trên người chủ thượng sẽ phát tác khi trời đông?

Có phải công lực của anh ấy sẽ mất hết hay không?”

Bàn tay tả hộ pháp nắm chặt, “Ta chỉ biết, công lực của ngài sẽ sụt giảm nghiêm trọng!”

Nói xong hung hăng quát ngựa, cơn đông chết tiệt!

“VẬY... anh ấy nhất định gặp nguy hiểm, anh đừng quản tôi!” Diệp Thiện Thiện rống lên. Mưa càng lúc càng to. Sấm nổ đùng đoàng, tiếng nộ nổi tiếp tiếng kia.

Toàn thân tả hộ pháp căng cứng. Mắt nhìn phía trước, nhận ra được vẻ mặt hắc không tốt!

Đột nhiên hắc bùng người lên, trường kiếm trong tay chặn ngang bầu trời. Nghe được tiếng chặt chém chói tai, bóng trắng bóng đen không ngừng lay động giữa bầu trời tối đen, binh khí sấm chớp nhập nhằng một chỗ. Diệp Thiện Thiện run rẩy nấp vào một góc xe, cả người ướt nhẹp cũng không để ý. Đưa tay che mưa, cố gắng mở to mắt nhìn hai người giao chiến không biết đã mấy trăm hiệp giữa không trung.

Bóng đen sau lưng Diệp Thiện Thiện bịt miệng cô lại, lúc cô nhìn thấy mặt y thì, chấn động! Thầy Trương? Y cười lạnh! Chớp rạch xuống. Áp tải Diệp Thiện Thiện xuống xe.

Tả hộ pháp xuất ra một kiếm, tay trái ra hư chiêu lột khăn che mặt của hắc y nhân, gương mặt đỏ khiến hắc kinh ngạc trợn mắt.

“Là người?” Không thể tin nổi! Ngực trái đột nhiên lạnh buốt thấu xương, cúi đầu, kiếm của hắc y nhân đã găm vào ngực, lóa mắt! Dùng lực tổng một cái, tả hộ pháp hộc máu miệng, cả thanh kiếm cắm vào. “Tả hộ pháp!” hắc y nhân cười, “Còn phải cảm ơn người đã nói cho ta biết nhược điểm của Thương Khung!” Nói xong rút kiếm, nhìn người ngực đầm máu ngã xuống đất, tra kiếm vào bao, quý dị chạy theo hướng Trương Thanh Vân vừa bắt Diệp Thiện Thiện đi.

Tả hộ pháp đau đớn giãy dụa. Tay nắm chặt chiếc khăn đen bị hắc lấy được, ánh mắt phẫn nộ. Cổ họng phát ra thanh âm bi phẫn.

“Chủ thượng... thuộc hạ xin lỗi...”

Nước mưa tạt mạnh vào mặt, Diệp Thiện Thiện miễn cưỡng mở to mắt. Đập

vào mắt dường như là tình cảnh ngày cô xuyên qua đến đây. Trên sườn núi, xác chết đứt tay đứt chân rải đầy mặt đất, máu chảy thành sông.

Xa xa, rất nhiều người từ phía sau xông tới, tạo thành nửa vòng cung vây lấy một người nào đó.

Một thanh trường kiếm bén ngót sáng loáng ánh bạc, lạnh buốt, gác lên cổ cô. Bên tai vang lên giọng nói ôn hòa “quen thuộc”.

“Cuối cùng cũng tỉnh?”

“Người không phải thầy Trương!” Diệp Thiện Thiện cay đắng nói, cô sớm phải nghĩ ra, nếu thật sự thầy Trương xuyên qua, không có khả năng có võ công cao như thế?!!!

“Còn phải đa tạ cô nương nhận làm người, cứu tại hạ!” Kẻ cầm kiếm sau lưng cười quỷ dị. Tóm lấy cô len vào giữa đám người, cô nhận ra nguyên nhân khiến đám người đó kinh hoảng lùi ra xa mấy chục mét.

Kiểm quang từng đường lướt qua đám người, đi đến đâu, người bị cắt đến đấy, vô cùng thâm hiểm! Trước mặt sớm đã thành tràng địa ngục.

Bóng người đó, Diệp Thiện Thiện thấy rất quen thuộc.

Xa xa, bạch y bay lên hạ xuống vung vẩy, kiếm quang đan nhau dày đặc, không ngừng biến hóa vạch ra những hình thù quái dị, mang theo sát khí tột độ.

“Thương Khung?” Cổ họng Diệp Thiện Thiện khô khốc. Sau lưng, Trương Thanh Vân đẩy cô từng bước nhích tới gần.

Sấm thành linh nổ vang, Thương Khung phun ra một búng máu, chống kiếm quy xuống đất. Cả một đêm, một mình hắn giết không biết mấy ngàn cao thủ, những kẻ còn lại do dự không ai dám xông lên. Bởi vì mỗi một lần chúng ào lên, tưởng hắn đã sức cùng lực kiệt lại khiến bọn chúng thương vong trầm trọng.

Trong không khí tanh mùi máu nồng nặc, hình như Thương Khung ngửi thấy được mùi hương quen thuộc, đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt sắc bén quét về phía Diệp Thiện Thiện và Trương Thanh Vân kèm sau lưng cô. Ánh mắt thoáng kinh ngạc, tức giận.

“Biểu đệ!” Trương Thanh Vân cười quỷ quyệt, bước chân có vẻ kiên dè, dừng lại: “Lâu quá không gặp nhỉ!”

Áo trắng của Thương Khung rách nát, ướt đẫm, vết mau loang lổ từng mảng. Trường kiếm trên tay càng đỏ thẫm, máu chảy ròng ròng, vẻ mặt lạnh lẽo, lướt mắt qua Diệp Thiện Thiện, nhìn Trương Thanh Vân.

“Đặt kiếm lên cổ một nữ nhân? Chưởng giáo Thanh Vân phải mà cũng giở

thủ đoạn này sao?”

Mặt Trương Thanh Vân treo một nụ cười, “Thủ đoạn này, đối với biểu đệ người mà nói... lại... rất hiệu quả!” Nói xong, tay trái vuốt nhẹ cái cổ trắng nõn của Diệp Thiện Thiện, “Lỡ như thanh kiếm này sơ sẩy chạy lệch, tiểu tỳ nữ như hoa như ngọc này của người chắc là phải đi cùng di nương điên khùng của ta rồi...”

Diệp Thiện Thiện tránh bàn tay ghê tởm của y, cổ không đề phòng đụng vào mũi kiếm, đau điếng! Nháy mắt, máu từ cổ nhỏ xuống... mấy đốt ngón tay cầm kiếm của Thương Khung trắng bệch, run nhè nhẹ.

“Thả nàng!” Thanh âm khàn khàn.

Trương Thanh Vân cười đắc ý: “Nói thả là thả, chương giáo Thanh Vân phái ta đây chẳng phải sẽ mất mặt với đệ tử hay sao?” Nhìn đôi mắt khát máu của Thương Khung, vờ bày ra bộ mặt thỏa hiệp, “... Được thôi! Thả nàng, có thể!” Móc chân đá một thanh đoản đao đến trước mặt Thương Khung, “Nhìn thân hình biểu đệ cường tráng như vậy, chảy chút máu thì sao đây?”

Dám dùng cô uy hiếp Thương Khung! Diệp Thiện Thiện cắn răng đụng mạnh vào mũi kiếm kề trong gang tấc.

Trương Thanh Vân tức tốc trở tay giữ chặt cô, mũi kiếm đổi sang kề vào gáy cô: “Không ngờ mỹ nhân này lại có tình sâu ý nặng với biểu đệ như vậy!” Nếu không phải hai tay hấn đều không rảnh, nói không chừng hấn còn vỗ tay nữa.

Yếu ớt nhìn Thương Khung, cô thấy lửa giận trong mắt hấn bùng hực. Đột nhiên, vát trường kiếm trong tay, nhặt lấy đoản đao trên đất.

“Thiện Thiện!”

Nghe tiếng Thương Khung, cổ họng cứng ngắc, vô thức lắc đầu lia lịa

“Dừng...”

“... Không muốn nhìn thì nhắm mắt lại đi!” Giọng nói khàn đặc, ánh mắt thiêu đốt làm nước mắt Diệp Thiện Thiện tuôn như suối, “Không đáng làm vậy...!”

Một đao đâm vào chân trái, máu loang ra. Rút đao, máu phun như suối!

“Không hổ là đệ nhất cao thủ Đại Kiên!” Trương Thanh Vân giả bộ khen ngợi làm Diệp Thiện Thiện muốn ói, “Chân kia, tiếp tục!”

Nhìn hai chân Thương Khung nhuộm máu đỏ thẫm.

“Trương Thanh Vân!”

Nước mắt mờ mịt “Anh ấy là biểu đệ của người mà! Sao người có thể đối xử với anh ấy như vậy?”

“Biểu đệ? Chẳng qua là một tên quái vật!” Trương Thanh Vân trào phúng, ẩn kiểm sát vào gáy Diệp Thiện Thiện vài phân.

Thương Khung nghe xong cười lạnh, rút đoản đao khỏi chân phải, “Còn đâu nữa?” Hắn châm chọc chỉ vào tay trái mình “Đây?” Tức thì, máu ào ạt chảy ra.

Trương Thanh Vân thấy Thương Khung tự hành hạ mình, mặt vặn vẹo, cười gằn: “Máu chảy sạch không tốt lắm đâu! Bản đồ chỗ nào?”

Thương Khung cười càng thêm tà ác: “Muốn lấy?” Dùng cánh tay duy nhất không bị thương móc trong người ra một cuộn lụa trắng “Qua đây lấy!”

Sấm chớp đánh xuống! Ánh sáng quét qua khuôn mặt đăm người Thương Khung. Bất chợt, hình như Thương Khung bị đau, máu phun ra miệng. Bàn tay cầm cuộn vải run run, tựa hồ chịu đựng đau đớn kinh khủng.

Trương Thanh Vân thấy vậy, kèm Diệp Thiện Thiện nhích dần tới chỗ Thương Khung. Lúc tay y sắp chạm tới cuộn lụa thì, đột nhiên đối diện với cặp mắt đặc biệt tà ác hơn bình thường của Thương Khung. Toàn thân như rớt vào hố băng.

“Buông nàng!” Đôi mắt ngập đầy lửa địa ngục lăm trờ y.

Trương Thanh Vân cảm thấy đau đớn không khổng chế nổi, buông thanh kiếm đang gác nơi cổ Diệp Thiện Thiện ra, ánh mắt kinh hoàng! Đây là... nhiếp hồn thuật?

Nào vào lòng Thương Khung, mặt đầm nước mắt nhìn hắn toàn thân đầy máu. Hắn cơ hồ không thể nói nổi, nửa ôm lấy cô, dùng toàn lực bắn đoản đao trong tay phải ra.

Trương Thanh Vân sững sờ trợn trừng hai mắt... đoản đao ngập vào ngực! Tắt thở mà chết.

Máu miệng Thương Khung từ từ trào ra, vô lực dựa vào vai Diệp Thiện Thiện.

Diệp Thiện Thiện run rẩy nắm lấy bàn tay đầy máu của Thương Khung, nghẹn ngào “Chủ thượng... xin lỗi...” mở đôi mắt vừa sưng vừa đỏ, vòng tay ôm lấy lưng hắn.

Đám người đứng cách đó vài chục thước thấy một màn này đều rục rịch muốn chạy xuống núi. Đến chưởng giáo Thanh Vân phái còn bị giết chết! Mấy tên lớn gan do dự tiến lên mấy bước, đoán mò Thương Khung lần này có lẽ đèn hết dầu tắt rồi đây.

“Thiện Thiện...!” Tay phải Thương Khung vuốt ve cổ cô, ánh mắt bắt đầu rã rời: “... Nàng yêu ta không?”

“Yêu...” Diệp Thiện Thiện ghen ngào! Nếu không yêu, sao cô lại đau lòng đến thế? Hận chính mình để anh ấy thụ thương, hận không thể thay anh chịu hết tất cả.

“Yêu nhiều không...” Tầm mắt hấn mơ hồ, cảm giác máu trong cơ thể điên cuồng trào ra miệng vết thương.

“Rất yêu... rất yêu...” Nước mắt ướt đầm khuôn mặt, ôm chặt lấy Thương Khung! Đau đớn khóc rống lên, máu nhiều quá...

....

“Chủ thượng! Thuộc hạ cứu giá chậm trễ!” Hữu hộ pháp xông tới, nửa quỳ cạnh người Thương Khung.

Giọng Thương Khung thoảng qua bên tai cô “Nếu yêu, nghe lời ta...” cánh tay vô lực tuột khỏi cổ cô.

“Đưa nàng đi!” Thương Khung gắng gượng khàn khàn mở miệng, “Càng xa càng tốt!”

“Không! Hữu hộ pháp, anh cứu chủ thượng trước! Anh ấy, anh ấy chảy máu nhiều quá!” Diệp Thiện Thiện thấy hữu hộ pháp đứng dậy tới gần, hấp tấp nói.

“Vâng!” Hữu hộ pháp đáp lời. Ông tay áo lóe lên, tay xuất ra một kiếm. Thương Khung chỉ kịp ôm lấy Diệp Thiện Thiện, che chắn sau lưng cô, kiếm đâm thẳng một đường.

Diệp Thiện Thiện kinh hoàng nhìn khoảng trống giữa cô và Thương Khung, thanh kiếm đó xuyên qua bụng Thương Khung, mũi kiếm bị Thương Khung giữ chặt không cho đâm vào người cô.

“Ngươi...!” Thương Khung nhìn kẻ tập kích sau lưng.

Mượn lực kiếm rút về, Thương Khung ôm Diệp Thiện Thiện lăn một vòng. Bên trái là vách núi cheo leo, bên phải, hữu hộ pháp từng bước từng bước áp sát, mà Thương Khung đã mất đi ý thức.

Khoảnh khắc lăn xuống vực, Diệp Thiện Thiện rưng rưng nước mắt ôm chặt lấy Thương Khung. Thà rằng chôn xác dưới vực cũng không muốn thân thể anh ấy bị đám tiểu nhân đó chà đạp.

Hữu hộ pháp nhìn sương mù lượn lờ dưới vực, sâu không thấy đáy. Rớt xuống đó cũng thối nát xương tan. Nhặt lấy bản đồ Thương Khung làm rớt, mở ra, trắng trơn! Phần nộ xé nát.

“Hồi điện!” Ném vãi vụn đi.

“Dạ! Điện hạ!” Thủ hạ Phong Hoa điện theo hầu hai bên gã.

Trên vách núi, sương mù mờ mịt, từng đoạn thi thể vương vãi, máu nhuộm thành sông.

34. Chương 35: Huyết Ngọc

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, đảo mắt đã là đông chí! Vách núi sừng sững giăng đầy cọc băng vừa thô vừa nhọn! Ngoài động băng tuyết ngập trời, khoác lên một lớp áo trắng, hoa tuyết từng mảng lớn bay đầy trời. Một mỹ nhân tuyệt sắc mặc áo lông hồ cừu¹³ dài màu bạc, cổ quấn một chiếc khăn lông trắng càng tôn thêm nước da trắng nõn như tuyết, óng ánh như ngọc. Mỹ nhân cuộn mình trên một chiếc ghế đá lót lông thú dày, mây liễu thần thờ, ngơ ngẩn nhìn xuyên qua kẽ rèm che dày nặng về phía cửa, thất thần trông ngóng. Tay không tự giác vuốt bông tai ngọc trên cổ, từ sau ngày hôm đó cứ đỏ như máu, khóe mắt đỏ hoe.

Ba tháng rồi, anh còn sống không?

Nước mắt từng giọt, từng giọt lăn xuống gò má mềm mại.

Ai tin nổi, rớt từ vách núi cheo leo cao vạn trượng xuống mà không chết?

Nghe cứ như là thần thoại! Nhưng cô thật sự còn sống. Hơn nữa... còn được một bầy sói cứu mạng.

Không, phải nói chính xác, là một đám người sói. Nhớ tình cảnh lúc cô mở mắt ra, đập vào mắt là một đám mắt sói xanh lè. Trong đêm đen âm u nhìn cô chòng chọc, trông đặc biệt sồn gai ốc.

Bởi vì trên người chỉ thấy da sơ sài, điều dưỡng một thời gian là khỏe. Cô không rõ vì sao những người sói này đối xử đặc biệt với cô như vậy, xem cô như khách quý đáp ứng mọi yêu cầu của cô, cho dù cô chưa từng yêu cầu họ cái gì. Không! Cô có yêu cầu! Lúc đó cô cấp bách muốn biết nơi anh rơi xuống.

Từ hi vọng cháy bỏng lúc đầu, sau ba tháng giày vò đằng đẵng, cuối cùng, nội tâm tuyệt vọng. Đau như dao cắt! Ôm ngực, ngăn mình đoán mò liệu sau ba tháng anh có còn sống không. Biết đâu... anh ấy ở nơi nào đó, cùng chung một bầu trời với cô, hít thở, nhớ ánh mắt lạnh đậm mang theo nóng bỏng, cùng bàn tay dịu dàng của anh...

“Thương Khung!” Đau lòng than thở.

Rèm cửa bị một cánh tay dài vén lên. Một luồng gió lạnh ủa vào, tiếp đó một nam nhân cao lớn khôi ngô bước vào. Khuôn mặt tươi cười sáng sủa nhìn đến dáng người nhỏ xinh không động đậy trên ghế thì, chân mày thoáng qua một chút thương tiếc.

Đặt chậu than trong tay xuống cạnh ghế nàng. Nhìn thần sắc hoảng hốt của

nàng, hẳn biết, nàng nhất định lại nhớ người nàng một mực muốn hẳn tìm... biểu ca!

Ba tháng trước, hẳn và người trong tộc cứu nàng về, nữ nhân xinh đẹp dịu dàng nhỏ nhắn này đã hấp dẫn ánh mắt hẳn. Không duyên cớ muốn bảo hộ nàng, sở hữu nàng. Song lúc hẳn nhìn thấy Ngân Lang Huyết Ngọc trên cổ nàng thì, hẳn đành ảo não chôn vùi tình cảm đó vào tận đáy lòng. Mặc dù, lúc này, khoảng cách với nàng chỉ cần vươn tay có thể chạm vào, nhưng trung gian lại như vạn núi ngàn sông.

Ngân Lang Huyết Ngọc là vật sở hữu của Ngân Lang vương! Khi Ngân Lang vương đeo Ngân Lang Huyết Ngọc lên cổ một nữ nhân nào đó, biểu thị, nữ tử đó là thê tử duy nhất vì ngài sinh hạ Ngân Lang vương nối dõi. Ôm một tia hi vọng, hẳn từng thử giúp nàng tháo Ngân Lang Huyết Ngọc trên cổ xuống. Song không biết dây đeo làm bằng thứ gì, bất kể dùng cách nào cũng không cắt đứt được. Trừ phi chặt luôn cái cổ mảnh khảnh của nàng xuống! Nhưng nếu nàng chịu tháo Ngân Lang Huyết Ngọc xuống... có lẽ hẳn còn có chút hi vọng. Bởi vì... truyền thuyết Ngân Lang tộc, có liên quan đến huyết chú Ngân Lang vương.

Thật lâu, mỹ nhân hơi ngẩng đầu, mái tóc dài đen như mực rũ xuống, đen bóng mà mượt mà... nhìn thấy bóng người cao lớn trước mặt. Môi hồng khê hé.

“A Hi?”

Người trong tộc gọi hẳn là A Hi, tên đầy đủ của hẳn là Thượng Quan Hi vì mẫu thân hẳn họ Thượng Quan. Hẳn thích nàng gọi hẳn là A Hi như người trong tộc, cho dù hiện tại hẳn là đương nhiệm tộc trưởng Ngân Lang tộc, cho dù trừ mẫu thân hẳn, bất kỳ người nào không phải người sói đều không dám kêu hẳn là A Hi. Nhưng hẳn thích nàng dùng giọng nói thản nhiên, hiền hòa gọi hẳn... A Hi!

Thấy người con trai đã cứu mình, mắt cô sáng lên, hấp tấp vươn thẳng thất lưng mảnh mai lên, “... Tìm được rồi sao?” Nhìn mặt hẳn do dự, ánh mắt dần dần mất đi ánh sáng. Chán nản cup mắt, môi run run “... tôi biết rồi, chỉ là... tạm thời chưa tìm được thôi! Không sao, không sao...” ánh mắt nhuộm vẻ bi ai “Anh ấy nhất định đang ở một nơi nào đó... cuối cùng sẽ tìm được... nhất định sẽ tìm được!” hoảng loạn, thì thào lẩm bẩm một mình.

“Thiện Thiện!” Có lẽ đã đến lúc bắt nàng nhìn nhận thực tế rồi. Ba tháng trước rơi xuống đáy vực, đến thi thể cũng không tìm thấy, hi vọng sống sót mù mịt biết bao, “... đã tìm hết các góc xó dưới vực rồi... có lẽ...” Lúc nhìn

thấy cái gì đó chớp lên, không ngừng rơi xuống thì, ngậm miệng! Tay chân luống cuống, nước mắt nàng hình như mang theo hơi nóng, thiêu đốt lòng hân.

“A Hi! Dẫn tôi ra ngoài đi dạo...” Rừng rưng nhìn tộc trưởng Ngân Lang tộc khô ngô cao lớn trước mặt.

Thượng Quan Hi rùng mình, ba tháng nay ngoại trừ tìm người ra, đây là lần đầu tiên nàng chủ động yêu cầu. Mặt lộ vẻ hân hoan.

Người của Ngân Lang tộc vẫn giữ một phần bản tính tàn nhẫn khát máu của sói song đa số đã nhân tính hóa rất nhiều. Tuy bọn họ tàn khốc vô tình với thú săn và kẻ địch nhưng đối với người trong tộc và nữ nhân lại cực kỳ tốt. Bởi vì họ biết, đó là trách nhiệm của bọn họ.

Phụ nữ tộc Ngân Lang theo đuổi nam nhân cường tráng. Bọn họ không như con người trung thành với cảm tình và thể xác mà có tập tính dựa vào kẻ mạnh, không ngừng theo đuổi người mạnh. Muốn vì người hùng mạnh sinh con nối dòng, bảo vệ vững chắc địa vị của mình.

Trong Ngân Lang tộc dưới vách núi cũng có người tồn tại song chỉ chiếm thiểu số. Theo lời A Hi, đó là một số người rớt xuống núi được bọn họ cứu, hoặc là hai người kết hợp sinh hài nhi, không ngừng sinh sôi nảy nở. Tuy người sói luôn cư ngụ dưới đáy vực sâu nơi sản vật phong phú, nhưng tập tính tiếp nhận con người vẫn rất cao. Điều phải cảm tạ trong Ngân Lang tộc có người sinh sống, thế nên A Hi mới thu nạp bọn họ dưới trướng.

Người sói và người cũng có khác biệt nhất định. Con người thì da dễ trơn láng, nhưng Ngân Lang tộc lại có một lớp lông màu bạc mỏng mảnh trên da, có vẻ xù xì. Khác biệt nhất là, bất kể nam hay nữ người sói đều có một cái bớt hình sói sau lưng, màu bạc, cực kỳ rõ ràng, đẹp mắt.

Diệp Thiện Thiện đập lên tuyết, dừng chân nơi cô rơi xuống. Nhìn bầu trời tĩnh lặng trên cao, suy nghĩ xa dần...

Không xa, khói trùm lên vài cửa động, đột nhiên nghe thấy mấy tiếng cười duyên dáng của nữ nhân, còn có tiếng nam nhân thở dốc. Ở nơi thiên nhiên thế này, bọn họ không hề che giấu hành vi của người sói, làm chuyện bị con người xem là dâm ô, trong cảnh thiên nhiên tuyết trắng, cùng thiên nhiên rộng lớn hòa làm một, thế nhưng lại không dơ bẩn.

“A Hi, chúng ta về đi!” Diệp Thiện Thiện hơi mất tự nhiên.

A Hi cẩn thận nhìn khuôn mặt phớt hồng của nàng, nói: “Không dễ mà đi ra ngoài một lần, ta dẫn nàng đi gặp huynh đệ trong tộc của ta! Hắn là anh hùng của người sói, lần trước một mình chiến đấu với một con mãnh thú, chỉ

cần ba chiêu đã thu phục nó!”

“Không đi được không?” Diệp Thiện Thiện chần chừ, tuy cô không ghét người sói nhưng lúc nhìn thấy bọn họ từ người biến thành sói vẫn có cảm giác sợ hãi.

“Không sao, hần rất thân thiện với nữ nhân, với lại... nữ nhân của hần là người, không phải người sói! Có lẽ nàng có thể trò chuyện với nàng ta!” A Hi nói. Nàng hiện tại cần có người bầu bạn, làm phân tán nỗi đau trong lòng nàng.

Nhìn ánh mắt nhiệt tình của hần, cuối cùng Diệp Thiện Thiện gật đầu. Vì viên ngọc không rõ trên cổ mà cô được người sói tôn trọng, vả lại họ đã cứu cô. Cô không tìm ra lý do gì cự tuyệt yêu cầu của hần.

Theo A Hi vào động, vật dụng bên trong thu dọn rất sạch sẽ, quẹo phải có một căn phòng, truyền ra tiếng nam nữ thở dốc, A Hi ho khẽ mấy tiếng.

“A Liệt, tên gia hỏa kia! Tay chân nhanh nhẹn chút coi! Ta còn chờ ăn bữa trưa của ngươi đây!” Nói xong cười lớn.

Tiếng động trong phòng vẫn như cũ, giọng đàn ông tục tằn thở gấp: “Con mẹ nhà ngươi! Lão tử hôm nay không đánh ngươi không được! Sớm không đến muộn không đến, chuyên môn đợi lúc lão tạo sói con thì mụ nội nhà ngươi vác xác tới.” Kế đó một tràng thở dốc, chấn động. Được vài lần...

“Các tiểu nương tử dậy cả đi! Tộc trưởng của chúng ta tới rồi, thịt ngon rượu ngon đều đem lên, ta phải cùng hần uống mấy vò!” Nói xong, nghe được tiếng vỗ mông bôm bốp cùng tiếng nữ nhân hét lên a a.

Mặt Diệp Thiện Thiện đỏ lên, đẹp như đào lí. Người sói ở nơi này vẫn còn giữ nếp giao phối cởi mở như người hoang dã. Có điều... thật sự quá cởi mở đi.

Cửa động mở, ba nữ nhân y phục xóc xếch đi ra. Hai người đi trước thân hình cao to, toàn thân phủ đầy lông bạc rất nhỏ, sau cùng là một người hoàn toàn giống với người bình thường. Diệp Thiện Thiện nhìn nàng nhiều hơn, tuổi hơi lớn, bộ dạng chừng ba mươi mấy, dáng người đẹp hơn hai người kia rất nhiều. Lúc nàng nhìn thấy Diệp Thiện Thiện, mặt mày tươi cười khẽ run một chút, kế đó gật đầu với cô. Giữa một nhóm người sói gặp được con người, đặc biệt có cảm giác thân thiết. Giống như ở hiện đại, lưu hành những ca từ bài hát “tha hương ngộ cố tri” .v.v. để biểu đạt tâm tình.

“A Hi, tên gia hỏa này!” Từ trong động đi ra một nam nhân thô kệch trắng kiện, tặng cho A Hi một đấm vào miệng, A Hi lập tức cắn lại, cười nói.

“Tiểu tử ngươi, ta không đánh với ngươi, hôm nay dẫn khách đến. Ngươi mà

tổn thương nàng một sợi lông tơ, ta kêu người lột da người. Có tin hay không?”

“Ai?” Bị A Hi chọc tức, thô lỗ hỏi, mắt quét qua Diệp Thiện Thiện. Tức khắc, cặp mắt to cô tròn tròn... tròn mắt nhìn chòng chọc trên người cô không chớp. Nửa ngày.

“A Hi! Con mẹ người, tìm đâu ra con bé đẹp như vậy? Chẳng lẽ là bảo bối người cứu mấy tháng trước?”

Bị con mắt trâu của người tên A Liệt nhìn chòng chọc rất khó chịu. Diệp Thiện Thiện không hài lòng cũng tròn mắt nhìn y chăm chăm. Y lập tức bùng nổ.

“A a.. A Hi, tiểu mỹ nhân nóng nảy quá!” Vòng tay kẹp cổ A Hi, “Người cười lên nàng chưa? Cười rồi thì thưởng cho ta một đêm!” Cái miệng rộng nuốt nước miếng, “Xin người đó! Một đêm thôi! Ta đời này coi như không hối tiếc gì nữa!” Ánh mắt bắt đầu càn quét thân hình tuyệt đẹp của mỹ nhân dưới áo hồ cừu.

Diệp Thiện Thiện nghe được, hoảng hốt lùi ra sau mấy bước. Cái tên dã man này thật là không biết giữ mồm giữ miệng, yếu ớt nhìn A Hi cầu cứu.

Đôi mày rậm của A Hi dựng lên: “... Ba nữ nhân cũng không hầu hạ người đủ? Mẹ nó, con quý háo sắc nhà người. Ta hỏi người, nữ nhân trong tộc có người nào người không cười qua? Bình thường ta cũng nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Người quen A Bưu vì sao mà đánh nhau với người rồi à?” A Liệt cười hi hi, lỏng tay ra “Đừng nhắc nữa! Còn không phải tại đám đàn bà nhà A Bưu quyến rũ ta?” Nói xong rất nghiêm túc chỉ Diệp Thiện Thiện, người sau ghê tởm tránh mắt đi, “Không giống nàng ta! Người tặng nàng cho ta đi! Cả đời này ta cũng không cần nữ nhân khác. A Liệt ta có thể thề độc!”

Nhận được ánh mắt cầu cứu của Diệp Thiện Thiện, A Hi hung hăng gõ đầu A Liệt, “Nằm mơ đi! Ta, người, bất kể ai cũng không có khả năng chạm vào nàng!”

“Vì sao?” A Liệt cứng cổ, nơi này còn có nữ nhân bọn họ muốn mà không được nữa à? Y không tin đâu. Thấy A Hi trầm mặc, y nghi hoặc nhìn Diệp Thiện Thiện. Lúc mắt đảo qua vệt đỏ như máu trên cổ nàng thì, biến sắc hoàn toàn.

“Ngân Lang Huyết Ngọc?”

35. Chương 36: Vết Sẹo

Trong phòng, A Hi và A Liệt nửa sợ hãi nửa dò xét, nhìn chăm chăm Diệp Thiện Thiện bất an ngồi trên ghế.

“Thiện Thiện!” Mặt A Hi có vẻ nghiêm túc, hỏi “Cổ nàng đeo Ngân Lang Huyết Ngọc, có phải của Ngân Lang vương không?” Vừa nãy hắn nhớ tới một vấn đề mình vẫn khẳng khái bỏ qua. Nếu như Ngân Lang vương đeo viên ngọc này lên người nàng, như vậy nàng rớt xuống vách núi, dựa vào năng lực của Ngân Lang vương nhất định sẽ tìm được đến đây. Chỉ cần có Ngân Lang vương, bọn họ còn sợ cái gì?

“Ngân Lang vương?” Diệp Thiện Thiện hoang mang hỏi.

A Liệt liếc A Hi một cái, chẳng lẽ... nàng không biết...? Không có khả năng!

“Nàng không biết thật?” Thấy Diệp Thiện Thiện dờ dẩn lắc đầu, hai người càng khó tin, nhìn nhau.

“Ngân Lang vương là thủ lĩnh sao?” Diệp Thiện Thiện tò mò hỏi. Cảm giác mấy chữ này dường như lóe sáng, dù dẫu cô muốn đi tìm hiểu.

“Không phải!” A Hi thất vọng cào tóc, “Phải nói sao với nàng đây?” Về mặt do dự “Tuy chúng ta đều là người sói nhưng không thể nào so được với Ngân Lang vương. Chủ yếu là trong người chúng ta máu Ngân Lang rất ít, sau khi hóa thân thành sói, chỉ một số ít người mới có màu lông bạc.”

“Còn Ngân Lang vương, máu toàn thân ngài mới là máu Ngân Lang thuần khiết, sau khi hóa thân, lông hoàn toàn là màu bạc!” A Hi nhìn Diệp Thiện Thiện chăm chú lắng nghe hắn kể, “Nàng chắc chắn... nàng chưa từng thấy qua một con sói nào có bộ lông tuyền một màu bạc?”

“Sói toàn thân màu bạc...” Rất quen... Diệp Thiện Thiện cau mày, cố gắng nghĩ... Ơ, là nó, nhớ lại lúc ở Vân Ẩn điện ăn thịt kho thì gặp một con sói lông bạc.

“Nhớ ra không?” A Hi nhìn mặt cô, dè dặt hỏi.

Không chắc chắn, nhìn bọn họ “Vì sao các người xác định tôi nhất định đã gặp qua con sói bạc đó?” Mặc dù cô thực sự đã gặp.

A Liệt thô lỗ đáp: “Người nữ nhân này, cổ người đeo Ngân Lang Huyết Ngọc không phải Ngân Lang vương đưa người sao? Đương nhiên người gặp rồi!” Bị A Hi trừng mắt, cũng hiểu được giọng điệu mình không đúng, sờ mũi ngậm miệng lại.

“Rốt cuộc các người muốn nói gì?” Diệp Thiện Thiện lần không ra manh mối, nhưng lại có cảm giác mình càng lúc càng gần cái gì đó.

“Ta nói là...” A Liệt nhìn ánh mắt Diệp Thiện Thiện, “Ngân Lang Huyết Ngọc là bảo vật của Ngân Lang tộc, là vật của Ngân Lang vương. Nữ nhân được Ngân Lang vương đeo nó lên cổ...” A Liệt trở vào Ngân Lang Huyết Ngọc trên cổ Diệp Thiện Thiện, “Nó có nghĩa là, nữ nhân đó là thê tử duy nhất có thể vì Ngân Lang vương sinh con nối dõi.”

Diệp Thiện Thiện cúi đầu nhìn Ngân Lang Huyết Ngọc, chất lỏng đỏ thẫm bên trong không ngừng thay hình đổi dạng, trong đó còn có vết ánh bạc... ngọc này là Thương Khung đeo cho cô, nhớ anh còn dặn cô không được tháo xuống.

“Bởi vì có một nghi thức cổ xưa, trước khi ngài đeo Ngân Lang Huyết Ngọc cho người, nhất định sẽ hiện chân thân trước mặt người!” trong mắt A Liệt có kính ngưỡng, sùng bái “Máu Ngân Lang trên người Ngân Lang vương là thuần chủng, năng lực cực cao. Cả đời ngoại trừ phải hóa thân trước mặt người yêu một lần thì căn bản không cần biến thân. Còn chúng ta, chỉ khi biến thành sói mới thúc ép được năng lực tấn công trong máu Ngân Lang, nếu lấy hình dạng con người xuất hiện, ngoại trừ khí lực lớn ra chẳng khác người bình thường. Mà mỗi lần đông tố là lúc năng lực công kích của chúng ta yếu nhất thì...” thở dài.

Dùng hai chữ “kinh ngạc” không thể diễn tả được nỗi ngạc nhiên trong lòng Diệp Thiện Thiện. Không lẽ Thương Khung... là Ngân Lang vương trong miệng bọn họ? Vì sao... anh chưa từng nói cho cô biết?

“Đã quá ba tháng, Ngân Lang vương hẳn phải xuất hiện rồi!” A Liệt nghĩ ngợi “... trừ phi, ngài gặp nguy hiểm?” nhìn Diệp Thiện Thiện căng thẳng “Người kêu chúng ta tìm biểu ca có phải là...” A Hi và A Liệt đồng thời lại gần nhìn cô.

“Không biết!” Diệp Thiện Thiện nhìn họ, nuốt nước miếng, thẳng lưng lên “Nếu các người có thể tìm thấy anh ấy, có lẽ... sẽ biết được chân tướng...”

Trong lòng nghĩ nghĩ, vì sao đột nhiên bọn họ lại gấp gáp muốn biết nơi Thương Khung rơi xuống. Không biết rốt cuộc Thương Khung có phải Ngân Lang vương mà họ nói không?

Nhìn cô chăm chú, cảm giác cô còn chưa nói hết, nửa ngày A Hi mới buông một câu: “Nếu biểu ca của nàng thật sự là Ngân Lang vương...” Miệng cười cay đắng.

“Hắn chắc chắn còn sống!”

Nữ nhân của A Liệt, nàng tên Lưu Vân Lan.

Tạo hóa trêu ngươi! Lúc Diệp Thiện Thiện nghe tên nàng, thật sự áy náy rất nhiều. Không dám nói cho nàng biết Lưu Vân Nhất Thị chỉ còn lại một mình nàng.

Nghe nàng nói, sau khi nàng lên núi hái thuốc rơi xuống vực được A Liệt cứu, về sau lại làm vợ A Liệt. Hiện tại được A Liệt cực kỳ yêu chiều. Người sói A Liệt đối với nàng rất tốt, nhìn mặt mày hiền dịu của nàng, Diệp Thiện Thiện tin nàng chắc là hạnh phúc.

Khí trời thật đẹp! A Lan dọn dẹp nửa chậu quần áo, đi tìm Diệp Thiện Thiện cùng nhau đến suối nước nóng giặt đồ. Diệp Thiện Thiện ở trong động lật đống lật tây cũng không tìm được món đồ dơ nào cần giặt, nhớ hình như A Hi đều phái người thu dọn rồi. Vội vàng chạy tới động của A Hi, thấy hắc đang đi đi lại lại trước cửa động.

“A Hi!” Vội vàng gọi.

A Hi nghe giọng nói nhỏ nhẹ của Diệp Thiện Thiện, quay người. Thấy một bóng người áo trắng nhỏ nhắn chạy về phía mình, tức thì tâm thần chấn động, một cảm giác khó nói nên lời khiến hắc dờ ra tại chỗ. Ngơ ngẩn nhìn nàng.

Không kịp thở chạy đến trước mặt hắc, chớp mũi rịn mồ hôi, hai má nồn nà vì chạy nhanh mà đồ bỗng diêm lệ, môi hồng quyến rũ khê mở. Từ sau khi nghe hắc thừa nhận biểu ca nàng vẫn còn sống, mấy ngày nay khí sắc nàng đã khá lên rất nhiều.

“A Hi, anh có đồ dơ không, tôi giúp anh giặt!” Diệp Thiện Thiện nhìn hắc, hơi ngại ngừng hỏi.

“Đồ dơ?” A Hi dờ ra nửa giây, lúi bèn cạnh ra mấy món. Diệp Thiện Thiện đưa tay nhận lấy “Tôi muốn cùng A Lan đi giặt đồ!”

Hắc vô thức nhìn tay nàng... mềm mại như thế?

Diệp Thiện Thiện ôm quần áo trong lòng, muốn nói lại thôi, ánh mắt lưỡng lự.

“Cái đó... A Liệt tìm được người sao?” Diệp Thiện Thiện ngập ngừng hỏi.

Đã ba ngày nữa trôi qua rồi.

Khắc chế xung động muốn ôm nàng vào lòng.

“A Liệt... hắc vẫn đang tìm...” Ba tháng trước, tất cả khe rãnh đều đã lật lên rồi. Chỉ còn một chỗ, nhưng nơi đó... quá nguy hiểm! Nếu Ngân Lang vương rơi vào đó... hắc và A Liệt đang cân nhắc... có nên bỏ cuộc không...

Nhìn ánh mắt hi vọng của nàng, lời ra đến miệng lại không dám thốt.

Một chút thất vọng lơ mờ thoáng qua trên mặt Diệp Thiện Thiện, kể đó tươi

cười nhìn hân: “Tôi đi giặt đồ!”

Nhìn bóng người nhỏ bé yếu ớt biến mất trước cửa động...

Nếu không có Ngân Lang vương... nàng có thuộc về hân không? Bỗng nhiên, thở dài! Cổ nàng đeo Ngân Lang ngọc đỏ tươi như máu. Ngân Lang vương! Ngài ấy còn sống! Mà hân, phải lấy người trong tộc làm trọng. Nghĩ đến trách nhiệm đè nặng hai vai, mệt mỏi ngồi xuống.

Hơi nước nóng lượn lơ, A Lan vừa giặt đồ vừa hỏi.

“Thiện Thiện, muội là người Đại Kiền à? Giọng nghe rất du dương êm tai!”

“Hơ, phải...” Diệp Thiện Thiện muốn khóc >_<, nói=“” lảo=“” cho=“”>

“Thiện Thiện có phu quân chưa?” tiếp tục hỏi.

“Muội chưa có phu quân.” Càng muốn khóc >_<>

A Lan dừng tay, nhìn cô “Chưa có? Mỹ nhân như muội vậy mà... thật sự chưa có sao?” Có vẻ không tin.

Diệp Thiện Thiện đỏ mặt “Không phải mỹ nhân! Bình thường thôi!” So với mấy mỹ nhân Đại Kiền thì cô chỉ xếp vào dạng thanh tú thôi.

“Xinh đẹp mỹ miều thế này mà kêu là bình thường?” A Lan cười, cô bé này cũng quá khiêm tốn rồi, “Thiện Thiện, muội thấy tộc trưởng A Hi của chúng ta thế nào?”

“Rất tốt!” Cô không để ý, đáp.

“Kì thật người sói đều rất tốt!” A Lan nói.

“Ừ! Rất tốt!” Diệp Thiện Thiện gật đầu, bọn họ đã cứu cô.

“Bọn họ đều rất yêu thương nữ nhân của mình. Đừng nhìn bọn họ to con như vậy chứ chưa bao giờ ra tay đánh nữ nhân của mình hết.” A Lan nói. Có nhiều chuyện bọn họ còn tốt hơn con người nhiều. Diệp Thiện Thiện nghĩ bụng.

“Thiện Thiện à, A Hi tốt với muội như vậy, có muốn đi theo A Hi không?”

A Lan đột nhiên hỏi.

“Hả?” Diệp Thiện Thiện ngẩn ra, “Theo A Hi?” Ý nàng ấy là...

“Đúng thế! A Hi là người xuất sắc nhất Ngân Lang tộc! Nếu muội làm nữ nhân của hân, hân nhất định sẽ yêu thương muội.” A Lan chân thành nói.

Kết quả, Diệp Thiện Thiện càng muốn khóc hơn >_<. nữa=“” ngày=“” cũng=“”> nói. Vì sao A Lan lại nói thế? Nghĩ thế?

“A Lan tở, kì thật muội...” Cô muốn nói, cô và A Hi không phải quan hệ như nàng nói. A Lan đột nhiên hỏi một câu khiến cô nghẹn họng.

“Thiện Thiện, muội còn là xử nữ à?”

“Muội...” Mặt Diệp Thiện Thiện đỏ bừng, hai vấn đề này thì có liên can gì đến nhau?

“Nếu là xử nữ, ở đây tỷ có mấy thứ thảo dược tự chế, có thể giảm bớt đau đớn. Muội không biết chứ, phương diện đó người sói mạnh mẽ hơn nam nhân bình thường, nếu là xử nữ sẽ cực khổ một chút...”

Diệp Thiện Thiện suy tít chút nữa thì té nhào xuống nước! Mặt nóng phừng phừng! Cô thật tình không thích nói mấy chuyện này. Tuy rằng không phản cảm nhưng rất khó chịu. Trong tiềm thức lại nhớ tới Thương Khung... mặt càng nóng cháy. Vô thức lắc đầu.

A Lan thấy Diệp Thiện Thiện lắc đầu, thắc mắc “Chẳng lẽ muội không phải xử nữ?”

Diệp Thiện Thiện đau đầu không biết giải thích sao với nàng, một loạt tiếng roi quất vọng tới.

A Lan đột nhiên hỏi nhỏ “Thiện Thiện còn đồ nào chưa giặt không?” Nói xong lôi đồ trong nước lên vắt ráo rồi bỏ vào chậu.

“Còn món trong tay này thôi!” Diệp Thiện Thiện nói.

“Thu dọn thu dọn, chúng ta đi thôi!” A Lan vắt món đồ trong tay Diệp Thiện Thiện, giúp cô cất vào chậu, đứng dậy muốn đi.

“Tại sao?” Diệp Thiện Thiện nhìn chung quanh tìm tiếng roi quất lên da thịt, một tiếng lại một tiếng.

“Muội muội A Hi ở gần đây! Đừng chọc đến nàng, cây roi trong tay nàng quất người đau lắm!”

“A Hi còn muội muội?” Diệp Thiện Thiện nghi hoặc.

“Gần đây không biết nàng ta tìm đâu ra một nam nhân! Ngày ngày đánh hấn!” Bước chân A Lan mau dần, dường như không muốn chạm mặt muội muội A Hi.

“Vì sao?” Không hiểu.

“Nghe người khác nói, hình như nam nhân đó không chịu mở miệng nói với nàng một câu.”

Diệp Thiện Thiện nghe mà khó chịu. Không nói thì không nói, cũng được mà. Vì sao lại muốn đánh người ta?

Người ta nói, sợ cái gì gặp cái đó!

Một nữ nhân người quần da thú, cánh tay cơ bắp cuộn cuộn, hưng phấn nhấc một cây roi dài thô, to bằng nửa nắm tay, đang quất một nam nhân lưng trần quỳ trên tuyết.

Nữ nhân đó liếc thấy A Lan, lé mắt không hài lòng: “Nhìn cái gì? Còn

không cú?” Nói xong nhướn đôi mày rậm, nhắc roi tiếp tục đánh, nam nhân đó không nói một lời, dường như roi đang quất vào một tảng đá, không hề động đậy.

A Lan kéo tay Diệp Thiện Thiện muốn vượt qua hai người họ. Đột nhiên, Diệp Thiện Thiện bị vết sẹo quen thuộc trên lưng người đó hấp dẫn, đứng lại. Tuy máu thịt lẫn lộn, nhưng vẫn phân biệt được rõ ràng. Đó là... tay Diệp Thiện Thiện run bần bật. Khi đó, trong hầm ngầm, là miệng vết thương do mấy mũi ám khí tẩm độc gây ra.

36. Chương 37: Thiên Không

“Khoan đã!” Diệp Thiện Thiện gạt tay A Lan, không để ý roi da nhào tới.

Cô ngồi xổm trên tuyết nhìn người đang quỳ trên đất, lưng rỉ máu, miệng vết thương trên da thịt lật lên, gương mặt quen thuộc bị một mớ tóc che khuất.

“Thương Khung!” Diệp Thiện Thiện run rẩy gọi.

Người đàn ông đỡ đầu không phản ứng. Lúc cô nhìn đến tay anh ta, nước mắt Diệp Thiện Thiện tuôn ra như vỡ đê. Mấy ngón tay thon dài hoàn mỹ lúc trước giờ đầy rẫy vết thương nông sâu không đều. Đau thắt lòng! Vì sao lại đánh anh ấy?

“Nha đầu chết tiệt này từ đâu ra?” Nữ nhân đã quất Thương Khung nổi giận dùng dùng vung roi, thô lỗ quất vào bọn họ, A Lan kinh hoàng hét lên.

Diệp Thiện Thiện hấp tấp che sau lưng Thương Khung, nhắm mắt chuẩn bị ăn roi, trong lòng tức giận cô gái này ác độc! Nhưng... vì sao Thương Khung không phản kháng? Trước nay anh ấy đâu phải là người mặc cho kẻ khác áp bức chứ?

“A Mỹ! Muội làm gì đó?” Một tiếng quát lớn, roi đã bị A Hi nắm chặt. Nhìn lại thấy Diệp Thiện Thiện ôm chặt một nam nhân toàn thân đầy máu trên đất. Lúc này hắn mới thấy sợ, nếu hắn không đến kịp thời, thân mình yếu ớt vừa mới lành vết thương kia làm sao chịu nổi một roi của A Mỹ? Chẳng trách sau khi nàng đi, hắn ngồi trong động mà tâm thần không yên, sợ nàng gặp nguy hiểm. Quả nhiên... đã thế người vung roi lại là muội muội nhà mình nữa.

“Ca! Huynh đừng xen vào!” Muội muội A Hi thô lỗ nói, muốn giằng lại cây roi trong tay A Hi.

“Ta nói mà muội không nghe sao?” A Hi lạnh giọng, “Đi về!”

A Mỹ thấy ca ca quăng roi của mình, vẻ mặt tức giận đáng sợ nhưng vẫn hơi sợ hãi lùi lại một bước, cảm tức tròng Diệp Thiện Thiện.

“Muội có thể dẫn người này đi không?” Cánh tay thô kệch chỉ vào Thương Khung máu me đầm đìa.

“Không được!”

“Nam nhân này là của muội!!!” Nàng ta vừa nghe liền quát ầm lên. Đến khi nhìn thấy A Hi bẻ tay răng rắc, lập tức im miệng. Nàng ta biết, một đấm của ca ca có thể đánh chết người, tức anh ách hừ lạnh một tiếng, giẫm mạnh chân xuống tuyết. Sau cùng liếc Thương Khung đang đỡ đỡ một cái, ngoảnh đầu chạy đi.

Diệp Thiện Thiện run tay vén mớ tóc dài phủ trước mặt Thương Khung ra. Lộ ra khuôn mặt cô ngày đêm mong nhớ lúc này trở nên gầy gò, có phần xa lạ.

“Thương Khung...” hai tay Diệp Thiện Thiện ôm lấy mặt hắn.

Nghe tiếng nỉ non, cả người hắn đột nhiên cứng ngắc, miễn cưỡng ngẩng đầu đối diện với ánh mắt cô. Mắt nàng đầm nước... lại khiến hắn có cảm giác thân thiết như thế... ấm áp như thế... tựa như trước đây.

Vì sao? Diệp Thiện Thiện nhìn đôi mắt nguyên bản trống rỗng đột nhiên trở nên mờ mịt, cảm giác lạ lẫm như vậy. Cô rùng mình, hình như anh không nhận ra cô, xem cô như người lạ.

Một cơn đau đớn kịch liệt ập tới. Thương Khung ôm đầu khổ não rên rỉ. Nhìn hắn đau đớn, Diệp Thiện Thiện rót nước mắt ôm hắn, hỏi không ngớt...

.

“Thương Khung, đầu anh... đầu anh... rốt cuộc làm sao vậy?...”

Một nam nhân sành y thuật trong tộc giúp Thương Khung băng bó vết thương xong, hắn nói có khả năng đầu Thương Khung bị té, hỏng rồi!

Diệp Thiện Thiện thương tiếc vỗ về trán hắn. Ngón tay luồn qua tóc, sờ thấy ba vết sẹo sau gáy, nhất định lúc rơi xuống, đầu va phải đá, rất có thể bị chấn động não! Nước mắt cô lại đảo quanh.

A Lan nấu cháo gạo và thịt băm, Diệp Thiện Thiện dứt từng muỗng một cho hắn.

“Thiện Thiện!” A Hi nhìn Thương Khung nằm trên giường, nói: “... Để ta tìm người chiếu cố hắn đi!” thấy Diệp Thiện Thiện và Thương Khung cùng một chỗ, lòng hắn đau đớn kịch liệt.

Diệp Thiện Thiện quay đầu, mắt rưng rưng ngập nước lắc đầu: “Không cần! Tôi tự mình chăm sóc được rồi! A Hi, hôm nay làm phiền anh rồi! Hại anh và muội muội cãi nhau!”

A Hi cười khỏ, “Muội ấy như vậy đều do ta dạy dỗ không nghiêm!”

Diệp Thiện Thiện đặt chén lên bàn, đứng dậy dùng khăn lông ướn nhẹ nhàng lau chùi vết thương trên tay Thương Khung. Nhìn miệng vết thương, không nhìn được lại chảy nước mắt. Đôi mắt đen nhánh của Thương Khung ngơ ngác, một mực đuổi theo ánh mắt của Diệp Thiện Thiện.

Bỗng nhiên, A Hi có cảm giác bản thân mình trở thành kẻ dư thừa, vôội vãi nói tạm biệt rồi bỏ đi, đứng bên ngoài cửa động nhìn trăng sáng trên cao. Nhớ đến ánh mắt nồng nàn dịu dàng của Diệp Thiện Thiện mới rồi... lại không thuộc về hắn.

Hắn muốn thứ gì đó, cũng giống như trăng sáng trên trời này. Trong lành như nước, tuy khao khát nhưng lại cách xa như thiên sơn vạn thủy, dẫu có vượt qua không gian thời gian cũng chỉ có thể xa xa nhìn lại...

Diệp Thiện Thiện trải chăn lên giường gỗ, bưng thêm mấy chậu than nóng. Nháy mắt, trong động ấm áp như mùa xuân, sau đó quấn chăn cho Thương Khung thật kỹ.

Từ lúc cô đỡ roi cho hắn, hắn cứ im lặng một mực nhìn cô. Vẻ mặt y như đứa trẻ, ánh mắt lại mờ mịt không rõ.

“Ngủ đi nha!” Diệp Thiện Thiện xoa vết thương nơi trán, đau lòng nói. Vừa nhòm dậy định đi, một bàn tay kéo cổ tay cô. Cô cúi đầu, thấy hắn mím môi nhìn cô không nói, lòng bàn tay cứ nắm chặt tay cô.

Diệp Thiện Thiện thở dài ngồi xuống. “Đầu... còn đau sao?” Thương Khung nhìn cô chăm chăm, không gạt cũng chẳng lắc. Chậm chạp nhích sang bên cạnh, sau đó buông tay cô ra, vỗ nhẹ xuống chỗ trống kế bên mình.

Diệp Thiện Thiện khó xử, lúng túng nhìn mắt hắn, rủ rủ: “Ngủ một mình mới là bé ngoan nha,... đây, em ở ngay cạnh anh!” trở tay vào giường gỗ kế bên.

Thật lâu, dưới ánh mắt cố chấp của hắn, bất lực thỏa hiệp. Cho dù mắt đi trí nhớ thì tật cố chấp vẫn còn giữ nguyên. Ngập ngừng cởi giày, chui vào vòng tay ấm áp của hắn, hai tay ôm lưng hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Hắn ngửi thấy mùi hương ấm áp độc đáo trên người nàng, tựa hồ đã từng biết, hai tay tự nhiên như không ôm lấy eo nàng. Dường như cảm thấy như vậy còn chưa thỏa mãn, bàn tay to vô thức vuốt ve gáy nàng, kéo vào lòng mình.

Khoảnh khắc đó, Diệp Thiện Thiện hình như nhìn thấy hắn của thời điểm trước khi rơi xuống vách núi. Động tác ngang ngược đó quen thuộc với cô như vậy. Thẳng thốt một hồi, nhìn Thương Khung ôm cô vào lòng mà ngủ... gượng cười, trong lòng không biết bị cái gì đó lấp đầy.

Chăm chú nhìn khuôn mặt như trẻ thơ, run rẩy ngâm nga trong lòng. Thánh A la! Thượng đế! Anh còn sống! Mà cô... cuối cùng cũng tìm được anh rồi!

Sáng sớm hôm đó, hần đang trầm mặc đột nhiên hỏi Diệp Thiện Thiện:

“Thương Khung nghĩa là gì?”

Diệp Thiện Thiện vừa mừng vừa sợ, hần... cuối cùng đã chịu mở miệng nói chuyện rồi...

Dắt tay hần dẫn ra khỏi động, “Nghĩa là...” nhìn hần, trỏ ngón tay lên trên đầu “Bầu trời xanh thăm!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của cô, ánh mắt hần lóe sáng, nhú mày

“Ta gọi là... bầu trời xanh thăm?”

Diệp Thiện Thiện mím môi cười khẽ, không có kí ức và quá khứ u ám đó, lúc này hần giống như bầu trời xanh trong kia, trong veo không nhuộm bụi...

“Ừ! Thương Khung, bầu trời xanh thăm...” Hai tay nắm chặt tay hần.

Nghe cô nói, nhìn cô! Giây phút đó, tim hần vì nụ cười thuần khiết của cô mà ấm áp hần lên.

Một con thỏ nhảy qua chân bọn họ. Hần tò mò tóm lấy tai thỏ xách lên, nhìn nhìn con thỏ rồi lại quay sang nhìn Diệp Thiện Thiện, đột nhiên đưa đến trước mặt cô.

“Cho nàng!”

Diệp Thiện Thiện cẩn thận đón lấy, nhẹ nhàng vuốt ve cái tai thỏ bị hần kéo đau.

Anh... nhất định quên rồi, anh đã từng tặng cô một con thỏ.

“Vì sao muốn đưa cho em?” ngẩng đầu nhìn hần. Dưới ánh nắng, mặt hần sạch sẽ mà ấm áp.

“Bởi vì nó rất giống nàng!” hần nghiêm trang nói.

Cúi đầu làm bộ vuốt ve lông thỏ, “Giống chỗ nào?” hỏi nhỏ.

Hần nhìn nàng (nó) đều trắng giống nhau, khoe miệng cong lên...

“Đều rất dễ thương!”

Trước đây hần không bao giờ nói những câu như thế.

“Lúc trước ta là người thế nào?” Thương Khung đột nhiên mở miệng. Hần nói đến kí ức đã mất lúc trước.

Diệp Thiện Thiện khẽ run lên, chớp mắt, nhìn trời: “Lúc trước anh... rất thiện lương!”

“Thật sao?” Nhìn nàng! Vì sao lại cảm thấy nàng... đang nói dối?

“... cái gì là thiện lương?” Nhìn cô hỏi, từ đó rất mơ hồ.

“Thiện lương là... chân thật, hiền hòa, không có ác ý, tâm địa tốt...” cô giải thích rất nghiêm chỉnh.

Thương Khung nhúm mày “Nàng thích người thiện lương?”

“Ừ! Không chỉ em thích. Tất cả mọi người đều thích. Cho nên... anh phải làm một người thiện lương nha!” Nếu anh đã không nhớ được tất cả chuyện trước đây, vậy thì để anh trở thành một người thiện lương đi!... Diệp Thiện Thiện nghĩ thầm.

“Không cần người khác thích, chỉ cần nàng...” Hắc nói.

Nghe xong, mặt cô đỏ ửng.

Diệp Thiện Thiện ôm Tiểu Bạch số hai trong lòng, tay phải hạnh phúc nắm tay Thương Khung dọc theo lối đi còn chưa tan hết tuyết. Sáng sớm mùa đông, mặt trời lên cao, rọi ánh nắng ấm áp xuống đằng sau lưng họ... sắc vàng óng rực rỡ trải dài chói mắt.

37. Chương 38: Bình Phục

“Gì cơ?” Diệp Thiện Thiện sững sờ nhìn A Hi, “Để Thương Khung đi hang sói?”

“Có ta và A Liệt ở đó! Hắc sẽ không gặp nguy hiểm!” A Hi đáp.

“Nhất định phải như vậy sao? Không đổi phương pháp khác được sao?”

Diệp Thiện Thiện lưỡng lự.

“Nàng không muốn hắc khôi phục trí nhớ sao?” A Hi nhìn cô hỏi.

Diệp Thiện Thiện gục đầu. Không có kí ức về quá khứ đâm máu kia,

Thương Khung giống như một tờ giấy trắng. Dưới sự dạy dỗ thuần hậu của

Diệp Thiện Thiện mấy ngày nay, tựa hồ đã chậm rãi hiểu được ý nghĩa của

thiện lương. Cô không hi vọng xa vời hắc sẽ trở thành người thật lương

thiện, nhưng chí ít có thể cố gắng làm việc tốt. Như vậy có tính là bồi

thường chút ít cho quá khứ tanh mùi máu kia không? Tư tâm suy nghĩ, nếu

hắc không nhớ nổi chuyện trước kia, cứ như thế này... có phải tốt hơn

không?

“Thiện Thiện, nếu hắc thật sự là Ngân Lang vương, chỉ có khôi phục trí nhớ mới hùng mạnh được!” A Hi nắm lấy bàn tay mềm mại của Diệp Thiện

Thiện, “Ngân Lang tộc hiện tại rất nguy hiểm, vì mấy trăm mạng người

trong tộc...” Ánh mắt cầu xin.

Nội tâm Diệp Thiện Thiện giãy dụa, cô phải cự tuyệt sao đây?

“Anh thực sự có thể bảo vệ anh ấy? Bảo đảm anh ấy không gặp bất cứ nguy

hiểm gì?”

A Hi chậm chạp gạt đầu, song nơi nào đó trong lòng lại vang lên giọng nói đen tối. Nếu Thương Khung thực sự là Ngân Lang vương, mọi tốt đẹp của nàng sẽ không bao giờ thuộc về hắn, hắn đành chấp nhận. Đó là số mạng của hắn! Ngược lại, nếu không phải... nơi đó sẽ khiến Thương Khung... vĩnh viễn biến mất.

Lúc này, A Hi, A Liệt cùng Thương Khung đang đứng trước một cái hang sói tối om.

“Vào đi!” A Hi nhìn hắn nói.

“Bên trong là cái gì?” Thương Khung cau mày, hắn cảm nhận được mùi vị quen thuộc.

A Hi không trả lời, nhìn Thương Khung đi vào! Mãi đến khi hang đã tối đen hoàn toàn nuốt chửng lấy hắn. Tay nắm thành nắm, hắn gạt Thiện Thiện! Hắn và A Liệt căn bản không thể bảo vệ được Thương Khung. Chưa từng có người sống sót ra khỏi hang sói... trừ phi là Ngân Lang vương!

Lúc nhìn thấy hắn từ trong động đi ra, tim A Hi trầm xuống kịch liệt...

Thương Khung dừng lại trước mặt hắn.

Từ trong mắt hắn, A Hi không nhìn ra được chút khí phách gì thuộc về Ngân Lang vương. Có lẽ hắn... không khôi phục được trí nhớ. Đáy lòng thở phào nhẹ nhõm. Nếu trí nhớ của Ngân Lang vương vĩnh viễn không khôi phục được... nhưng nếu ngài thật sự vĩnh viễn không nhớ lại được! Hắn vùng vẫy giữa Thiện Thiện và người trong tộc, tình yêu trong lòng hay là tính mạng của mọi người?....

Lúc này, Thương Khung đột nhiên hờ hững mở miệng: “Bên trong... cái gì cũng không có!”

Đêm khuya, trong động âm áp. Tiếng than cháy tí tách trong chậu...

Cảm giác tê dại trên người làm Diệp Thiện Thiện giật mình tỉnh dậy, đập vào mắt là đôi mắt âm u thăm thẳm... hàn ý xộc lên...

“Thương Khung!” Hơi sưng sốt gọi.

“Tỉnh rồi?” Khóe miệng nhếch lên gian xảo.

Bàn tay to chồm vào bên trong lớp áo yếm mỏng manh, áo ngoài đã bị hắn cởi ra... châm lửa trước ngực cô.

Diệp Thiện Thiện trợn đôi mắt đang buồn ngủ, “Anh... anh...”

Thử vùng vẫy khỏi tay hắn.

Đầu ngón tay trêu chọc đỉnh nồn nà, xoa nắn, kéo nhẹ, mãi đến khi bên tai vang lên tiếng nỉ non khe khẽ của cô mới hài lòng.

“Đừng như vậy...” Cô thở hổn hển né tránh. Rõ ràng trước khi ngủ còn rất tốt mà?

“Nhân chi sơ, tính bản thiện? Hả?” Hấn xé cái áo yếm trắng tinh trước ngực cô khiến hấn vướng tay. Hài hước hỏi.

Muốn khóc >_<... đó=“” là=“” tam=“” tự=“” kinh,=“” hai=“” ngày=“” trước=“” không=“” có=“” việc=“” gì=“”>

bèn dạy anh đọc chơi... Được rồi! Là cô có ý đồ, hi vọng anh tiếp nhận phổ cập giáo dục! Lại muốn khóc nữa... con nít không phải đều đọc cái này sao?

“Chân thật? Hiền lành? Hả?” Hấn vuốt ve đôi chân mảnh mai non mịn, làm cô run rẩy toàn thân... đó là.. cô dạy anh ý nghĩa của thiện lương mà!

Co người tránh bàn tay hấn, nốt chai nơi bàn tay lướt qua da thịt nhẵn mịn làm cô khó chịu...

Không cho cô trốn tránh, tay giữ lấy bàn chân cô “Ác ý? Tâm địa tốt? Hả?”

Hấn cười càng thêm tà ác. Ngang ngực tách hai chân cô ra, áp người lên...

Chăm chú nhìn ánh mắt hoảng loạn của nàng!

“... Thiện lương, sẽ chỉ làm người ta yếu đuối!” Khinh thường nói với cô.

Môi lưỡi lần mò giữa hai chân cô...

Anh... nhớ lại rồi? Diệp Thiện Thiện hoảng hốt nhận ra điều đó. Non mềm giữa hai chân bị hấn hung hăng cắn gặm đau nhói.

Mắt ngập nước, nức nở khóc “... Xin anh! Đừng... á! Đừng... như vậy...”

Bất kể cô liều mạng vặn vẹo như thế nào, hai tay gần như cào rách ra giường, giữa hai chân vẫn bị hấn giữ chặt. Cắn gặm mỗi một khe hở của cô, mang theo năm phần sức mạnh dày vò cô rên rỉ thét nhỏ, đau rất khó nhịn, mãi đến lúc cô gào thét khàn cả giọng, Thương Khung mới tha cho cô. Nhìn chỗ giữa hai chân cô bị hấn dày vò đến sưng đỏ, cửa vào nhỏ bé tiết ra chất lỏng như tơ... thật sự là hấp dẫn người ta yêu thương.

“Thiện Thiện!” Mập mờ thì thầm bên tai cô “Nàng muốn thiện lương, trên người ta... vĩnh viễn không tìm được!”

“Làm gì có?” Diệp Thiện Thiện khịt mũi, nước mắt vòng quanh “Chỉ ít anh đã cứu em! Đó là thiện lương mà!”

Hấn híp mắt cười tà ác: “Cứu nàng, là vì...” Lật cô còn đang ngơ ngẩn lại, cánh tay dài khe nâng eo nhỏ lên, tách chân cô ra, thẳng tắp đâm vào chỗ sâu giữa hai chân cô. Lưu luyến nơi ẩm áp này...

Diệp Thiện Thiện túm chặt ra giường nhăn nhúm, không chịu nổi hấn va

chạm. Mỗi một lần đâm vào đều làm cô cảm giác như bị xé nát, đáng thương khóc nức nở van xin...

“Xin anh, Thương Khung... xin anh chậm một chút... em sắp chịu không nổi rồi!” Nước mắt nhỏ giọt trên ra giường. Khổ nỗi người đằng sau mê đắm cô ầm ập, làm sao chịu đáp ứng? Cứng rắn một lần lại một lần muốn cô cùng hắn cùng nhau đón nhận tình yêu nồng nàn này.

Mấy bận mây mưa... Diệp Thiện Thiện tức giận quay lưng về phía hắn, không thèm nói một lời.

Thương Khung bế thân hình nhỏ xinh mềm mại của cô lên, để cô nép trên người mình, giống như con thú nhỏ yếu ớt nhìn hắn. Vùng vẫy! Hắn vỗ cái mông tròn trịa xinh đẹp của cô, một tiếng “bốp” giòn dã vang lên! Tiểu thú sững sờ không dám tin ngẩng đầu nhìn Thương Khung, mắt to ngập nước từng hạt từng hạt tròn vo... lăn xuống.

Đáy lòng Thương Khung đau xót! Áp đầu cô vô ngực mình, hôn mái tóc đen mượt như tơ... trong mắt tràn ngập tự trách!

Nước mắt ướt đầm vai hắn... Thương Khung chậm rãi vuốt ve mông tiểu thú bị hắn đánh, nhìn người trước ngực hoàn toàn không có dấu hiệu đình chỉ, bất lực thì thầm bên tai cô: “Đừng khóc mà!”

Diệp Thiện Thiện ngẩng đầu trừng mắt, thút thít lên án: “Anh đánh em? Anh có biết em tìm không được anh lo lắng thế nào không? Bây giờ anh lại ăn hiếp em, còn đánh em! Anh thật quá đáng mà!”

Thương Khung trừng bộ mặt vô tội ra: “Nếu nàng còn tiếp tục vắn vẹo như vừa rồi, đêm nay đừng mong được ngủ!”

Bị hắn nói vậy, mặt đột nhiên đỏ bừng. Cúi đầu hung hăng ngoạm ngực hắn một cái, cắn xong ngẩng mặt lên, chưa kịp mắng “háo sắc”, môi đã bị vít chặt, điên cuồng chà đạp.

Hồi lâu, cô yên ỗn nằm trên ngực hắn hỏi nhỏ: “Anh nhớ ra lúc nào?”

Thương Khung đùa nghịch mái tóc dài trong tay, lười nhác đáp: “Sau khi ngủ dậy!”

Diệp Thiện Thiện ngẩng đầu nhìn: “Hôm nay A Hi dẫn anh đi đâu?” Không lẽ anh nhớ ra vào lúc đó?

Thương Khung cười lạnh: “Chỗ đó...? Ta còn phải cảm ơn hắn!!!”

“Đúng đó! May mà có A Hi!” Nhớ A Hi có nói cần Thương Khung giúp đỡ. Giờ giúp hắn ít nhiều gì cũng dễ ăn dễ nói nha.

“A Hi?” Thương Khung không vui nhìn nàng “Kêu cũng thân mật quá chứ?”

“Không phải mà!” Thấy mắt hắn lóe lên một chút tối tăm “Mọi người đều

kêu hấn là A Hi, cho nên em mới kêu vậy!” Nằm trước ngực Thương Khung, vội vàng xua tay phủ nhận.

“Vậy sao?” Hấn nhướn mày.

“Ngân Lang tộc không cho phép bất luận “người” nào được phép gọi tên thân mật trừ nữ nhân của mình!” Chẳng lẽ nàng không biết sao?

Diệp Thiện Thiện ngớ người! Cái này, sao không ai nói với cô vậy?

“Sao? Nàng thích hấn?” thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô, hấn đột nhiên biến sắc. Bất mãn hung hăng hỏi.

“Em không có!” Tại sao ai cũng nghĩ thế? A Lan đã vậy, Thương Khung cũng thế.

“Không có?” Mắt hấn dán lại gần “Vậy nàng nói đi! Nàng thích ai?”

Nghe xong mặt Diệp Thiện Thiện đỏ ửng, cọ cọ trên người hấn, ngậm miệng không nói. Thẹn thùng đỏ mặt nhìn đi chỗ khác.

“Nói!” Ngón tay chọc chọc giữa hai chân mảnh mai của cô.

Diệp Thiện Thiện khó chịu ưỡn thân trên lên, đẩy đà trước ngực khê đong đưa. Mắt Thương Khung tràn ngập dục hỏa... vì sao nàng lại có thể quyến rũ mê người như thế chứ?

“Quên nàng nói gì với ta trên vách núi sao?” Híp mắt nguy hiểm nhìn cô.

Một ngón tay tiến vào.

Nàng nói nàng yêu hấn!

Diệp Thiện Thiện thở hổn hển, vô lực đẩy ngực hấn ra... ác ôn, chỉ biết ăn hiếp cô.

“Nói! Thích ai?” Thương Khung áp chế ham muốn của bản thân, chỉ vì nghe được đáp án trong lòng cô. Không ngừng vuốt ve điểm mẫn cảm trong thâm cổc.

Diệp Thiện Thiện ưm a đập hấn, chịu không nổi kiểu tra tấn này, nằm sấp trên ngực hấn khóc nói: “Em thích... thích...”

“Ai?” Nháy mắt Thương Khung muốn nín thở.

“Thích... bầu trời xanh thẳm...” Cảm giác ngón tay hấn càng tăng thêm sức lực. Cô khó nhịn vắn vẹo. Cô đã nói rồi, vì sao còn không chịu rút tay về?

Lật người đè cô xuống dưới thân, nhấc cao hai chân... Không cuồng dã như vừa rồi! Dịu dàng xâm nhập! Yêu thương đủ cách...! Đợi cô mệt nhoài nằm sấp trên người hấn ngủ, đôi mắt thăm thẳm nhìn cô ngủ như đứa trẻ.

Thích ... bầu trời xanh lam sao? Một Thương Khung mất trí nhớ?

Chìm vào suy tư...

Giết người, với hấn mà nói, cũng như ăn cơm! Nhưng với nàng...

Có thể, hắc cau mảy, không giết người cũng được! Kì thật, hắc đã sớm chán ngán giết người rồi!

38. Chương 39: Ô Quả

“Thương Khung!” Diệp Thiện Thiện nhỏ giọng thắc mắc.

“Đây là chỗ nào?” Âm u đáng sợ.

Thương Khung nắm tay cô dắt đi.

“Hang sói!”

“Hả?”

Hai người đi vào trong động tối om. Càng đi đường càng gập ghềnh. Diệp Thiện Thiện bám sau Thương Khung, trượt chân một cái, đột nhiên trên eo cứng lại, Thương Khung đã vòng tay bế cô lên. Cô hoảng sợ ôm lấy cổ hắc, phát hiện nhiệt độ cơ thể hắc không giống bình thường.

“Anh làm sao vậy?” Sờ mặt hắc, tay dính đầy mồ hôi ướt đầm.

Mắt Thương Khung lấp lóe, chăm chú nhìn sâu bên trong động. Tay phải búng nhẹ, phía trước một ngọn lửa bùng lên.

Diệp Thiện Thiện “á” một tiếng! Hóa ra dưới chân không bằng phẳng là do xương cốt, xương người xương thú đầy đất.

“Sợ không?” Nhìn cô.

“Không sợ!” Mặt Diệp Thiện Thiện trắng nõn, cô nói thật, có anh ở đây cô không sợ gì cả.

Thương Khung nhìn cô một cái, thông thả đi sâu vào trong động. Cùng với ngón tay chớp động của hắc, từng ngọn đèn cổ xưa loang lổ được thắp lên.

“Vừa nãy sao anh không thắp đèn?” Diệp Thiện Thiện lấy làm lạ. Càng đi sâu vào trong, xương cốt càng ít, gần như có thể nhìn thấy bức tường và đá phiến nhẵn bóng dưới chân.

“Sợ dọa đến nàng!” Thương Khung bước đi kỳ lạ, trái né phải tránh, mắt không ngừng lướt nhìn vách tường hai bên. Đột nhiên, mũi chân điểm một cái, lao lên đỉnh vách. Diệp Thiện Thiện hoảng hồn rụt đầu, sợ hãi nghĩ thầm, tốc độ mau như vậy lẽ không kịp ngừng đung bẻ đầu thì sao?

Thương Khung mượn thế xông lên, bàn chân đạp nghiêng vào vách tường, ngón tay khê ấn vào đỉnh vách, đổi phương hướng, cách không mượn lực xoay mấy vòng để giảm bớt lực va chạm, mắt quét qua một chóp đá nhô lên trên đỉnh vách, chân dùng lực nặng ngàn cân quét tới, tảng đá chậm chạp nứt toác thành mấy chục mảnh rơi xuống đất. Nháy mắt, khói bụi tung tóe trên

mặt đất. Thương Khung dùng ống tay áo che mũi miệng Diệp Thiện Thiện, từ từ hạ xuống. Đặt chân lên khối đá vỡ lớn nhất.

Đội khói bụi tản đi, Diệp Thiện Thiện giãy ra khỏi ống tay áo Thương Khung, há miệng hít thở. Mắt hiểu kì nhìn tảng đá cao hơn hai thước vỡ nằm trên đất. Trợn mắt há miệng.

Từ lúc nào, trên mặt đất dài chừng một thước xuất hiện những cọc đá hình chóp, cao thấp không đều, sắc bén còn hơn dao, vừa nhọn vừa cứng, cắt phiến đá vừa rơi xuống thành mấy mảnh nữa.

May mà Thương Khung cảnh giác sớm, bằng không bọn họ chắc đã bị đâm thành nhím rồi?

Diệp Thiện Thiện sợ sệt nhìn hấn. Vừa nhìn tới, phát hiện toàn thân hấn từ trong ra ngoài đều ướt đầm mồ hôi, cảm thấy ngạc nhiên lại thắc mắc.

Chằm chằm nhìn động đá sâu hun hút, chậm rãi dời mắt nhìn Diệp Thiện Thiện đang túm chặt lấy áo mình, nhìn thấy mắt cô lộ vẻ lo lắng.

“Có sao không?” Cô hỏi. Mồ hôi thấm ra quần áo sau lưng hấn.

Thần sắc Thương Khung bình tĩnh, an ủi cô! Không mở miệng! Hấn không ngờ tổ tiên Ngân Lang tộc lại dùng nhiếp hồn thuật phong ấn trong động, đây là nguyên nhân vì sao người vào động chỉ có vào mà không ra. Lúc này, càng đến gần nơi thần bí trong động, năng lực ngăn cản của hấn càng yếu. Nếu chỉ có một mình thì không sao, đằng này trong lòng hấn còn có Thiện Thiện. Cánh tay căng cứng. Sít sao ôm cô vào lòng.

Nhiếp hồn thuật là phép thuật từ thời thượng cổ của Ngân Lang. Mỗi lần dùng phép này nguyên khí của hấn đều hao tổn nặng. Mà nơi này có thể tập trung nhiều như thế, có thể dự đoán được, ngàn năm trước, năng lực của tổ tiên thời viễn cổ mạnh mẽ thế nào.

Nhìn thấy hấn thật sự không bình thường, hai tay Diệp Thiện Thiện ôm lấy eo hấn, ngửa đầu nhìn cằm hấn, lại nhìn vào chỗ tối đen u ám đó: “Thương Khung... chúng ta về đi?”

Thương Khung cúi đầu hôn cô, ôm chặt nhân nhi bé bỏng vào lòng: “... Nếu ta không đoán sai!” Hấn nhìn chỗ tối om đó, đầu ngón tay búng khê, thân ảnh lóe lên như ma quỷ tiến vào. Diệp Thiện Thiện rúc trong lòng hấn, chỉ cảm thấy một sức mạnh to lớn muốn xé nát đầu ra ập tới bọn họ. Tay Thương Khung che lên trán cô, tức thì áp lực giảm nhẹ, sau cùng dần dần biến mất. Mà sau lưng vang lên một tiếng rên đau đớn. Thân thể hai người thoát ra, ngã xuống, lăn lộn dữ dội trên đất mấy chục thước mới dừng lại được, Thiện Thiện chui ra khỏi ngực Thương Khung, quay lại ôm lấy lưng

hắn. Tiếng la vừa rồi...!

“Thương Khung!” Gọi nhỏ. Anh bị thương rồi sao?

Thương Khung nửa quỳ trên đất, lấy tay chùi máu nơi khóe miệng. Mắt híp lại lạnh lẽo nhìn xuyên qua. Quả nhiên như hắn dự liệu, nơi này là tế đàn của Ngân Lang tộc.

Máu không ngừng rỉ ra da hắn, Diệp Thiện Thiện vội vàng lấy tay áo lau đi. Thương Khung nắm tay cô, nhìn khuôn mặt như mèo vá mang theo đau lòng của cô, thở dài! Giúp cô lau vết bẩn trên mặt.

“Lúc đầu, nàng phí hết tâm tư đến bên cạnh ta, vì tấm bản đồ đó!” Khóe môi nhướn lên “... là chỗ này!”

Diệp Thiện Thiện nghe xong, im lặng rút tay ra khỏi tay hắn.

“Lúc đầu là em không đúng, trộm đồ là bị ép buộc thôi! Đối với bảo vật trên bản đồ em nửa điểm ý tứ cũng không có. Thật đó! Nếu anh không tin...”

Thương Khung nhìn cô, đưa tay cản cô nói tiếp.

“Sao ta lại không tin chứ?” Hắn mở miệng. Diệp Thiện Thiện rất cảm động, anh tin cô. Nhưng câu kế tiếp của hắn...

“... Nàng ngốc như vậy! Căn bản không biết nói láo!” Vòng tay nhìn nàng, mặt treo nụ cười.

“Anh...” Tức giận đưa hai tay đẩy hắn, đẩy không được. Đáng ghét! Quay người muốn cách xa hắn một chút, lại bị bức tượng đá khổng lồ nhô lên đằng sau dọa hết hồn. Cẩn thận nhìn kỹ cái đầu to đùng, kinh hoàng lùi lại một bước, đụng vào ngực Thương Khung. Cô quay người ôm chặt Thương Khung, mặt trắng bệch chỉ vào đầu tượng sau lưng.

“Bà... bà...”

“Bà sao cơ?” Hắn nghi hoặc nhìn nàng, lại nhìn cái đầu người bằng đá.

Diệp Thiện Thiện hoảng hốt nhìn cái đầu đá, đó là mặt một bà lão. Gương mặt này cô rất quen thuộc, là bà lão đứng tránh mưa trước khi cô xuyên qua.

“Bà ấy... là ai?” Diệp Thiện Thiện nuốt nước miếng, run rẩy hỏi. Chắc là nhìn giống nhau thôi! Quay đầu nhìn thêm lần nữa, mua à! Vì sao tượng đá này khắc sống động như thật vậy? Nhìn giống như người thật ấy!

“Tế lão Ngân Lang tộc!”

“Tế lão...” Diệp Thiện Thiện hoang mang...

Thương Khung búng tay vào hai mắt bức tượng, chỉ thấy hai tròng mắt lồi vào trong, tượng đá từ từ di chuyển, đằng sau là một động thiên khác.

Suối nước nóng chảy róc rách, hơi nước lượn lờ. Thương Khung và Diệp Thiện Thiện đứng bên rìa đá nhìn về phía một cái đài đá cao chót vót nằm ở

trung tâm suối, cách chừng mấy chục thước. Bên dưới suối có gốc một loại thực vật hiếm gặp, những sợi rễ dài nhỏ uốn lượn quấn thành từng vòng phía dưới đài.

Trên nóc đài, loài thực vật đó đã kết thành một trái chín, màu đen đỏ, mọc lệch một bên đài đá. Tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

Thương Khung phi thân lên trên, áo trắng phát phơ. Lúc sắp chạm đến quả màu đen đỏ thì, đột nhiên chui ra một cái bóng màu bạc, nhè tay Thương Khung mà cắn. Diệp Thiện Thiện la “á” một tiếng, bịt mắt lại.

“Hử?” Thương Khung trở tay tóm lấy cái bóng bạc đó, bứt lấy ô quả, chân đạp lên đài đá, bay trở về.

“Cái gì vậy?” Diệp Thiện Thiện chỉ thứ màu bạc trong tay trái hần hỏi, tay hần xòe ra.

Trong lòng bàn tay, một con tiểu Ngân Lang không ngừng giãy dụa, muốn dùng răng nhọn cắn lòng bàn tay hần. Thương Khung tiện tay ném một cái, sói con đụng vô vách tường rớt xuống đất, không cục cựa.

Cắn Diệp Thiện Thiện đang muốn lại gần nhìn, “Nó chưa chết đâu!”

“Con sói con này dễ thương quá!” Diệp Thiện Thiện vui vẻ, rất muốn ôm nó vào lòng.

“Răng nanh với lực tấn công của nó quá mạnh! Bất quá...” Thương Khung đưa ô quả cho Diệp Thiện Thiện, “Ăn đi!” chỉ sói con đang nằm im “Nó sẽ là của nàng!”

“Thật sao?” Diệp Thiện Thiện nghi hoặc hỏi. Cúi đầu nhìn trái cây mọng nước mỏng vỏ trong tay.

“Nó là thú bảo vệ ô quả, nàng ăn ô quả, nó sẽ đi theo nàng!” Ánh mắt Thương Khung chớp sáng, dụ dỗ cô.

Không nghi ngờ gì, cô khẽ cắn lớp vỏ mỏng, nước quả thơm ngọt ngon miệng, nuốt vào bụng còn cảm thấy ấm áp. Ăn xong có cảm giác kì quái, khiến cô rùng mình nhìn hần.

Thương Khung giúp cô ném hạt ô quả trong tay, nhìn mặt quả trứng dần dần đỏ ửng, khoe miệng khê nhếch.

Tay luồn vào trong cổ áo cô, nhẹ nhàng tháo Ngân Lang Huyết Ngọc mà cô và A Hi không làm sao cởi xuống được. Kéo ngón tay mềm mềm của cô cho vào miệng.

“Ui...” Diệp Thiện Thiện bị đau, hít một hơi. Thương Khung tự nhiên lại cắn ngón tay cô, kể đó nhìn Thương Khung nhỏ giọt máu nơi đầu ngón tay cô lên Ngân Lang Huyết Ngọc. Huyết Ngọc hút sạch máu xong thì không

ngừng thay đổi màu sắc. Sắc đỏ và sắc bạc luân phiên lưu chuyển.

Diệp Thiện Thiện trở vào Ngân Lang Huyết Ngọc kì quái lại bị hấn đeo trở lại cổ mình: “Sao nó... uống máu?”

Vì sao ăn ô quả rồi, toàn thân có cảm giác nóng rực thế này?

Thương Khung nhìn cô kỳ dị, kéo ngón tay bị hấn cắn.

“... Miệng vết thương ngấm nước nóng sẽ lạnh!”

“Thật à?” Cảm giác kì lạ quá.

Hấn thông thả dắt cô đi. Mà cô cũng không tự chủ được, mặc hấn dẫn dắt, đi đến hồ tắm thiên nhiên đang bốc hơi nóng lượn lờ.

39. Chương 40: Lời Tiên Tri

Sương mù bốc lên trong suối nước nóng, mùi hương ái muội tản ra, giục giã. Mặt nước gợn sóng tầng tầng, từ một chỗ sóng ngầm trào lên mà cuộn cuộn tràn ra... sóng sánh, dập dờn.

Dưới nước suối trong vắt, mềm mại và dương cương giao hợp, tay chân quần quýt sít sao. Mái tóc đen dài của nữ tử ngấm trong nước, ngũ quan hài hòa xinh đẹp nhuốm một màu đỏ sậm. Hai tay mềm mại đặt sau lưng nam nhân, cảm giác trên bờ vai rộng lớn, thở dốc rên rỉ nhẹ nhẹ lại có mấy phần nũng nịu...

Ôm chặt mảnh mai trong lòng, yêu thương hôn lên môi làm cô khó chịu ngứa cái cổ nồn nà lên. Dưới thân chậm rãi vào sâu ra nông, tay nhẹ nhàng xoa nắn. Người trong lòng bị giày vò không chịu nổi, hé đôi môi hồng tĩ tê khóc nhỏ.

“Thiện Thiện...!” Thở dài dụ dỗ bên tai cô.

“Ừm...” Cảm giác rất khó chịu, rất muốn anh... toàn thân vô lực không chịu nổi, vui vào hõm vai anh!

“Khó chịu quá sao?” Khóe miệng hấn khẽ cong lên, nhìn tấm lưng lóng mịn nhỏ nhắn của cô bị nước suối phủ lên một màu hồng. Tốc độ dưới thân càng lúc càng chậm, bức nhân nhi bé bỏng trong lòng càng níu chặt lấy cổ hấn, tiếng rên rỉ càng lúc càng quyến rũ! Sao hấn lại không biết nàng muốn gì cơ chứ? Chẳng qua là...

“Không khó chịu?” Nhẹ nhàng vuốt ve tròn trịa cao ngất, sau khi tiến vào liền dừng lại không động đậy! Miệng cười càng thêm sâu. Nhấn nhẹn ham muốn, chờ đợi người nào đó trả lời.

Từng đợt khô nóng trong người Diệp Thiện Thiện sau khi Thương Khung ngừng lại mãnh liệt ào tới, khiến cô càng ôm chặt Thương Khung hơn, cắn đôi môi hồng khóc nhỏ, cào lên lưng hắn.

“Thiện Thiện...” kè môi vào vành tai trắng nõn, dụ dỗ “Nói... nàng muốn ta!”

Khó chịu vụn vụn thân mình, muốn ... anh? A! khế đang đưa mái tóc bóng mượt. Nội tâm không ngừng thẹn thùng giãy dụa. Thân thể khó chịu uốn éo, tay vô lực đánh vào lưng hắn, bọt nước văng lên.

Thấy cô kháng cự, trong người chậm rãi lui ra.

“Hóa ra nàng không muốn?” Làm bộ thất vọng “Vậy ta đi ra được rồi!”

“Đừng...” Cô bám chặt cứng trên người hắn, tức giận khóc nức nở. Anh chỉ biết ăn hiếp cô, trêu chọc cô! Rõ ràng biết hiện tại cô rất khó chịu mà...

“Đừng cái gì?” Thương Khung quấn chặt cô vào lòng. Vật nhỏ khó chịu!

“Đừng... rời khỏi em!” Nghẹn ngào! Nước mắt từng giọt to tròn rớt xuống vai Thương Khung.

Nửa ngày, Thương Khung không đành lòng thả dài khe khế, lòng bàn tay quét qua cái eo mềm mại nhỏ nhắn của nàng, nâng hai chân nõn nà mãnh mai lên, thông thả mà mãnh liệt đâm vào. Hài lòng nghe tiếng nàng thở dốc...

Non mịn giữa hai chân chung quy không chịu nổi hắn. Đột nhiên mạnh mẽ xông vào, khó chịu nhưng lại vui thích. Khiến cô vụn vụn đau đớn khó chịu há miệng cắn hắn, cùng với hàm răng trắng như ngọc cắn vào da thịt, thân mình cũng nhấp nhô theo cử động ra vào mạnh mẽ của hắn... á! cắn đến răng cũng đau luôn.

“Oa... Đừng sâu như vậy!” cô nằm sấp lên vai hắn, vô lực khóc kể.

Một hồi...

“Mau quá... hức hức!” Cô chịu không nổi rồi.

Lại một lát nữa...

“Oa oa... rốt cuộc anh còn muốn bao lâu nữa?” Cắn môi khóc không ra nước mắt.

Rất lâu sau đó...

“Á... đau quá!” Vừa đau vừa rát làm cô muốn cắn hắn cái nữa.

Sau vài ba lần triền miên, hắn ôm nàng vào lòng như báu vật, nhìn đầu nhỏ của nàng gục lên vai mình ngủ như trẻ thơ. Trong mắt tràn ngập yêu thương, còn có chút trầm tư.

Bảo vật trong bản đồ mà bao nhiêu kẻ ở Đại Kiền ngấp nghé... ô quả, là bảo

vật từ thời thượng cổ của Ngân Lang tộc.

Mấy đời Lang Vương dùng hết khả năng cũng không tìm được. Mãi đến khi truyền đến tay hắn. Vị trí trên bản đồ đã thay đổi hoàn toàn, tìm không ra, hắn đã xé nát từ lâu.

Nhưng dường như, trong u minh ông trời cũng có định sẵn. Lúc vô tình hắn lại tìm được tế điện, tới tay không tốn chút công sức nào.

Ô quả này, là thánh vật duy nhất lưu lại từ thời thượng cổ, hút dưỡng chất và linh khí từ suối nước nóng mà lớn! Một trăm năm mới kết được một quả, năng lượng thật sự cường đại.

Tổ tiên Ngân Lang mỗi khi muốn sinh một Lang Vương tiếp theo thì sẽ đưa nữ tử thích hợp vào tế điện, để nàng ăn vào ô quả, cùng nhau kết hợp trong suối nước nóng, bởi vì nơi này là chỗ sinh Ngân Lang con tuyệt nhất. Bằng không, với thể chất yếu ớt của Diệp Thiện Thiện, cho dù năm ba năm nữa chưa chắc đã sinh ra được. Sau khi ăn ô quả, một phần năng lượng chuyển vào cơ thể mẹ, bảo vệ hai mẹ con bình an. Phần còn lại, Thương Khung lấy máu làm dẫn, phong ấn vào Ngân Lang Huyết Ngọc. Năng lượng từ thời thượng cổ trong đó đủ để bảo vệ nàng.

Hắn trước giờ vẫn xem thường bảo vật. Mà lúc này, trong lòng hắn đang ôm bảo bối mà hắn muốn bảo vệ cả đời.

Ngân Lang vương là hậu duệ của kì thú thời thượng cổ. Cả đời chỉ có một bạn lữ, tình sâu, đồng sinh đồng tử. Cho nên khi mẫu thân hắn sinh hắn ra, lại xem hai cha con họ là quái vật, phát điên mà chết thì phụ thân hắn, một đời Lang Vương cũng chết vì đau lòng.

Cũng vì vậy, đây là nguyên nhân hắn một mực không dám nói cho Thiện Thiện biết, hắn kì thật là người sói. Bí mật này hắn vốn định lừa nàng cả đời.

Nỗi thống khổ không nói nên lời này khiến hắn mấy lần muốn phát điên.

Hắn không dám tưởng tượng có một ngày, Thiện Thiện cũng giống như mẫu thân xem hắn là quái vật, đau khổ rời xa hắn... làm hắn không cách nào tìm được...

Nếu cuộc đời hắn lại không có nàng... hắn sẽ vĩnh viễn sa ngã. Không thể trở lại cuộc sống lạnh giá như trước kia... thế giới của hắn vì có nàng mà ấm áp!

Một bóng trắng thon dài chậm rãi đi ra khỏi động, trong lòng ôm một nữ tử cũng mặc áo trắng, vùi vào lòng hắn ngủ thật ngọt ngào. Nam tử thần thái như ngọc đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn cái đầu đá khổng lồ. Nhíu mày! Cảm giác không sao giải thích được! Lần đầu gặp Thiện Thiện, đủ loại hình

ánh nháng lên trong đầu. Chẳng lẽ... lần đầu tiên gặp mặt dưới đêm đông đó, là nó... đưa nàng tới bên người hắc?

Hai mắt tượng đá đột nhiên tự động đẩy ra, từ từ khép cửa động lại, khôi phục như cũ. Giống như lúc bọn họ vừa đến. Kỳ dị...

Ánh mắt vốn dĩ nghi hoặc của Thương Khung nháy mắt toát lên thần sắc thống khổ, bi phẫn. Quét mắt nhìn cái đầu đó lần cuối, bóng trắng lóe lên phóng ra cửa động.

Cùng lúc Thương Khung rời đi, tiếng sụp đổ ầm ầm kéo đến dồn dập. Hang động từ thời thượng cổ cuối cùng của Ngân Lang tộc... đổ nát, hủy diệt hoàn toàn.

Một tảng đá lớn vỡ toác, trên đó vẫn mang máng thấy được mấy văn tự cổ: Ngân Lang tộc thượng cổ ắt hẳn bị hủy diệt, nhờ có Việt Cổ Chi Nữ¹⁴ mà xuất hiện sinh cơ - tế lão tiên đoán.

40. Chương 41: Rời Đi

Đêm đông, mưa máu gió tanh...

Lúc Thương Khung ôm Diệp Thiện Thiện quay lại Ngân Lang tộc thì, trước mặt xác sói nát bươm rải rác tán loạn.

Một con rắn đốm hoa khổng lồ ngửa đầu thè lưỡi, con mắt tam giác sáng quắc khủng khiếp. Đột nhiên nó cảnh giác nhìn về một góc, chỉ thấy một nam tử áo trắng trong mắt tức giận bùng bùng, chậm rãi cẩn thận đặt nữ tử trong lòng xuống đất. Một con sói bạc xông lên trước, bảo hộ nữ tử đang ngủ say.

Một luồng kinh phong quét qua, đầu cự xà đập vào vách đá. Bóng trắng nhảy lên trên vách bám vào đầu rắn, mới rồi một kích của hắc đã làm tròng mắt con rắn tứa máu. Thân rắn điên cuồng quẫy đập, giận dữ xông về phía bóng trắng, bóng trắng lóe lên biến mất. Đầu cự xà lại đập vào đá lần nữa, tiếng va đập khủng khiếp dọa chim thú kinh hồn.

Thương Khung đảo mắt nhìn không ít xác Ngân Lang nằm dưới thân rắn.

Chưa từng có lúc nào tức giận như lúc này, làm hắc muốn hung hăng xé nát con vật kình cang trước mắt! Đồ bò sát đáng chết!

Vung tay búng ra mấy cục đá nhọn, song không làm gì được lưng rắn da dày thịt chắc, đá nhọn chỉ rạch một đường bên ngoài lớp vảy của nó.

Cự xà thấy Thương Khung ngừng lại, đuôi lập tức quét tới. Thương Khung nhanh nhẹn giẫm chân tránh được, chỗ vừa đứng đã bị đập nát. Một vòi nọc

độc vàng khè nồng nặc phun về phía hắn. Hắn đưa tay áo lên che, trong lòng biết không ổn. Tức tốc xé ống tay áo xuống, một giọt độc bắn lên khuỷu tay, cảm giác nóng rất dữ dội xâm chiếm, mặt không cảm xúc bứt phần thịt dính độc trên khuỷu tay xuống. Xé vạt áo quần lên vết thương, tốc độ nhanh như chớp.

Con mắt vàng to cộm sáng lên đặc ý, nọc độc phun ra càng điên cuồng ngang ngược. Vài người sói còn sống sót gần đó bị phun trúng đau đớn rú lên, toàn thân bị nọc độc xâm thực đến thối rữa mà chết.

Ánh mắt Thương Khung u ám như ma quỷ.

Đột nhiên, bóng người vọt từ dưới lên, xông về phía bụng rắn, giữa không trung, thừa lúc nó cúi đầu nhìn xuống thì, ngón tay đã bắn vào hai mắt nó. Tích tắc, cự xà đau đớn gầm rú, quẫy đập vào vách đá, không ngừng lăn lộn, máu trào ra từ hai mắt rắn vàng khè sáng quắc.

Nhặt vũ khí bén ngọt như đao từ dưới đất lên, cười lạnh âm u đập lên bụng rắn.

Từ xa nhìn lại, một bóng trắng thuần theo thể lăn lộn của con cự xà, một đường đi tới đuôi rắn, bóng trắng nhanh chóng thối lui. Bụng cự xà đột nhiên nổ banh, máu như nước suối phun ra, bắn vọt lên trời. Giống như một con cá bị mổ bụng chảy máu, ruột gan đổ ra, không ngừng co quắp trên đất đến khi bất động.

Thương Khung tóm lấy tiểu Ngân Lang đang rục rịch đằng sau hắn, lạnh lẽo nhìn nó.

Tiểu Ngân Lang không ngừng vùng vẫy trong tay hắn.

“Đáp ứng điều kiện của ta! Ta sẽ ày thứ mày muốn!” Thương Khung nói.

Tiểu Ngân Lang ngừng giãy, hết nhìn xác rắn lại nhìn Thương Khung. Tròng mắt đảo vài vòng, gục đầu xuống, thỏa hiệp gầm khê hai tiếng.

Thương Khung lộ ra nụ cười hài lòng quỷ quyệt, “Đi thôi!” Tiện tay quăng tiểu Ngân Lang xuống.

Tiểu Ngân Lang hưng phấn nhảy nhót như điên, hóa thành một dải màu bạc bay vút đến bụng rắn, moi từ bụng rắn ra một viên nội đan màu vàng lớn gấp đôi của mình, tham lam nhe răng cắn.

Thú bảo vệ cả đời chỉ có thể làm sói, ăn được một viên nội đan trăm năm của cự xà thì sau khi thành niên, gặp kỳ ngộ nào đó có thể hóa thành hình người.

Mai táng xong thi thể Ngân Lang, mấy trăm người của Ngân Lang tộc chỉ

còn sót lại có vài người. A Hi, A Liệt đau khổ bi thương rơi nước mắt. Ai nói nam nhân không thể dễ dàng rơi lệ? Chỉ là chưa gặp phải chuyện thương tâm mà thôi.

Thương Khung bế Diệp Thiện Thiện đột nhiên mở miệng.

“... Đi theo ta!”

Hai người kinh ngạc nhìn Thương Khung. Mặt hắn không có cảm xúc nhưng trong mắt dường như có gì đó lơ mơ chớp động.

Ngân Lang vương và Ngân Lang tộc tuy cùng là Ngân Lang nhưng Ngân Lang vương tuyệt nhiên không cần có trách nhiệm chiếu cố bọn họ.

Trong thân thể ngài là máu thuần chủng của thượng cổ kỳ thú, còn bọn họ, nhiều lắm chỉ là hỗn huyết mà thôi, vả lại còn không biết là lai tạp qua bao nhiêu thế hệ rồi.

Nếu Ngân Lang vương đồng ý thu nhận bọn họ, đây là chuyện mà thân là người sói bọn họ kì vọng nhất.

Thương Khung liếc A Hi một cái, quét mắt nhìn khung cảnh thê lương bốn phía.

“Ở lại đây chỉ thống khổ...” Phóng mắt nhìn về đỉnh núi mây mù lãng đãng không nhìn thấy bầu trời, ôm chặt người trong lòng. Chữ cuối cùng vừa dứt, bóng trắng đã cách xa vách đá mấy chục thước, chân không ngừng mượn lực điểm nhẹ. Nháy mắt đã biến mất trong tầm nhìn của bọn A Hi.

Dưới vách núi trống trải, tiếng Thương Khung lưu lại chấn động.

“... Đến nơi, tới Vân Ẩn điện tìm ta...” Vọng âm không ngừng lặp lại.

A Hi nhìn Ngân Lang vương trong chớp mắt đã biến mất, cười khổ, nhìn A Liệt đang trợn mắt há mồm.

“Từ dưới vực đi lên, ngài chỉ mất nửa ngày. Chúng ta lại mất vài tháng!”

Giọng nói tiếc nuối nhưng lại mang theo vài phần hi vọng tràn trề.

A Liệt chất lưỡi, lẩm bẩm: “Nếu không có ngài, ta đã là con sói chết rồi! Có thể đi theo Ngân Lang vương, đời này coi như không uống làm người sói...”

Từ trong mộng tỉnh lại, toàn thân rã rời đau nhức. Xa xa, đập vào mắt là một con sóc nhỏ đang ở trên ngọn cây xanh mướt sau cơn mưa. Còn cô, hình như đang ngồi dựa vào một tảng đá lớn trong khe núi ngay sát vách núi dựng đứng. Dưới người trải một bộ quần áo trắng. Nhắc cánh tay không có chút sức nào sờ áo, cảm giác rất quen thuộc. Là Thương Khung!

Một cái bóng màu bạc lọt vào tầm mắt, Diệp Thiện Thiện cười khẽ. Hóa ra là thú bảo vệ ở tế điện. Tiểu Ngân Lang vọt tới trước mặt cô, thò móng vuốt

hung hăng cào áo dưới người cô, sau khi cào rách một ống tay áo mới đắc ý vênh mặt. Lúc này, một cái hột bắn vào lưng sói con đang dương dương đắc ý kia, dọa nó nhảy dựng lên, giống như gặp quỷ chạy trốn mất tăm.

“Thương Khung?” Diệp Thiện Thiện nhìn đôi chân dài đang sải bước tới.

Người đàn ông áo trắng đẹp trai từ xa đi đến.

“Trong người không thoải mái sao?” Hấn ngồi xổm trước mặt cô, ánh mắt ẩn chứa nụ cười nhìn cô chăm chú.

Diệp Thiện Thiện vò đầu, “Kì lạ quá, ngủ một giấc dậy có cảm giác toàn thân không bình thường! Không có sức lực!” Nghĩ nghĩ lại bổ sung “Cảm giác... mỗi một thiếu thiếu!”

Thương Khung dịu dàng vén tóc vương bên môi cô...

“Ăn đi!” Đưa cô một thứ trái cây màu trắng.

“Nhưng mà! Em thật sự không đói mà!” Diệp Thiện Thiện cầm lấy, không tự chủ xoa bụng.

“Không đói cũng phải ăn!” Thương Khung quét mắt nhìn con thú nào đó nằm sấp trong cái động nào đó, chỉ lộ ra hai con mắt sói nhìn chòng chọc trái cây dương thai trong tay Diệp Thiện Thiện.

“Vì sao?” Diệp Thiện Thiện thắc mắc, nhưng vẫn nghe lời bỏ trái cây vào miệng.

“Bởi vì...” Thương Khung nhìn đôi mắt trong trẻo như nước của Diệp Thiện Thiện “Nó có lợi cho thai nhi!”

“Hả?” Diệp Thiện Thiện đang cắn được nửa chừng, trợn mắt nhìn Thương Khung, mặt cười có vẻ quái lạ.

“Thai nhi?” đầu óc mờ mịt.

“... Ở trong bụng nàng!” Tay hấn áp lên cái bụng nhu nhược của cô.

Tầm mắt dời theo tay hấn xuống bụng mình, mơ hồ, thất thanh hỏi: “Của anh...?”

Thương Khung nghe xong mặt lập tức đen lại, tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thiện Thiện còn đang ngơ ngơ ngác ngác, híp mắt, giọng nguy hiểm.

“Con... nàng tưởng là của ai?”

Bị hấn trừng đến tỉnh táo lại. Dự ý thức được lời hấn nói thì...

Diệp Thiện Thiện triệt để hóa đá trong gió.

41. Chương 42: Nói Rõ

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa! Chưởng quầy khác sạn bực mình thức dậy, trề thế này còn gì! Bên ngoài sét đánh, lại mưa, còn có tuyết nữa, mùa đông này trải qua những ngày lạnh buốt đến nỗi rằng đánh lập cập. Ai mà đêm hôm khuya khoắt còn đi mượn phòng?

“Cạch!” một tiếng, cửa bị đẩy ra. Đứng ngoài cửa là một nam một nữ! Nam tử nửa ôm lấy nữ tử, che mưa cho nàng, đầu tóc quần áo đã sớm ẩm ướt! Sau khi nhìn ánh mắt sắc bén của nam tử, vẻ mặt bực dọc lập tức đổi sang chiêu bài tươi cười. Lão làm ăn bao nhiêu năm nay, có người nào chưa từng thấy qua? Vừa đụng phải ánh mắt nam tử liền biết, hạng người này lão tuyệt đối không thể trêu vào.

“Chưởng quầy, các người còn phòng không? Chúng tôi muốn nghỉ chân!”

Nữ tử trong lòng nam tử dường như lạnh run song giọng nói rất ôn hòa, cũng rất khách sáo hỏi.

“Còn, còn! Còn một gian phòng trống!” Chưởng quầy vội vàng mở cửa để hai người tiến vào, “Bên ngoài mưa lớn quá! Khách quan mau vào đi!” Tiện thể nịnh nọt, đưa khăn tay đến “Cô nương mời dùng!”

“Cám ơn!” Nữ tử mỉm cười. Lúc này chưởng quầy mới nhìn rõ bộ dạng hai người. Đúng là trời sinh một cặp! Nam tuần lãng, nữ thanh tú đẹp đẽ. Nam tử đó thấy chưởng quầy nhìn chằm chằm nữ tử, không hài lòng nheo mắt.

“Phòng ở đâu?” Lạnh lùng mở miệng hỏi.

Thấy ánh mắt lạnh tựa băng sơn của nam tử, chưởng quầy lạnh đến phát run, “Ở đây... ở đây!” Vội vàng dẫn họ lên gian phòng trống ở lầu hai, sau đó hoảng hồn chạy đi trong tiếng cảm ơn không ngớt của nữ tử.

Trở về phòng mình, chưởng quầy lấy ống tay áo lau mồ hôi trán. Trước đó chỉ nghe nói Đại Kiền Vân Ấn điện chủ Thương Khung ác độc vô tình!

Nhưng hôm nay nam nhân khủng bố này chỉ liếc lão một cái, lão lại có cảm giác giây kế tiếp bản thân sẽ bị hấn xuyên qua tim. So với Thương Khung khủng bố trong truyền thuyết chỉ có hơn chứ không có kém à.

Lại nằm xuống giường, ngủ không vô. Từ sau nửa đêm, chưởng quầy cứ thế mở mắt nhìn tròng tròng nóc nhà cho đến lúc trời sáng.

Trong phòng, Thương Khung và Diệp Thiện Thiện thay quần áo sạch.

Thương Khung nhíu mày nhìn Diệp Thiện Thiện, từ sau khi biết mình có thai không biết là giận dữ cái gì.

Nàng cứ mở to hai mắt, cuộn tròn một góc giường không nhúc nhích.

Đưa tay vuốt ve eo nàng, nàng lại khó chịu gạt tay ra.

“Rốt cuộc nàng làm sao vậy?” Đáy lòng Thương Khung dâng lên một chút giận dữ. Không rõ lí do... chẳng lẽ... nàng không cần hài tử của bọn họ?

Cảm giác đau lòng khiến mắt hắn phút chốc trở nên ảm đạm. Chậm chạp thu lại cánh tay vừa bị nàng gạt ra, còn đang dừng giữa không trung.

“Em vì sao phải sinh cho anh...” giọng nói yếu ớt từ mép giường truyền đến, thắc mắc.

Tim Thương Khung nhảy mất rơi vào tận cùng bóng đêm, quả nhiên... quả nhiên nàng... tức thời, tim như bị một bàn tay bóp nát. Chớp mắt, mặt hắn nhợt nhạt, hóa ra tất cả chỉ là hi vọng xa vời của hắn.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng. Nửa ngày! Cổ họng mới dần xuống được thống khổ, phun ra mấy chữ!

“Không muốn sinh... thì phá nó đi!” Nếu đã định sẵn sẽ bị mẫu thân mình ghét bỏ thì không bằng vĩnh viễn không cần chào đời... ánh mắt lạnh băng càng thêm u ám!

Người trong góc giường đột nhiên ngồi bật dậy! Sững sờ hỏi: “Vì sao muốn phá bỏ?” Vành mắt đỏ hoe, “Hóa ra... là anh không muốn có con!”

Nhìn cô chảy nước mắt! Đáy lòng nổi giận, rốt cuộc nàng khóc cái gì? Kéo cổ tay mịn màng của cô, hung hăng nói:

“Nàng nói, nàng không muốn có nó! Không phải ta!”

“Em không có!” Hoảng sợ lắc đầu, thân mình không ngừng rụt lại, bộ dạng này của anh đáng sợ quá!

“Mới rồi nàng nói gì? Có ý gì?” hắn nguy hiểm áp sát cô.

Diệp Thiện Thiện hết đường lui, bị hắn ôm vào lòng, “Em là nói...” nước mắt rơi lộp độp.

“Nói cái gì? Nói rõ ràng!” Hắn vòng lấy eo nhỏ của cô nhưng không dám dùng một chút sức nào.

Diệp Thiện Thiện gục đầu nức nở, “Em và anh, quan hệ gì cũng không phải!

Như thế...” khổ sở nhìn nhìn bụng, “Như thế... không phải rất kì quái sao?”

Mà anh cũng chưa từng nói với cô đại loại như anh thích cô gì gì đó. Chẳng lẽ anh chỉ là, chỉ xem cô là...

“Hay là anh chỉ muốn tìm một người phụ nữ có thể sinh Ngân Lang vương đời sau cho anh thôi?” nước mắt long lanh nhìn hắn. Sinh xong rồi đá cô đi có phải không?

Trong một giây, tim Thương Khung ngừng đập. Cổ họng khô khốc, nhìn mặt cô đăm lẹ, hồi lâu mới chậm chạp nói.

“Nàng... biết rồi?” Hấn, là một người sói!

“Ừ!” Diệp Thiện Thiện bị ép dựa vào lòng hấn. Hai tay bắt giắc đan vào nhau, “Thật ra, có phải người sói hay không không quan trọng! Chỉ cần em thích là được rồi nha!” Cảm giác bàn tay nắm tay cô đột nhiên cứng đờ. “Vội lại...” giọng càng lúc càng nhỏ, “Cho dù anh không cần con, em cũng sẽ không phá! Bởi vì, con là của em...” Nói chưa xong đã bị ôm chặt trong vòng ngực nóng bỏng, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn. Môi hồng lập tức bị vít chặt.

Mãi đến khi cô sắp nghẹt thở đánh vào lưng hấn, mới buông cô ra, nhìn hai má cô đỏ lựng.

“Thiện Thiện!” than khẽ.

“Ừ?” nhỏ nhẹ trả lời!

“Nếu chỉ là chọn người dưỡng dục sói con, trong các nữ nhân được tuyển chọn, thân mình nàng...” khoe miệng mỉm cười “là kém nhất...”

“... Vậy vì sao anh?” nói xong rầu rĩ muốn rút tay ra khỏi lòng bàn tay hấn.

Hóa ra cô... ngay cả tư cách cũng không có!

“Chọn nàng là vì...” cười khẽ, dán sát vào tai cô “Nàng ở nơi này của ta...”

Nói xong dẫn dắt tay cô sờ lên ngực hấn. Tiếng tim đập rung lên từng nhịp, từng nhịp, tràn trề, đều là nàng, “Chỉ có nàng sinh... ta mới nhận!”

“A...” Hình như đã hiểu rõ ý hấn! Tay chân luống cuống, nói năng lộn xộn

“Tim anh... đập, đập...” Xấu hổ đỏ mặt liếc trộm hấn một cái “... đập mau quá...>_<>”

Kế đó, rút tay về nhanh như chớp.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, ngón tay thon dài, mờ ám luồn vào trong áo, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng nhỏ bé của cô.

Đỏ mặt nhìn bàn tay đè bên trong, cách một lớp áo đang rục rịch cử động,

“Dừng...”

“Không muốn sao?” Hấn cười, hôn lên bên trong lớp áo sớm đã bị hấn cởi ra. Cô khó nhịn uốn thân trên lên, bàn tay đang vuốt ve bụng dưới mượn thể xâm nhập vào giữa hai chân cô, tiến vào sâu bên trong, mềm mại trơn trượt khiến hấn mê đắm.

“Anh nhẹ một chút!” cánh tay mịn màng mảnh khảnh trần trụi đánh hấn.

“Thế này...” Giọng nói dịu dàng khe khẽ, Thương Khung dần xuống, nhìn Diệp Thiện Thiện hơi nhú mào dưới thân.

“Ừm... a! Sâu quá!” Thanh âm trần trọc mang theo nước nức.

“Này thì sao?” Lần đầu tiên Thương Khung nhả nãi như vậy, tay khẽ nâng

mông cô lên, chậm rãi tiến vào...

“Ừm...” Hai tay bên hông không ngừng kéo, vò ra giường dưới người, biến ra giường thành một đồng nhả nhúm.

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng hôn tóc tơ của cô... thiện lương như nàng, sao hẳn lại cho rằng nàng sẽ không muốn hài tử trong bụng chứ? Vả lại, vừa rồi nàng nói, nàng không để ý thân phận người sói của hắn!

Lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn có cảm giác... cảm động sâu sắc. Từng cho rằng, trên người hắn vĩnh viễn sẽ không xuất hiện hai chữ... hạnh phúc...

Thậm chí hắn còn chạm đến được!

Có nàng, liền có cả thế giới, thứ hạnh phúc này...

42. Chương 43: Trở Về

Đại Kiên, trong Vân Ân điện, Thương Khung ngồi trên ghế đá, mặt không cảm xúc.

Lắng nghe tả hộ pháp nửa quỳ xuống đất bẩm báo tình hình Vân Ân điện nửa năm qua.

“Ngày đó, sau khi bị hữu hộ pháp đâm kiếm vào tim thuộc hạ cũng không có chết! Sau khi tỉnh lại vội vàng quay về Vân Ân điện bố trí hết thủy, đợi chủ thượng trở về. Kết quả lại đợi được mấy ngàn môn hạ của thập cung tam phái! May mà thuộc hạ sớm đã phòng bị, lại thêm địa thế Vân Ân điện hiểm trở, dễ thủ khó công. Đợi bọn chúng rút lui rồi, thuộc hạ mới nghe được tin chủ thượng rơi xuống vực mất tích.

“Vết thương đã lành chưa?” Nửa ngày, Thương Khung mới thản nhiên hỏi. Tả hộ pháp kinh ngạc ngẩng đầu, lại tức tốc cúi đầu đáp: “Bẩm chủ thượng! Thuộc hạ đã lành rồi! Vốn dĩ tim của thuộc hạ không giống người thường, nó nằm bên phải!” Âm thầm nghĩ ngợi! Không ngờ chủ thượng mở miệng, câu đầu tiên lại là hỏi thương thế của hắn? Không phải hỏi kẻ thù!

“Thì thể hữu hộ pháp có tìm được không?”

“Tìm được... nhưng...” Mất tả hộ pháp lộ ra bi phẫn, “Đã không còn toàn vẹn nữa...”

“Thiếu cái gì?” Ánh mắt Thương Khung âm u, bình tĩnh hỏi.

“Thiếu chân trái và tay phải! Sau đó thuộc hạ tra ra được, bốn canh giờ trước khi chủ thượng bị vây đánh, hữu hộ pháp đã bị điện chủ Phong Hoa

điện dùng cực hình phân thân, sau đó lại dịch dung thành hắn, lại thừa cơ ám sát thuộc hạ và chủ thượng. Nghe đồn thuật dịch dung của điện chủ Phong Hoa điện Liễu Phong Hoa rất cao. Đã đạt tới cảnh giới giống như thật!”

Thương Khung cười lạnh “Giống như thật?” Thông thả đứng dậy “Nếu gã có thể thay đổi mùi!”

Nếu không phải lần đó hắn bị thương nặng, máu tanh che lấp mùi lạ, gã làm sao dễ dàng đắc thủ được? Ánh mắt lạnh lẽo tàn độc! Cùng một sai lầm vĩnh viễn không cần mắc lại lần thứ hai.

“Thiện Thiện!” Thái Linh đang dọn phòng, đột nhiên thấy Diệp Thiện Thiện, mừng rỡ kinh ngạc kêu to.

“Thái Linh!” Diệp Thiện Thiện đứng nguyên tại chỗ nhìn nàng cười khẽ.

Thái Linh kích động ôm lấy Diệp Thiện Thiện nhảy nhót.

“Không phải muội đang nằm mơ chứ? Mọi người đều nói tỷ và chủ thượng rớt xuống vách núi rồi... tỷ là người thật sao?” Thái Linh không tin thò tay tự捏 tay mình.

Diệp Thiện Thiện hết cách nhìn nàng, chẳng lẽ nàng cho là ban ngày ban mặt cũng thấy ma được à?

“Là tỷ mà!” Kéo Thái Linh ngồi xuống, “Vốn là lần đó chết chắc rồi! Có điều may được người ta cứu!”

“Thật à?” Mắt Thái Linh sáng lên. Nàng thích nhất là nghe mấy chuyện thú vị, kì lạ “Thiện Thiện, mau kể muội nghe đi! Sau khi được cứu rồi thế nào hả?”

“Sau đó...” Diệp Thiện Thiện ngửa mặt nhìn trần nhà! Được rồi! Cô cũng biết trước rồi! Cái bệnh ưa nghe chuyện xưa của Thái Linh lại tái phát.

Dù sao cô cũng có thời gian mà. Cô có thể từ từ kể, chỉ cố ý lược bớt phần chuyện về người sói thôi.

Nháy mắt mà đã an nhàn mấy tháng, khiến Diệp Thiện Thiện đột nhiên nhớ tới một chuyện. Cô vác cái bụng đã hơn sáu tháng ịch xuyên qua vườn, tới thư điện của Thương Khung.

Không có trong này? Nhìn thư điện trống không, ở đâu nhỉ? Nghĩ nghĩ, bước thêm mấy bước. Hơi mệt, có điều vẫn kiên trì đi tiếp, có lẽ là ở đại điện. Đợi tới được trước cửa đại điện, mặt cô đã rịn một lớp mồ hôi. Ra sức đẩy cánh cửa sơn đỏ.

“Á...” Trước mặt đột nhiên nháng lên một bóng trắng làm cô nhảy dựng lên.

Cẩn thận nhìn lại thì thấy tả hộ pháp.

“Tả hộ pháp?” Võ võ ngực, thấy hấn đứng như tượng gỗ, chấn mắt tầm nhìn của cô. Vươn cổ nhìn nhưng không tới, lách sang một bên hấn cũng nhích theo, cuối cùng trừng mắt nhìn hấn, “Tôi tìm chủ thượng! Anh làm gì cản tôi?” Đằng sau hấn nhất định có cái gì đó không cho cô xem.

“Thiện Thiện!” Tả hộ pháp nói, nhìn thân mình nhỏ nhắn của nàng lại vác cái bụng to như vậy đến tìm người. Kì thật phải gọi nàng là chủ mẫu, nhưng Diệp Thiện Thiện cực lực yêu cầu người trong điện gọi nàng là Thiện Thiện, vì nàng nói gọi chủ mẫu rất khó nghe. Nữ nhân quái dị! Gọi thế khó nghe chỗ nào?

“Chủ thượng cản dận, người không thể đi vào trong!” Tả hộ pháp nói.

“Tại sao?” Kì cục! Từ sau khi bụng cô ngày một lớn, tính tình cũng thay đổi. Dễ sầu muộn, dễ nổi nóng. Cuối cùng giờ tay muốn đẩy hấn ra.

Tả hộ pháp vốn định lùi lại nhưng lại sợ nàng té xuống, mặt không ngừng vận vẹo. Nếu nàng và bảo bối trong bụng có chút sơ xuất gì, chủ thượng nhất định không do dự giết chết hấn.

“Tránh ra!” Diệp Thiện Thiện tức giận dùng toàn lực vẫn không đẩy được tả hộ pháp nhích ra. Lúc này, một luồng kinh phong quét qua, mang theo mùi máu tanh, làm cô có cảm giác tởm lợm muốn ói.

Thương Khung bỗng cô lên, che mắt cô lại. Liếc tả hộ pháp một cái, bỗng Diệp Thiện Thiện còn đang giãy dụa rời khỏi đại điện.

Tả hộ pháp quay người, than thở. Nữ nhân một khi mang thai sao cứ như biến thành một người khác ấy. Rõ ràng lúc trước rất dịu ngoan mà. Trở tay đóng cửa. Trong điện máu tươi tràn lan, tay chân cụt gãy đầy đất. Có vài tên còn chưa chết, đang ngọ nguậy nhúc nhích. Những khuôn mặt máu chảy đầm đìa đó chính là mấy đại cung chủ và thuộc hạ đã vây công Thương Khung bên vách núi ngày ấy còn sót lại.

“Bên trong có cái gì mà anh không cho em nhìn?” Kéo cánh tay đang che mắt mình xuống, tức giận nhìn hấn chòng chọc.

“Muốn nhìn cái gì?” Thương Khung đáp qua loa, bỏ tay ra. Một người áo trắng theo sau bưng đến một mâm trái cây ngon. Chọn lấy một trái dưa cho Diệp Thiện Thiện.

Diệp Thiện Thiện tức tối ngoảnh mặt đi. Không ăn!

“Nàng nói ăn trái cây rất tốt cho hài tử mà?” Thương Khung thắc mắc. Thế nên hấn mới ra lệnh cho thuộc hạ bất cứ lúc nào cũng phải có trái cây phục vụ.

“Anh chỉ biết chọc tức em! Ăn trái cây nhiều bao nhiêu nữa cũng không có tác dụng!” Viên mắt đỏ hoe, nhìn loài hoa lá to không biết tên trong vườn, tức giận muốn khóc.

“Làm gì có?” Thương Khung hết cách, bế cô ngồi lên đùi mình “Nước mắt sao mà nhiều vậy chứ?” Nhìn nước mắt nàng rơi lộp độp, lau cũng không kịp. Thở dài! Từ sau khi nàng mang thai, tính tình khó chịu lại tăng lên không ít.

“Anh nói xem! Có phải anh lại giết người hay không?” Quay đầu, chảy nước mắt, lên án hần.

“Không có!” Hần tức tốc phủ nhận! Không có giết! Chỉ làm cho bọn chúng đứt tay đứt chân, máu chảy sạch, sau đó tự sanh tự diệt thôi!

“Vậy sao trên người anh lại có mùi máu?” Nước mắt cô đảo quanh, sục sạo trên y phục của hần, kết quả lại không tìm thấy một vết máu nào. Nhưng thân mình hần rõ ràng có mùi máu, hiện tại cô rất miễn cảm với mùi này. Cánh tay dài ôm lấy người cô, “Nàng nhất định ngửi lầm rồi, không tin nàng ngửi lại lần nữa xem!” Nói xong còn dán lại gần để cô ngửi thử.

Cô bĩu môi, bụng nghĩ: tin mới lạ! Cho dù có mùi, hiện tại cũng bay sạch rồi! Cô làm sao ngửi ra được nữa?

“Nhân chi sơ, tính bản thiện! Anh lại quên rồi có phải không?” Tiếp tục lên án!

“Không có!” Thương Khung đáp càng mau! Sao quên được? Hần nhớ lần trước hần và nàng nghiên cứu vấn đề này ở trên giường!

“Chẳng lẽ anh không thể làm gương cho bảo bối trong bụng sao?” tiếp tục khóc.

Thương Khung hết cách, “Được rồi! Đừng khóc nữa! Nghe lời nàng là được!” Cùng lắm thì lần sau tuyệt đối không để nàng phát hiện ra! Tuyệt đối!

Diệp Thiện Thiện lúc này mới nín khóc mỉm cười. Nhẹ nhàng kéo bàn tay to của Thương Khung áp lên cái bụng tròn vo của mình.

“Vậy mới là ba ba tốt nha!” Cười híp mắt, ngọt ngào nói.

“Ba ba?” Thương Khung nhìn dáng điệu vui vẻ của cô, tâm đều mềm nhũn!

“Là phụ thân đó!” Diệp Thiện Thiện sửa lại.

“A!” đột nhiên Diệp Thiện Thiện kinh ngạc kêu lên, hai người đồng loạt nhìn xuống bụng cô! Bụng... động đấy, một cái đầu nhỏ cách thành bụng chui vào lòng bàn tay hai người nũng nịu...

Quá thần kì!

Thương Khung chậm rãi vuốt ve cái bụng nhỏ tròn vo của cô, Diệp Thiện Thiện bất chợt nhớ đến mục đích cô đi tìm hân. Kéo kéo áo hân.

“Anh có thời gian không, có thể dẫn em đi Khôi Hương lâu...”

Động tác trên tay dừng lại, khoe miệng Thương Khung cứng ngắc: “Đi làm gì?”

Diệp Thiện Thiện bị hân nhìn đến chợt dạ: “Muốn gặp Diễm tỷ và Hương Nhi...” Cô nghe nói sau khi Trương Thanh Vân chết, Hương Nhi lại bị Diễm tỷ đưa về Khôi Hương lâu!

“Có cái gì hay mà nhìn?” Thương Khung thẳng người ôm lấy cô, “Chẳng qua chỉ là một ả giảo hoạt tham lam, một ả đắm chìm trong truy lạc mà thôi!”

“Gì cơ?” Diệp Thiện Thiện nghiêng tai, cái gì mà tham lam sa đọa?

“Được rồi!... Ta đưa nàng đi!” Thương Khung cúi đầu hôn cánh môi đỏ mọng của cô! Trong lòng suy tính, gặp mặt một lần cũng tốt, giải tỏa tâm tư của nàng! Về sau cũng không cần gặp lại nữa!

... Đám nữ nhân đó... thật sự, dơ bẩn không chịu nổi...

43. Chương 44: Tạm Biệt

Lần nữa đến Khôi Hương lâu, lòng Diệp Thiện Thiện ngổn ngang trăm mối. Lần xuống vách núi rồi lại còn mạng trở về, lại nhớ đến đủ thứ chuyện trước đây, thoáng qua như mây khói, không chân thật...

Lúc nhìn thấy Hương Nhi, cô sợ ngây người! Trước đây Hương Nhi xinh đẹp, trong sáng, nhưng hôm nay đứng ở Khôi Hương lâu này, quyến rũ tuyệt đẹp đến không gì so sánh được.

“Thiện Thiện!” Hương Nhi nhìn thấy Diệp Thiện Thiện liền tiến lên trước, nhiệt tình nắm lấy tay cô, “Từ lúc nghe nói muội rút xuống vực, ta rất lo lắng uội đó! Hiện tại không sao rồi, tốt quá!”

“Đúng đó! Lần đó muội đã nghĩ là chết chắc rồi! Không ngờ vẫn còn sống!” Diệp Thiện Thiện kéo cô, cẩn thận quan sát, sờ phần dày cộm, nghe nói cô ấy là hoa khôi của Khôi Hương lâu, chắc là không sai rồi.

“Hương Nhi, sao tỷ...?”

“Thiện Thiện!” Hương Nhi cắt ngang câu sau của cô, “Chúng ta vào phòng nói!” Nói xong kéo cô vào phòng trong trên lầu ba. Diệp Thiện Thiện vội vàng quay đầu, thấy Thương Khung ngồi tại sảnh lầu ba, cầm chén trà, ánh

mắt như có như không quét qua bên cạnh cô.. còn Diễm tỷ đang nhiệt tình phân phó người hết lòng chiêu đãi.

Vào trong phòng, Hương Nhi tảo nhả ngồi xuống chiếc ghế bạch đàn chạm trổ! Tư thế sang trọng, quyến rũ!

Diệp Thiện Thiện lê cái bụng bự đi qua.

“Hương Nhi, sao lại quay về đây?” Trước đây liều mạng cũng muốn chạy khỏi chỗ này, đến tột cùng vì sao còn quay lại?

Hương Nhi cười khẽ, “Ban đầu chúng ta cùng trốn, sau đó lại đến Khôi Hương lâu này, muội mệnh tốt! Có điện chủ Đại Kiền đệ nhất điện che chở! Còn ta?” Nháy mắt về mặt trở nên mất mát.

“Ở Khôi Hương lâu này ngày nào cũng bị quấy rối! Cứ nghĩ rốt cuộc cũng có ngày trốn được khỏi đây! Mới phát hiện...” ánh mắt ảm đạm nhìn Diệp Thiện Thiện, “Hóa ra có chỗ còn ghê tởm hơn nơi này nữa. Biết vì sao Trương Thanh Vân mua ta không?” Nàng cười gượng, “Trương Thanh Vân mang danh nhân sĩ chính phái, thực tế còn không bằng cả heo chó!” Cảm xúc theo đó có chút kích động, nhìn cái bụng bự của Diệp Thiện Thiện, ánh mắt mơ màng lại thê lương.

“Hiện giờ muội, có người đau, có người yêu! Còn có thể sinh con cho người mình yêu, đó là chuyện hạnh phúc cỡ nào! Hạnh phúc đó với ta mà nói, đã xa vời lắm rồi! Muội biết không Thiện Thiện? Ta đã...” Nghẹn ngào, nước mắt ứa ra khóe mi.

“Hương Nhi...” Diệp Thiện Thiện chống eo, rì rì đi lại chỗ Hương Nhi. Cô không nghĩ đến, sự tình sẽ thành ra thế này! Cô ấy đã chịu bao nhiêu đau khổ?

Hương Nhi quệt nước mắt trên mặt, cười nói: “Tất cả đã là quá khứ rồi! Ta còn chưa kể uội sao? Hiện tại Trương Thanh Vân đã chết, ta giờ đã là hoa khôi nổi danh của Đại Kiền, cũng coi như là đạt được ước nguyện! Diễm tỷ nói vài năm nữa còn có thể tiếp nhận vị trí của nàng ta, ta còn đòi hỏi quá đáng gì nữa đâu?”

Diệp Thiện Thiện đến trước mặt Hương Nhi, xoa tóc nàng giống như trước đây, đau lòng nói: “Những chuyện không vui đều đã qua rồi! Không nên nghĩ tới nữa!”

Hương Nhi kéo tay cô xuống: “Ta không sao, không sao! Ngược lại muội...” Mắt nàng dời đến bụng Diệp Thiện Thiện, vẻ mặt có phần hâm mộ...

“Có phải sắp sinh rồi không?” Bàn tay chậm chạp sờ tới, “Thiện Thiện, muội

biết không? Ta không thể, không bao giờ có thể tự mình...”

Lúc tay nàng còn cách có mấy phân thì, cửa phòng có tiếng gõ, chỉ thấy Diễm tỷ đứng ngay cửa. Hương Nhi vội vã đứng dậy.

“Hương Nhi ra trước giúp ta chiêu đãi khách đi, ta có mấy câu muốn nói với Thiện Thiện!”

Hương Nhi vội đáp ứng, quay người đi ra ngoài.

“Sao rồi? Mang thai hiện tại có khỏe không? Hải tử trọng bụng không quây chứ?” Mặt mày tươi cười đi tới, kéo Diệp Thiện Thiện ngồi xuống ghế.

“Không quây! Nó rất ngoan!” cười đáp.

“Người có phúc sẽ được trời phù hộ! Nhìn người bây giờ không thương tổn gì ngồi ở đây, trong lòng ta cũng thấy cao hứng! Người từ đây mà đi, rốt cuộc cũng không nhẫn tâm thấy người chịu khổ chịu nhục!”

“Cám ơn Diễm tỷ đã nhớ!” Diễm tỷ lần này rất nhiệt tình! Diệp Thiện Thiện hỏi nhỏ “Diễm tỷ, Đồng Hoàn của tôi đã rất lâu rồi, liệu có...” mãi gần đây cô mới nhớ. Lúc trước rơi xuống vực lại không tìm thấy Thương Khung, mọi ý niệm đều tan thành đồng tro tàn, không buồn để ý đến chuyện này nữa. Gần đây nhất mới bất chợt nhớ ra, liệu có phải đã hết đường cứu chữa rồi không?

“Đồng Hoàn?” Diễm tỷ đáp “Đồng Hoàn trong người người đã giải hết từ lâu!”

Kinh ngạc “Giải lúc nào?”

Diễm tỷ cười khổ, “Lần trước đến đây, Thương diện chủ từ chỗ ta, thần không biết quỷ không hay trộm đi rồi!”

“Hả?!!!” Diệp Thiện Thiện ngớ người! Sao anh không nói cho cô biết? Ngay cả uống thuốc giải lúc nào cô cũng không biết nốt! Vốn cô sợ nói với Thương Khung sẽ làm hại Diễm tỷ, lén lút lấy thuốc giải từ nàng là được rồi. Hóa ra anh đã biết từ sớm!

Nhìn Diệp Thiện Thiện có vẻ kinh ngạc, mắt Diễm tỷ đột nhiên chớp lên, kéo tay cô.

“Chủ thượng có tốt với người không?”

Không biết có liên quan đến mang thai không, cô nhạy cảm với sự vật xung quanh hơn trước đây nhiều! Cứ cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, dường như có người, liên... bất an quay đầu nhìn... nhưng chỉ nhìn thấy vách tường.

Thương Khung ngồi trong sảnh, bình tĩnh nghịch chén trà trong tay. Đẳng sau lưng thổi đến một làn hương.

“Hương Nhi bái kiến chủ thượng!” Giọng nói êm ái.

“Nghe Thiện Thiện kể chủ thượng rất tốt! Hương Nhi thực sự ngưỡng mộ.

Hôm nay có thể gặp được chủ thượng, quả thật như nàng nói, khí vũ bất phàm, ngọc thụ lâm phong!” Thấy tay Thương Khung đùa nghịch chén trà, động tác ngón tay như nước chảy mây trôi.

“Nàng nói như thế sao?” Thương Khung ngẩng đầu nhìn nàng ta, vẻ mặt có chút hứng thú.

Hương Nhi không đáp, mỉm cười bước lên trước nói, “Để Hương Nhi rót trà cho ngài!” Nói xong rướn tay qua, khuỷu tay vô ý sượt qua mu bàn tay Thương Khung, cầm lấy ấm trà, ấn nhẹ lên nắp ấm, rót đầy chén.

Nhìn nước trà trong chén, mặt Thương Khung đột nhiên lạnh băng, nhìn Hương Nhi chòng chọc! Hương Nhi bị ánh mắt vô tình của hắn làm cho đờ người. Nửa ngày!

“Nếu không có Thiện Thiện, căn bản không cần cho ngươi bất kỳ cơ hội nào!”

Nghe xong, Hương Nhi hoảng hốt lùi ra sau một bước. Thương Khung búng ngón tay, ấm trà vỡ toác ra, nước trà chảy hết để lộ một ngăn ngầm bên trong ấm. Nắp ấm xoay bên trái là nước trà có độc, bên phải không có! Mặt Hương Nhi trắng bệch, môi run run: “Xin lỗi... ta bị ép buộc!” Trong lòng lại gào thét! Vì sao? Hai người giống nhau, tại sao chỉ có nàng thê thảm như vậy?

Nàng ta thậm chí có ý nghĩ điên cuồng muốn rạch nát khuôn mặt hạnh phúc của Diệp Thiện Thiện khiến nàng ta thấy chói mắt kia!

Lúc này, phòng trong truyền đến một tiếng la thất thanh...

Mặt Thương Khung sầm xuống, bóng người vọt qua... đá bay cánh cửa...

Trong phòng, Diễm tỷ che miệng, một nam tử bị bắn vào vách tường, miệng phun máu tươi...

Mặt Thiện Thiện tái nhợt ngồi trên ghế, vẫn còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì...

Hóa ra, vừa rồi Diễm tỷ giữ chặt hai tay cô, một bóng trắng liền ập đến bụng cô. Song kết quả là, vừa mới chạm vào áo cô, hai người đã bị đẩy bật ra, Diễm tỷ chỉ ngã lăn xuống đất mà nam nhân kia hình như bị thương nặng.

Thương Khung phát tay, bạch y nhân của Vân Ân điện tóm Hương Nhi định trốn xuất hiện trong phòng.

Thương Khung đi tới cạnh Diệp Thiện Thiện.

“Thương Khung...” Thiện Thiện có chút sợ hãi, gọi nhỏ! Mới rồi, thật kì

quái! Hình như có một sức mạnh nào đó bảo vệ cô.

Ôm lấy cô, ra hiệu cho thuộc hạ lôi nam nhân bị thương kia dậy.

“Liễu Phong Hoa, đã lâu không gặp!” Thương Khung cười lạnh.

“Thương Khung, không ngờ ta đã xem thường ngươi!” Ho ra một búng máu!

Mới rồi bị sức mạnh kì quái trên người Diệp Thiện Thiện đánh cho bị thương ngũ tạng, tổn hại kinh mạch.

“Muốn dùng Thiện Thiện uy hiếp ta?” Thương Khung hừ lạnh, “... Sai lầm như vậy, Thương Khung ta tuyệt không phạm phải lần hai! Đem hắc về giao cho tả hộ pháp!”

Bạch y nhân vâng dạ lui ra ngoài.

“Thương Khung!” Nhìn mặt hắc lạnh lẽo tàn khốc, cô nín tay hắc! Anh lại muốn giết người sao?

Nắm tay cô, ánh mắt dịu dàng, ngón tay trở Hương Nhi đang đứng chờ đợi, cúi đầu hỏi cô.

“Nàng còn xem ả là bằng hữu sao?”

“Hương Nhi làm sao vậy?” Diệp Thiện Thiện ngạc nhiên hỏi.

“Hai ả này cùng một bọn với Liễu Phong Hoa!” Ánh mắt vô tình lóe sáng,

“... muốn làm hại phu quân nàng và hài tử trong bụng nàng! Nàng cảm thấy bọn chúng còn là bằng hữu của nàng sao?”

“Hả?” Diệp Thiện Thiện biết được chân tướng, sững sờ, nhìn Diễm tỷ và Hương Nhi. Nếu là Diễm tỷ thì còn hiểu được! Hương Nhi sao lại?

Diễm tỷ cười gượng gạo: “Thiện Thiện, nhân vi tài tử, điều vi thực vong!

Người làm ăn, có người đưa tiền tự nhiên ta phải giúp hắc rồi! Hi vọng ngươi đừng trách ta!”

Hương Nhi ngược lại thờ ơ nhìn cô: “Không cần ngươi tha thứ cho ta... nếu ngươi trải qua tất cả như ta, ngươi sẽ biết, có lúc sống còn đau khổ hơn chết!

Cho nên ngươi cứ việc nói ta ích kỷ vô tình, tùy ngươi!” Một nữ nhân nếu bị giày vò tới mất nhân tính, đối với người đó mà nói, nhân tính thực là ti tiện!

Mặt Thương Khung vô cảm, lạnh lùng nói: “Nếu cảm thấy sống quá đau khổ, ta đây thành toàn cho ngươi!” Ngón tay trong ống tay áo khẽ động.

Diệp Thiện Thiện khó chịu ôm lấy hắc: “Thương Khung, đừng giết họ!

Chúng ta đi thôi!” Nước mắt lưng tròng, khẩn cầu.

“Đi?”

Cúi đầu nhìn cô, trầm tư.

“Đúng! Chúng ta đi đi! Tha cho bọn họ được không?” Bụng dán sát vào cánh tay hắc, ngăn cản mục tiêu nơi ngón tay.

Thương Khung nhìn cô, nửa ngày mới hỏi nhỏ: “Không bao giờ đến đây nữa?”

“Không bao giờ đến nữa!” Diệp Thiện Thiện ghen ngào.

Thương Khung lúc này mới hài lòng ngừng tay, ôm cô: “Được rồi, đi thôi...”

Theo chân hần, Thiện Thiện rưng rưng quay đầu nhìn một cái...

Về mặt Diễm tỷ hiếm khi thấy hỏ thẹn, Hương Nhi trong mắt mơ hồ có hơi nước...

Trong lòng lặng lẽ: Diễm tỷ, Hương Nhi, tạm biệt! Sau này cũng sẽ không gặp lại nữa! Nhưng vẫn hi vọng hai người có thể may mắn, có thể hạnh phúc... giống như cô. Nước mắt rơi xuống, cô quay đầu, cùng Thương Khung đi càng lúc càng xa...

44. Chương 45: Kết Cục

Đêm đông, Diệp Thiện Thiện ôm bụng, cuộn mình trong lòng Thương Khung.

“Anh không sợ sét đánh nữa à?” Phát hiện ra, hiện giờ lúc sét đánh ngoại trừ toàn thân hần hơi cứng ngắc ra thì không còn đáng vẻ thống khổ như trước nữa.

Thương Khung hừ mũi không đáp.

Diệp Thiện Thiện bất mãn đẩy hần: “Lúc trước anh rất sợ mà?” Cô nhớ lúc sét đánh, còn kể truyện thần diệu hiệp lữ cho hần nghe nữa.

“Bởi vì huyết chú giải rồi!” Đợi nửa ngày Thương Khung mới chịu mở miệng.

“Huyết chú gì kia?” Trong bóng tối, Diệp Thiện Thiện ngửa đầu, chỉ nhìn thấy cằm hần lơ mờ. Vì sao anh không nói cho cô biết?

“Không có gì!”

Diệp Thiện Thiện im lặng... Nửa ngày, Thương Khung bắt lực than nhỏ:

“Ta nói cho nàng!”

“Vậy anh nói mau đi!” Trái hần với bộ dạng giận dỗi vừa rồi, vui vẻ nín tay hần.

“... Ngân Lang tộc vẫn có một lời nguyên bằng máu! Có một vu nữ sau khi sanh sói con xong, trong đêm đông lập ra huyết thệ. Trừ phi Ngân Lang vương có thể tìm được một nữ tử thực tình yêu hần, đôi bên yêu thương lẫn nhau! Bằng không đời đời kiếp kiếp chịu nỗi khổ bị đông tố thôn tính!”

“Vu nữ đó vì sao làm vậy?” Diệp Thiện Thiện lấy làm lạ thắc mắc.

“Bởi vì hận!” Thương Khung trầm giọng.

“Sau đó bà ấy thế nào?”

“... Huyết thệ phải lấy máu làm dẫn, mãi đến lúc máu cạn khô mà chết...”

“Người phụ nữ đó thực ngốc! Không đáng...” Diệp Thiện Thiện than thở.

Đột nhiên nghĩ ra một vấn đề, kéo tay áo hắt.

“Tìm được nữ tử thật tình yêu thương thì sao?”

Thương Khung im lặng mấy giây: “Huyết chú giải trừ!”

“Vậy hiện giờ anh... rốt cuộc giải chưa?” Diệp Thiện Thiện dè dặt hỏi. Cảm giác cánh môi nóng ấm của Thương Khung rơi trên ánh mắt hiếu kì của mình, hôn nhẹ.

“Bởi vì nàng yêu ta, nên giải trừ rồi!” Thong thả nói.

“Vậy anh yêu em sao...?” Diệp Thiện Thiện đỏ mặt hỏi.

Dán bên tai cô, “Nàng nói xem?” Chọc lỗ tai cô ngứa ngứa, vội vã van xin.

“Tổ tiên của anh, chẳng lẽ không tìm được một nữ tử yêu mình thật lòng?”

Thương Khung ngắt ra! Ôm lấy cô thủ thủ: “Thiện Thiện, nếu muốn lấy mạng nàng đổi mạng ta, nàng nguyện ý sao?”

“Nguyện ý!” Diệp Thiện Thiện không hề chần chừ đáp ngay.

Cọ cảm lên tóc cô, than nhỏ, lẩm bẩm trong miệng: “Trên thế giới này, trừ nàng ra, còn có ai nói như vậy chứ?”

Nửa đêm, tỉnh dậy vì đau. Ái đau quá, Diệp Thiện Thiện ôm bụng kêu thành tiếng, dưới thân ướt một mảng, nước ối vỡ rồi...

Thương Khung nghe tiếng búng tay thấp đèn, quay đầu nhìn cô mồ hôi ướt đầm.

“Thương Khung... em muốn sinh rồi!” Diệp Thiện Thiện ôm bụng hít hơi.

“Tả hộ pháp!”

Bóng trắng lóe lên, “Có thuộc hạ!”

“Bà đỡ... nhanh lên!”

“Vâng!” Nói dứt, không thấy người đâu nữa.

Ôm Diệp Thiện Thiện, ngón tay vuốt mái tóc mượt mồ hôi của cô, nghe tiếng rên đau đớn của cô... Thương Khung nhíu mày.

Tiếng trẻ sơ sinh gào khóc kinh thiên động địa vang lên.

Mặt Diệp Thiện Thiện đầy mồ hôi, yếu ớt vươn tay, cất giọng khàn đặc.

“Để tôi nhìn... xem...”

Bà đỡ bỗng hài nhi đã lau rửa sạch sẽ quấn trong khăn bông qua, Diệp Thiện Thiện đưa tay, ngón tay chạm vào khuôn mặt non nớt, hơi nhăn nhăn của em

bé! Con của cô! Cười mỉm! Tay đột nhiên thông xuống...

Thương Khung sớm đã liếc mắt nhìn tiểu bất điểm trong tay bà đỡ! Cũng không có một thân toàn lông như hân dự đoán.

Quay đầu nhìn Diệp Thiện Thiện mệt mỏi ngủ thiếp đi, bước lại chỗ cô.

Đại Kiên, trên bãi cỏ hậu viện của Vân Ân điện, một nữ tử cười híp mắt ngồi trên bãi cỏ, ôm một tiểu oa nhi đang chơi bóng gỗ. Một bàn chân to của tiểu Ngân Lang lười nhác xoắn ra bên cạnh chân đứa bé. Cảnh tượng hài hòa.

Một nam tử mặt mày sa sầm đi về phái bọn họ, dừng lại trước mặt nữ tử, lãnh đạm nhìn nàng.

Nữ tử ngơ ngác ngẩng đầu, hân làm sao thế?

Đứa bé cũng ngừng động tác nghịch bóng trong tay. Ngửa mặt cùng góc độ như nữ tử, nhìn người khổng lồ trước mặt.

Tiểu Ngân Lang bên chân dịch mõng, nấp sau đùi đứa bé.

“Thiện Thiện...”

“Hả?”

Phiền muộn nhìn cô, đột nhiên quay lưng bỏ đi.

“Bảo bảo phải ngoan nha!” Xoa xoa đầu đứa bé, vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Tiểu oa nhi dang tay, cất giọng non nớt: “Nương, nương...” Nhìn bóng nương theo phụ thân đi xa, tiểu oa nhi thất vọng thả tay xuống. Thấy tiểu Ngân Lang núp bên chân mình đang ngủ, đảo mắt. Chân nhỏ co lại, ra sức đập một cái, tiểu Ngân Lang bị đập lặn mấy vòng, ngã sấp xuống bãi cỏ.

Ngộ nguậy bật dậy, tức giận nhìn tiểu oa nhi trước mặt cười đến không thấy mắt đâu nữa! Lòng oán hận: nếu không phải Thương Khung dùng viên nội đan đó mua nó, nó đâu cần phải bảo hộ tiểu quý này! Hừ!

“Thương Khung!” Thở hào hển nín tay áo hân! Thương Khung dừng bước!

“Anh... thực ra anh làm sao thế?” Tức giận cũng không chịu nói nữa!

Thương Khung nhìn cô không nói, đôi mắt tối lại.

Diệp Thiện Thiện bị trừng đến nổi da gà. Biết rõ hân sẽ không làm gì mình nhưng hân đối xử trước đây đã tạo thành bóng ma tâm lý. Mỗi lần đụng phải biểu tình này, tim cô đều đập thành thịch.

Thương Khung quét mắt nhìn bàn tay hơi sưng đỏ của cô: “Tay làm sao thế?”

Diệp Thiện Thiện hấp tấp giấu ra sau lưng: “Không có gì!”

Thương Khung cau mày trừng cô.

“Bà Lưu cách vách không có con, em giúp bà giặt hai bộ đồ...” cúi đầu nói nhỏ.

“Giặt hai bộ đồ mà sưng tay?”

“Ách... cái này!” Mắt Diệp Thiện Thiện đảo lên đảo xuống không ngừng, “Bà Trương kể bên, còn có nhà mấy ông bà lão cũng thuận tiện giặt dùm họ luôn...” Cô gấp rút về trông con, lại sợ Thương Khung biết cho nên giặt đồ hơi hấp tấp, mới làm hư tay! Kết quả vẫn bị anh biết được.

“Quần áo lại có chuyện gì?” Hấn hỏi.

“Quần áo?” Cô ngớ ra, đột nhiên nhớ tới...

“... Em thấy... đồ của anh nhiều như vậy, cũng không mặc nữa, nên cho người khác mặc bộ...”

Nói càng nhỏ hơn.

“... tùy tiện cho người ta?” Thương Khung giận dữ trừng cô. Lại còn không nói cho hấn biết?

“Xin lỗi!” Diệp Thiện Thiện cúi đầu, nghĩ bụng, anh không mặc nữa thì cho người ta cũng được mà.

Thương Khung thật sự dở khóc dở cười. Rốt cuộc nàng có biết hay không, nàng đem mấy bộ đồ trắng kia cho người ta, bị họ đem bán ra ngoài, y phục của Đại Kiền đệ nhất điện Thương Khung... cho nên mới truyền đến tai hấn...

“Vì sao nàng cứ thích làm mấy chuyện thế này?” Người khác khẩn cầu không bao giờ biết cự tuyệt?

“Làm nhiều việc thiện tích phúc đức mà!” Nịnh nọt lay lay cánh tay hấn.

Thương Khung hờ hững nhìn cô một cái, quay lưng đi về phía hoàng hôn ảm áp...

Bóng lưng thon dài vũng vàng cùng ánh tà dương rơi vào đáy mắt cô, trong phút chốc, cô cảm thấy muốn rơi lệ, cảm giác kì lạ...

Chùi nước mắt, chạy theo bước chân hấn.

Chạy tới cạnh hấn, giúi tay mình vào bàn tay to của hấn, hấn cúi đầu nhìn cô một cái, cũng không đáp lại cô. Cô không nổi giận, tiếp tục, hai bàn tay cùng nắm chặt lấy tay hấn..

Lần này hấn không cự tuyệt, bàn tay to nắm chặt lấy tay cô.

Tuy không nhìn cô lần nào nữa, nhưng lòng bàn tay ấm nóng khiến cô hơi lòng hơi dạ.

Dưới ánh hoàng hôn, ráng chiều nhuộm trời...

Hai bóng trắng một lớn một nhỏ, phẳng phất hợp làm một với cảnh sắc đất

trời, nhàn nhật, lơ mơ đi xa...
... Cảnh đẹp như thi như họa...

45. Chương 46: Phiên Ngoại

Mãi về sau rất lâu, có một ngày Diệp Thiện Thiện hỏi Thương Khung, hắn thích cô lúc nào! Thương Khung một mực ngậm miệng không nói.
Sau đó, cô bệnh nặng một trận, trong lúc yếu ớt lại hỏi hắn lần nữa. Lần này hắn mở miệng.

“Là lần đầu tiên gặp mặt!” Thương Khung ôm cô, đau khổ thì thầm.

“Là... trong hầm ngầm, lúc em cứu anh sao?” Cô hỏi! Hắn lắc đầu.

“... Nhớ đêm đông lúc nàng đến đây không?” Thương Khung nhìn cô, ánh mắt cô mơ màng... lần xuyên qua vào đêm đông đó, cô quên thế nào được? Tia sấm chớp đó đã mang cô đến bên người hắn.

“Lúc đó... nhìn thấy nàng trong ánh sáng chói mắt... giống như thiên sứ giáng xuống... rực rỡ!” Thiên sứ giáng trần là hắn nghe cô kể chuyện cho con! Mỗi câu chuyện cô kể đều khiến người suy nghĩ sâu xa.

“Anh thấy được sao? Diệp Thiện Thiện hé đôi môi không còn chút huyết sắc, nắm chặt tay hắn.

“Thiện Thiện, cầu xin nàng, đừng rời bỏ ta...” Ôm lấy mặt cô, một giọt nước mắt rơi xuống giữa chân mày.

Cô cố sức muốn nói thêm gì đó... ngực nghẹn lại, trong miệng lại thấy ngọt ngào, bóng tối ập tới.

Đợi sau khi cô tỉnh lại, đại phu nói cô còn sống được đã là kì tích.

Có rất nhiều người hỏi: hạnh phúc là gì?

Cô muốn nói: hạnh phúc là... tìm được một người bạn yêu, vừa vặn người đó cũng yêu bạn! Hơn nữa, yêu bạn... đã vượt qua cả yêu bản thân!

Việt cổ di tình

Việt: xuyên qua, vượt qua...

Cổ: lâu đời, cổ đại...

Di: để lại, lưu lại trên đời

Tình: tình thương, tình yêu, thâm tình...

46. Chương 47: Dịch

1 Món Gà Quý phi bắt nguồn từ sự tích sau: Vào một hôm, Đường Minh Hoàng cùng Dương Quý Phi ăn tiệc, uống rượu, xem hát. Khi rượu vào say khướt, Quý Phi nhả hứng, nũng nịu với vua Đường: “Thiếp muốn bay lên trời”. Đường Minh Hoàng lại nghe lầm là nàng đòi ăn món “bay lên trời”, nên truyền lệnh cho đầu bếp làm món mà Quý Phi ưa thích. Các đầu bếp hoàng gia được triệu tập. Có người nguyên quán ở Tô Châu rất giỏi nghề bếp, đưa đề nghị: “Thịt cánh gà rất ngon, đem chế biến món “Bay lên trời” chắc sẽ vui lòng Quý Phi”. Nói xong, ông cho bắt mấy con gà tơ, chặt lấy cánh hầm với măng non, ớt xanh, nắm hương và một số rau gia vị hỗn hợp... thành món “Bay lên trời”. Thái giám dọn ra, Quý Phi nhìn thấy món lạ. Đường Minh Hoàng nếm trước, khen ngon. Quý Phi nếm sau, bình phẩm “Món này màu sắc tươi đẹp, thịt mềm, thơm lừng, giống như thiếp” và đề nghị đặt tên là món “Gà Quý Phi”. Từ đó, ở cung đình, có thêm món mới “Gà Quý Phi” trong thực đơn. Khi đầu bếp người Tô Châu về hưu, đem món “Gà Quý Phi” phổ biến ngoài nhân dân lưu truyền vùng Tô Châu đến ngày nay. (Theo Trần Trọng Trí) Cách làm thì tham khảo đây nhé: diepgiatrang.com/goc-bep/cac-mon-th%E1%BB%8Bt-ga/t-221/2 Tỷ lệ vàng là tỷ lệ cân đối nhất, với đặc điểm độc đáo là tương quan giữa thành phần nhỏ đối với thành phần lớn cũng bằng tương quan giữa thành phần lớn đối với thành phần tổng cộng, lớn và nhỏ – tức toàn thể và tất cả chỉ có một giá trị tương quan duy nhất: 0,6180389 hay 61,8% . Nói một cách khác, thành phần thứ 1 tỷ lệ với thành phần thứ 2, thành phần thứ 2 tỷ lệ với thành phần thứ 3 là tổng của hai thành phần 1 & 2, và cứ thế ta có một chuỗi thành phần vô tận mà tất cả đều tuân theo một tỷ số 61,8%.

Xem thêm ở đây: tin180.com/khoahoc/bi-an-the-gioi/20110211/bi-an-ti-le-vang-%D1%84-mat-ma-cua-vu-tru-i.html 34 Thuốc dẫn (, phiên âm yao yin) vị thuốc cho thêm để tăng hiệu lực của thuốc trong Đông y. Dây Thái Hềng Sơn bây giờ ở tại Hà Bắc Bình Sơn, vào thời xuân thu chiến quốc được gọi là nước Trung Sơn. Có một thời, Triệu Giản Tử của nước Tấn đến săn bắn tại Trung Sơn, bắn trúng một con sói, sói bị thương phóng chạy thì gặp Đông Quách tiên sinh. Đông Quách tiên sinh nhìn thấy con sói thật tội nghiệp bèn ra tay cứu nó. Không ngờ, con sói sau khi thoát hiểm thì muốn ăn thịt ông ta, Đông Quách tiên sinh cơ trí nói với con sói, nếu hỏi ba vị tiền bối mà cả ba vị đều nói ông ta đáng bị ăn thịt, thì ông ta sẽ ngoan ngoãn để sói ăn. Kết quả, lão thụ, lão ngư đều nói ông ta đáng bị ăn thịt, cho đến khi gặp một cụ già nói không nên, cuối cùng thì ông ta cũng nhụt lại được mạng sống suýt mất tiêu của mình. Từ đó về sau, người ta thường dùng “Đông Quách tiên sinh” để hình dung những người không phân biệt thiện ác. 5 Mã thiện bị nhân ky, nhân thiện bị nhân khi (,) - Người hiền lành thường bị người khác ức hiếp, ngựa thuần phục rồi luôn bị người ta cưỡi bất kỳ lúc nào. Nghĩa bóng của câu này là: làm người không thể quá hiền lành, lúc nên cứng rắn thì phải cứng rắn một chút. 6 Theo nhân tướng học, mắt tam giác là mí trên và mí dưới đều hợp thành 1 góc nhọn và sắc ở phía đuôi mắt, trông giống như mắt như hình tam giác. Người có tướng mắt này sống thực dụng từ rất sớm. Họ suy nghĩ quá nhiều về lợi ích của bản thân cũng như tiền bạc và danh vọng. Họ không quan tâm đến thái độ, cảm xúc những người xung quanh nhưng lại rất biết cách nịnh bợ và lấy lòng người khác để thu lợi cho bản thân. Những người này lòng dạ đầy mưu mô toan tính, khiến cho nhiều mối quan hệ gần gũi thân tình cũng trở nên bất hòa. Họ rất thâm hiểm, có thể dùng mọi thủ đoạn để có tiền và có lợi cho bản thân. Khi tranh luận vấn đề gì, những người này còn rất hiếu thắng, nếu ai cố tranh chấp với họ thì dẽ sứt mẻ tình cảm, thậm chí sinh lòng oán hận, thù hằn. 7 Bốn câu này được dịch từ bài thơ Tự do và ái tình của thi hào Hungary PETŐFI SÁNDOR Bản gốc tiếng Hungary

SZABADSÁG, SZERELEM!

Szabadság, szerelem! E kettő kell nekem. Szerelmemért föláldozom Az életet, Szabadságért föláldozom Szerelmemet.

(Pest, ngày 1-1-1847)

Bản thơ tiếng Việt (Xuân Diệu dịch)

Tự do và ái tình Vì các người ta sống

Vì tình yêu lòng lộng Tôi hiến cả đời tôi Vì tự do muôn đời Tôi hy sinh tình ái. 8 Nguyên gốc câu thành ngữ này là , (sắt đa bất dương, trái đa bất sâu: rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không lo), ý nghĩa của câu này là: rận nhiều quá sẽ không còn cảm thấy ngứa, khi có quá nhiều khoản nợ người ta không còn lo lắng nữa. 9 Quảng tám (Octave - tiếng Ý là 8, tiếng Việt là quảng 8). Hiểu theo cách đơn giản là 1 dãy 8 nốt liên tiếp: đồ rê

mi fa sol la si đồ.Mọi người có thể tham khảo thêm ở đây mic.edu.vn/diendan/viewtopic.php?f=98&t=7838

10 = ngũ thập bộ tiểu bách bộ Người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước (hai người lính khi giáp trận đều sợ hãi bỏ chạy. Sau đó, người chạy năm mươi bước chê người chạy một trăm bước là hèn nhất. Kỳ thực cả hai cùng là hèn nhất, ví vớ cùng là hèn kém mà lại chê cười nhau). Tương đương với các câu thành ngữ: chó chê mèo lắm lông; chuột chù chê khỉ rằng hôi, khỉ mới bảo rằng cả họ mèo thối; lươn ngắn chê trạch dài.¹¹ Tâm hỏa: một chứng bệnh trong đông y, chỉ chứng bệnh phiền lòng, miệng khát, mạch đập nhanh... Xem thêm ở đây. www.dieutridau.vn/yh-co-truyen/76-tam-tieu-truong/234-chung-tam-hoa-cang-thinh¹² Đây là hai câu đầu trong bài từ Nhạn khâu – Mô Ngư Nhi (Mô ngư nhi - Mồ chim nhạn), tác giả Nguyễn Hiếu Vần. Nguyên tác:

Dịch nghĩa: Vắn thể gian tình thị hà vật, Trục giao sinh tử tương hứa? Thiên nam địa bắc song phi khách, Lão sí kỷ hồi hàn thử. Hoan lạc thú, Ly biệt khổ, Tựu trung cánh hữu si nhi nữ. Quân ưng hữu ngữ, Diêu vạn lý tăng vân. Thiên sơn mộ tuyết, Chích ảnh hưởng thủy khứ?

Hoàn Phần lộ, Tịch mạch đương niên tiêu cổ, Hoang yên y cựu bình sở. “Chiêu hồn” Sở tahà ta cập, “Sơn quỷ” ám đề phong vũ. Thiên dã đồ, Vị tín dữ, Oanh nhi yến tử câu hoàng thổ.

Thiên sầu vạn cổ, Vi lưu đãi tao nhân Cuồng ca thống ẩm, Lai phổng nhạn khâu xứ.

Dịch thơ: (Điệp Luyến Hoa dịch) Hỏi thể gian, tình là chi nhỉ, Cùng nhau hẹn thề sinh tử? Trời nam đất bắc cùng bay khắp, Lạnh nồng bên nhau mấy độ. Hoan lạc thú, Ly biệt khổ, Đều bởi có tình si nhi nữ. Lời người đang dở, Khuất bóng vạn tầng mây. Ngàn non tuyết muộn, Bóng lẻ về đâu chứ?

Sông Phần đó, Tiêu trống năm xưa lặng lẽ, Rừng hoang khói lồng xen kẽ. “Chiêu hồn” cất lên nào còn kịp, “Sơn quỷ” mịt mờ mưa gió. Trời hẹp dạ, Sao chữa rõ, Yến oanh rồi cũng thành đất đỏ. Ngàn sầu vạn cổ, Lưu lại đợi khách thơ. Ca cuồng uống khổ, Tới thăm mồ nhạn cũ. 1314 Là áo ấm may từ lông cáo, gọi là áo hồ cừu chứ không phải áo làm từ lông cừu đâu nhé ^^ Cô gái xuyên qua cổ đại, ss để thể cho nó có vẻ thần bí ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/viet-co-di-tinh>